

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ
 เขตการศึกษา 4
 SEXUAL BEHAVIORS AND ATTITUDE OF ADOLESCENT STUDENTS
 : A CASE STUDY ON HOMOSEXUAL BEHAVIOR IN THE EDUCATIONAL
 REGION FOUR

สุจิตรา อู่สาณะ

อธิบดีหนากการ

จาก

โรงเรียนอัสสัมชัญ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาจิตวิทยาคลินิก
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
 พ.ศ. 2534

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ

เขตการศึกษา 4

.....

สุจิตรา อุตสาหะ

ผู้วิจัย

.....

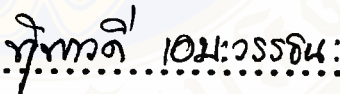
อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม, พ.บ.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

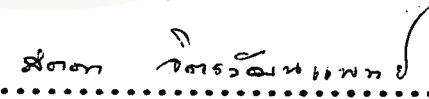
เชดศักดิ์ ไมวาสินธุ์, กศ.ด.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

ทิพาวดี เอมะวรรณะ, Ph.D.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

ลัดดา จิตรวัฒนพงษ์, ร.บ.

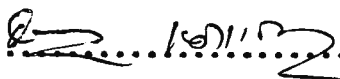
กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

มันตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

.....

อรพรรณ ทอแสง, พ.บ., อ.ว. (จิตเวชศาสตร์)

ประธานกรรมการประจำหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาคลินิก

คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรือนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ

เขตการศึกษา 4

.....

สุจิตรา อุตสาหะ

ผู้วิจัย

.....

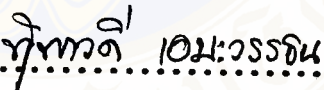
อุดมศิลป์ ศรีสงนาม, พ.บ.

ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

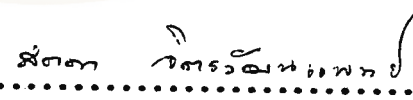
เชิดศักดิ์ ไนวาสิน, กศ.ด.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

jitwadi omwong, Ph.D.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

ลัดดา จิตรฉันทน์, ร.บ.

กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

.....

มนตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

.....

อรพรสม ทองแดง, พ.บ., อ.ว. (จิตเวชศาสตร์)

ประธานกรรมการประจำหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาคลินิก

คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

เขตการศึกษา 4

ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้พิมพ์เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาจิตวิทยาคลินิก

วันที่ 19 เมษายน 2534

.....
.....

สุจิตรา อู่สาหะ

ผู้วิจัย

.....
.....

อุดมศิลป์ ศรีสงนาม, พ.บ.

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

เชิดศักดิ์ ไชวาสินธุ์, กศ.ด.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

ทิพาวดี เอมะวรรณะ, Ph.D.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

กันชัย ไชยสิทธิ์, M.A.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

ลัดดา จิตรวิมลเนทท์, ร.บ.

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....
.....

มันตรี จุลสมัย, พ.บ., Ph.D.

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

.....
.....

ประดิษฐ์ เจริญไทยทวี, พ.บ., F.F.A.R.C.S.

(England) D.A. (England)

คณบดี

คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวสุจิตรา อู่สาหะ

วัน เดือน ปีเกิด 4 พฤษภาคม 2498

สถานที่เกิด จังหวัดตรัง

ประวัติการศึกษา ศิลปศาสตรบัณฑิต (จิตวิทยา)
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2519
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาคลินิก)
มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2534

ทุนการศึกษา ทุนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน นักจิตวิทยาคลินิก ฝ่ายจิตวิทยา
โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณ นายแพทย์อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ เป็นอย่างสูง ที่ได้ให้คำแนะนำในการเป็นจุดเริ่มต้นของการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ และให้ความเมตตาในการช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เป็นอย่างดีตลอดมา และนายแพทย์มนตรี จุลสมัย คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย ที่สนับสนุนและอนุมัติทุนในการทำวิทยานิพนธ์นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รศ.ดร.เชิดศักดิ์ โฆวาลินธุ์ รศ.ดร.ทิพาวดี เอมะวรรณนะ อาจารย์ลัดดา จิตรวิมลแพทย์ กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์วันชัย ไชยสิทธิ์ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการร่วมสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ เป็นอย่างสูง ที่คอยให้คำแนะนำปรึกษาช่วยเหลือในการตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ อาจารย์จ้านงค์ ทองประเสริฐ ดร.วัลลภ ปิยะมโนธรรม ศาสตราจารย์แพทย์หญิง สุวีทณา อารีพรรค แพทย์หญิงสุนิษา เดชาดิวงศ์ ณ อรุณยา นายแพทย์ปราโมทย์ เขาวชิศิลป์ ตลอดจนผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ให้ความรู้และคำแนะนำทั้งทางด้านทฤษฎี เอกสาร งานวิจัย และข้อคิดเห็นที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง ทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้และประสบการณ์ที่มีคุณค่าในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังได้รับความร่วมมือจากผู้อำนวยการและคณาจารย์จากทุกโรงเรียนที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาที่ได้รับในครั้งนี้เป็นอย่างมาก และขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ด้วย

ผู้วิจัยยังได้รับความเข้าใจ ความห่วงใย ความช่วยเหลือและกำลังใจเป็นอย่างมากจากคุณและเอียด ชูประชुर หัวหน้าฝ่ายจิตวิทยา โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้านระชา พี่ ๆ น้อง ๆ นักจิตวิทยาคลินิกรวมทั้งเพื่อน ๆ อีกหลายท่านมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณสุพิน พรพิพัฒน์กุล คุณนคร ศรีสุโข คุณกาญจนา ภูมิธรรมณ์ และอาจารย์ชัชวาลน์ วงษ์อาษา ที่คอยช่วยเหลือและคอยแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ในช่วงวิกฤติให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี คุณสายพิน ประเสริฐกาญจน์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการจัดพิมพ์มาโดยตลอด และเพื่อน ๆ ร่วมรุ่นจิตวิทยาคลินิกทั้ง 11 คน ที่ได้ร่วมกันคิด ร่วมกันทำ ให้กำลังใจซึ่งกันและกันในการฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ร่วมกันมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบพระคุณเป็นอย่างมาก

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณพ่อแม่ที่คอยสนับสนุนและให้กำลังใจที่ตลอด
มา และขอขอบคุณในความเอื้ออาทรที่อบอุ่นจากพี่และน้องในครอบครัว "อู่สาหะ" ทุกคน
ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ได้ด้วยดี

สุจิตรา อู่สาหะ

ชื่อวิทยานิพนธ์ พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น:
กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 4

ผู้วิจัย สุจิตรา อู่สาหะ

ปริญญา วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (จิตวิทยาคลินิก)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

อุดมศิลป์ ศรีแสงงาม, พ.บ.

เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์, กศ.ด.

ทิพาวดี เอมะวรรณนะ, ดร.

ลัดดา จิตรวิมลแพทย์, ร.บ.

วันที่สำเร็จการศึกษา 19 เมษายน พ.ศ. 2534

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึง สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4 โดยใช้แบบสอบถามวัดปัจจัยทางครอบครัวและความคิดเห็นบางประการ พฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูลจากนักเรียนวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 เขตการศึกษา 4 ประกอบด้วย 5 จังหวัด คือ ระนอง ภูเก็ต พังงา กระบี่ และตรัง ซึ่งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย จำนวน 891 คน เป็นเพศชาย 424 คน เพศหญิง 467 คน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ไค-สแควร์ t-test และ F-test เป็นค่าสถิติในการตรวจสอบ

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น ในเขตการศึกษา 4

1.1 นักเรียนวัยรุ่นในเขตการศึกษา 4 มีพฤติกรรมรักร่วมเพศร้อยละ 3.4 เป็นนักเรียนหญิงร้อยละ 4.7 นักเรียนชายร้อยละ 1.9 และนักเรียนที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบว่า มีร้อยละ 15.2 จากข้อมูลที่ได้พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมดังกล่าว พบในนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย

1.2 นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบในโรงเรียนหญิงล้วนมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วน ซึ่งพบได้ใกล้เคียงกันตามลำดับ

1.3 การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในแต่ละประเภทโรงเรียนทั้งเพศหญิงและเพศชาย ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

2.1 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีดังนี้:-

บิดามีลักษณะไม่น่าเชื่อถือ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร คือ มีเวลาให้บุตรค่อนข้างน้อย ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดามีบทบาทเท่าเทียมกันน้อย ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัวมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันน้อย การเคยแยกจากครอบครัวโดยเคยอยู่ที่โรงเรียนประจำและหอพักมาก่อน ปัจจุบันอยู่หอพักเอกชนมากที่สุด และการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศส่วนใหญ่ คือ เพื่อนสนิท

2.2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีดังนี้:-

ส่วนใหญ่กำลังศึกษาในชั้นเรียนระดับ ปวช.2-3 ลำดับการเกิดมักเป็นบุตรคนสุดท้อง โดยมีสัดส่วนของพี่น้องผู้ชายมากกว่าผู้หญิงและสนิทสนมกับพี่หรือน้องผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ลักษณะเด่นของบิดา คือ อ่อนแอ สมถ่อม ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรมักมีความขัดแย้งกัน อยู่เสมอ ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร คือ มารดามักปฏิบัติต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาว ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดามักขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน และมารดามีอำนาจในการตัดสินใจหาของครอบครัว อาชีพของมารดา คือ การบริหารและการจัดการ และการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ คือ เป็นเพื่อนสนิทมากที่สุด

3. เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

นักเรียนหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ดีกว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงในโรงเรียนหญิงล้วนมีเจตคติที่ดีที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วนตามลำดับ ไม่พบความแตกต่างของเจตคติในแต่ละประเภทโรงเรียนทั้งในเพศหญิงและเพศชาย รวมทั้งพบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจะมีเจตคติดีกว่านักเรียนที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับรักร่วมเพศ

นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่ รับรู้เกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนประเภท วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไปและภาพยนตร์มากที่สุด อีกทั้งยังมีความเห็นว่า การขาดประสิทธิภาพในการคบเพื่อนต่างเพศ เป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน

Thesis Title Sexual Behaviors and Attitude of Adolescent
Students: A Case Study on Homosexual Behavior in
the Educational Region Four.

Name Suchitra Usaha

Degree Master of Science (Clinical Psychology)

Thesis Supervisory Committee

 Udomsil Srisangnam, M.D.
 Chirdsak Kovasint, Ed.D.
 Tipawadee Amawattana, Ph.D.
 Ladda Jittwatanapataya, B.A.

Date of Graduation 19 April B.E. 2534 (1991)

ABSTRACT

The purpose of this study was to investigate the prevalence of homosexual behaviors, some factors relating to homosexual behaviors and adolescent students' attitude toward homosexual behaviors in the Educational Region Four. This region covers five provinces: Ranong, Phuket, Phungkya, Krabi and Trang which are located in southern part of Thailand

The research data was collected from 891 adolescent students (male: 424; female: 467) who were studying at second semester in the year 1988 in high schools and vocational schools of the Educational Region Four in Thailand. Percentage, Frequency Distribution, Chi-square, T-Test and Analysis of Variance were used for analysis of data.

The result are as followed:-

1. The statistical prevalence of homosexual behaviors of adolescent students in the Educational Region Four:-

1.1 The study revealed that 3.4 % of the adolescent students showed homosexual behaviors (female: 4.7 %, male: 1.9 %) and 15.2 % of samples were at high risk of homosexual tendency. It showed significant difference in the percentage of homosexual behaviors that female students were higher than male students.

1.2 There was statistically significant difference that the homosexual behaviors in girl schools were most prevalent, but in co-educational and boy schools were lesser in similar rate respectively.

1.3 The finding revealed no significant difference in any type of schools for homosexual behaviors prevalence.

2. The factors relating to homosexual behaviors:-

2.1 Some factors which significantly related to homosexual behaviors in female students were as followed:-

The characteristics of their fathers were unrespectful and giving less time. Their parents' roles were not equal. They were not helpful between siblings. Most of the students had past experience of seperation from families (staying at schools and private domitories) and their close friends mostly were homosexual.

2.2 Some factors which significantly related to homosexual behaviors in male students were as followed:-

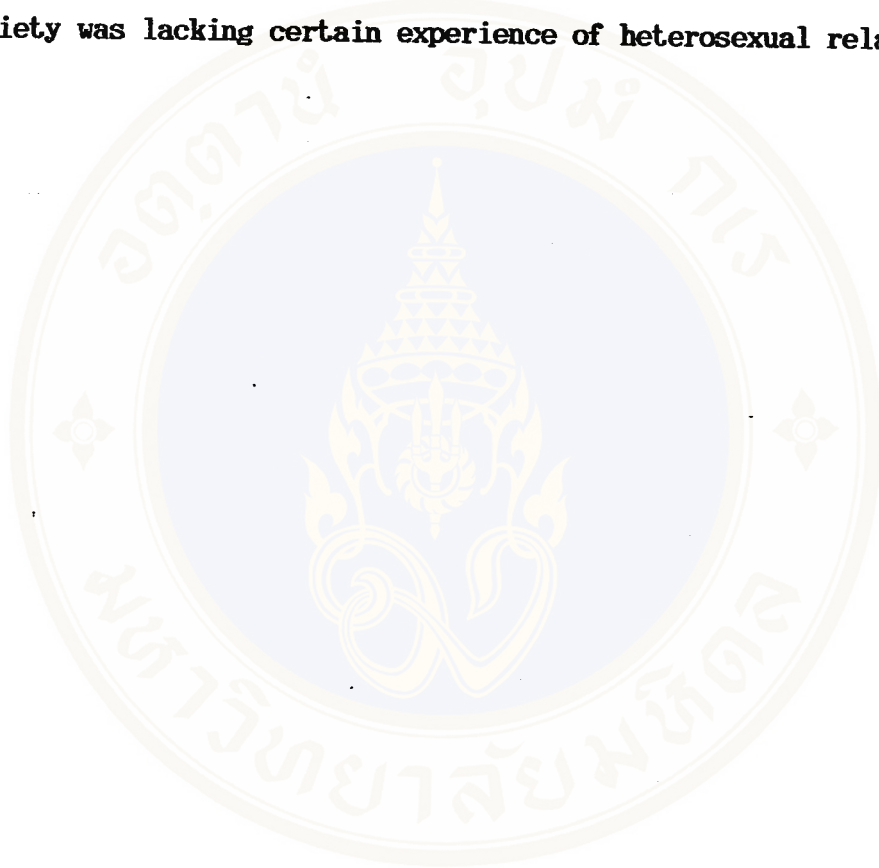
The majority of the students were studying in the second and the third year of vocational schools. Most of them were the youngest in siblings and the proportion of brothers was more than sisters. They usually related to sisters more than brothers. Their parents were weak and submissive. Their fathers usually had conflict with their sons. While their mothers treated their sons as daughters and always had conflict or quarrelled with their couples. In addition that their mothers had more power for making decision among their families. Mothers' occupation usually related to management or administration and mostly their close friends were homosexual.

3. The attitude toward homosexuality

Female students had a more positive attitude toward homosexuality than male students. The percentage of positive attitude in girl schools was the highest. But the percentage of positive attitude in boys school was lesser. In each sex group, there was no significant difference among any type of schools. Furthermore the students who showed homosexual behaviors had significantly more positive attitude toward homosexuality than those who did not have such kind of these behaviors.

4. Some opinion concerning homosexuality

Most adolescence perceived homosexuality via mass media such as journals, magazines, newspapers and movies. Furthermore they believed that the major cause of homosexuality for current Thai society was lacking certain experience of heterosexual relationship.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่	
1 บทนำ	
ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
สมมติฐานของการวิจัย	7
ขอบเขตของการวิจัย	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	11
2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ความหมายของการเป็นรักร่วมเพศ	12
ประเภทของการเป็นรักร่วมเพศ	18
สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ	
สาเหตุทางด้านสภาวะร่างกาย	19
สาเหตุทางด้านจิตวิทยา	21
สาเหตุด้านสภาพแวดล้อม	23
รักร่วมเพศกับสังคม	38
อุบัติการณ์ของการเป็นรักร่วมเพศ	42
การวินิจฉัย	49
การศึกษาเกี่ยวกับการหาตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศ	
การศึกษาโดยใช้เครื่องมือทางจิตวิทยา	51
การศึกษาลักษณะบางประการที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับ	
การเป็นรักร่วมเพศ	52

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย
	เกณฑ์การให้คะแนน
	การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
	การเก็บรวบรวมข้อมูล
	การวิเคราะห์ข้อมูล
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล
	วิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4
	วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในนักเรียนวัยรุ่นหญิง
	วิเคราะห์ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในนักเรียนวัยรุ่นชาย
	วิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
5	สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ
	วัตถุประสงค์ในการศึกษา
	กลุ่มตัวอย่าง
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
	การวิเคราะห์ข้อมูล
	สรุปผลการวิจัย
	อภิปรายผล
	ข้อเสนอแนะ
	บรรณานุกรม
	ภาคผนวก
	ก แบบสอบถามปลายเปิด
	ข แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อ พฤติกรรมรักร่วมเพศ สำหรับนักเรียนหญิง

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ค แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อ พฤติกรรมรักร่วมเพศ สำหรับนักเรียนชาย	199
ง รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม	214
จ การจัดประเภทอาชีพ	216
ฉ ข้อมูลสิ่ง เชปของเขตการศึกษา 4	218
ช ความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลอาชีพต่าง ๆ ที่มีต่อการ กำหนดคำแปล sexual orientation ในภาษาไทย	231

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำแนกตามเพศและประเภทของโรงเรียน	66
2	ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ	66
3	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ	75
4	ค่าร้อยละของการจำแนกแบบสอบถามวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ถูกต้อง	76
5	พฤติกรรมทางเพศ จำแนกตามคะแนนที่ได้จากค่าน้ำหนักในสมการจำแนก	79
6	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4	82
7	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามเพศ	83
8	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามประเภทโรงเรียน	84
9	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามประเภทโรงเรียน	85
10	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามประเภทโรงเรียน	86
11	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามอายุชั้นเรียน และศาสนา	88
12	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง และจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว	89
13	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามอาชีพบิดาและอาชีพมารดา	92
14	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามลักษณะเด่นของบิดา	93
15	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามการแสดงออกของบิดาและความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร	95

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
16	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามลักษณะเด่นของมารดา	96
17	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามการแสดงออกของมารดาและความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร	97
18	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามสถานภาพสมรส และความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา	98
19	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว	100
20	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามที่อยู่ปัจจุบันและการเคยแยกจากครอบครัว	102
21	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ	103
22	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามการถูกเข้มงวดในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ	104
23	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชน	105
24	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ	107
25	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามอาชีพชั้นเรียน และศาสนา	109
26	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามลำดับการเกิดจำนวนพี่น้อง และจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว	110
27	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามอาชีพบิดาและอาชีพมารดา	113
28	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามลักษณะเด่นของบิดา	115

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
29	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตาม การแสดงออกของบิดาและความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร	116
30	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามลักษณะ เด่นของมารดา	117
31	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตาม การแสดงออกของมารดาและความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร	119
32	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตาม สถานภาพสมรส และความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา	121
33	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตาม ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว	122
34	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตาม ที่อยู่ในปัจจุบันและการเคยแยกจากครอบครัว	124
35	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตาม การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ	126
36	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตาม การถูกข่มขืนในการคบเพื่อนต่างเพศ	127
37	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตาม การรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชน	128
38	พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตาม ความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ	130
39	เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ	132
40	สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเจตคติ ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตาม ประเภทโรงเรียน	133
41	เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน	133

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
42	เจตคติของนักศึกษานิวส์บัณฑิตที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน	134
43	เจตคติของนักศึกษานิวส์บัณฑิตที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน	135
44	สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเจตคติ ของนักศึกษานิวส์บัณฑิตที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตาม พฤติกรรมทางเพศ	136
45	เจตคติของนักศึกษานิวส์บัณฑิตที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตาม พฤติกรรมทางเพศ	136

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

รักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมทางเพศที่มีมานานแล้วตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์ ดังปรากฏหลักฐานภาพวาดตามผนังถ้ำของมนุษย์ยุคหินโบราณ หรือภาพแกะสลักบนแผ่นโลหะของอียิปต์ (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2525: 260) พฤติกรรมเช่นนี้บางยุคก็ได้รับการยอมรับและยกย่องว่าเป็นสิ่งดีงาม บางยุคกลับเห็นว่าเป็นเรื่องน่ารังเกียจ ผิดหลักศาสนาหรือเป็นโรคกามวิถถการ (sexual perversion) (กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526: 88-89; อริน พิณจรรารักษ์ 2527: 28, 166-168; Chesser 1971: 132) ดังเช่นในสมัยที่กรีกและโรมันรุ่งเรือง พฤติกรรมรักร่วมเพศได้เกิดขึ้นอย่างเปิดเผยโดยไม่ได้ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ผิดปกติแต่อย่างใด แต่กลับได้รับการยกย่องว่าเป็นความรักที่บริสุทธิ์และสูงส่งที่พบในกลุ่มชั้นสูงของสังคมเท่านั้น จนกระทั่งศาสนาคริสต์เข้ามามีบทบาทในอาณาจักรกรีกและโรมัน สังคมจึงเริ่มมองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ในคัมภีร์ไบเบิลได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเป็นสิ่งบาปและมีบทลงโทษให้ถึงแก่ความตายหากผู้ใดประพฤติเช่นนั้น (พันธวีวัลย์ กำเนิดเพชร 2530: 4-5) สำหรับสังคมไทยได้ปรากฏหลักฐานว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น ซึ่งวรรณกรรมต่าง ๆ ในยุคนั้นได้ใช้คำว่า "เล่นเพื่อน" แทนพฤติกรรมรักร่วมเพศของหญิงสาววัง การเล่นเพื่อนในเวลานั้นเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจและได้มีการตราเป็นกฎหมายลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศนี้ (อริน พิณจรรารักษ์ 2527: 29-34)

แม้ว่าตั้งแต่ปี ค.ศ.1974 เป็นต้นมา สมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association (APA)) (1984: 129) ไม่ได้ถือว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติหรือวิถถการอีกต่อไปตามการจำแนกความผิดปกติทางจิต (Diagnostic and Statistical Manual of Disorders, 3rd ed.) หรือ DSM III แล้วก็ตาม และแม้ว่าสังคมไทยในยุคปัจจุบันไม่มีกฎหมายที่ระบุโทษบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างชัดเจนแต่อย่างใด พร้อมกับมีแนวโน้มที่จะยืดหยุ่นและยอมรับพฤติกรรมดังกล่าวได้มากขึ้น

แต่ก็ยังมีบุคคลอีกเป็นจำนวนมากที่มองผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าวว่ามีความวิปริตวิตถารทางเพศอยู่ แม้แต่ในผู้ที่ปรารถนาเพศเองก็ยังมองพฤติกรรมดังกล่าวแตกต่างกันออกไป คือมีทั้งที่ขอมรับและไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงการเป็นรักร่วมเพศของตนโดยที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ และอีกกลุ่มหนึ่งที่ไม่ขอมรับโดยมองตนเองว่ามีพฤติกรรมทางเพศผิดธรรมชาติแตกต่างจากบุคคลอื่น ๆ โดยทั่วไป จึงต้องปิดบังเรื่องราวของตนไว้และเกิดความขัดแย้งในจิตใจ ผลที่ตามมา ก็คือภาวะซึมเศร้า เครียด วิตกกังวล ระวัง เหวง โดดเดี่ยว ขาดเพื่อนแท้และคิดฟุ้งซ่าน (วันเพ็ญ บุญประกอบ 2526, 63; โอกาสธรรมมานิช 2527: 41) หากผิดหวังในความรักก็มีก้นปัญหาด้วยการติดสุราและยาเสพติด เนื่องจากมักมีความสัมพันธ์กับคู่ของตนไม่ยั่งยืน ทำให้เกิดความไม่สมหวังในเรื่องความรัก อยู่เสมอ (พิรุฬ นิละภมร 2528/2529: 16-17; Moses & Hawkins 1982: 72-73) และบุคคลกลุ่มนี้มีแนวโน้มของการฆ่าตัวตายสูงกว่าคนกลุ่มอื่นด้วย (Rosen 1974 อ้างถึงใน Hyde 1982: 380) สำหรับในประเทศไทยนั้น พบว่า ร้อยละ 1.2 ของผู้ที่ฆ่าตัวตายสำเร็จเป็นพวกรักร่วมเพศ (สุชาติ พหลภาคย์ และ เมทินี วุฒิลักษณ์ 2527: 169)

นอกจากปัญหาในระดับบุคคลดังกล่าวแล้ว ก็ยังมีผลสืบเนื่องไปถึงปัญหาในระดับสังคมอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากปัญหาอาชญากรรมและอาชญากรรมทางเพศที่เกิดจากความหึงหวงต่อคู่รักร่วมเพศของตน การล่อลวงข่มขืนเด็กเพศเดียวกันที่อ่อนวัยกว่า เพื่อสนองความต้องการทางเพศ (วันเพ็ญ บุญประกอบ 2526: 63) รวมถึงปัญหาชีวิตสมรสที่เกิดจากการพยายามปิดบังความเป็นรักร่วมเพศเพื่อดำรงสถานะภาพของตนเองไว้ (ประนอม สโรชมาน 2524: 169) ซึ่งนำไปสู่การอกใจคู่สมรส การหย่าร้างและขาดความสุขในชีวิตสมรสอย่างแท้จริง อันมีผลกระทบต่อสถาบันครอบครัวอันเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดในการพัฒนา "คน" ให้มีคุณภาพและเป็นทรัพยากรที่มีค่าของสังคมได้เป็นอย่างมาก ประกอบกับการได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกที่หลังไหลเข้ามาอย่างรวดเร็ว ทำให้บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยขณะนี้มีแนวโน้มในการกล้าแสดงออกและกล้าเปิดเผยตัวมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการจัดกิจกรรมเฉพาะกลุ่มและมีการรวมตัวกันมากขึ้น รวมทั้งมีการเปิดสถานบริการและสถานเริงรมย์เฉพาะ เช่น บาร์เกย์ ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของตนโดยเฉพาะทางด้านเพศ (Bell & Weinberg 1978 อ้างถึงใน Moses & Hawkins 1982: 71) นอกจากนี้ พวกรักร่วมเพศมักมีความสัมพันธ์ที่ไม่ถาวรและมีการเปลี่ยนคู่กันอยู่เสมอ ซึ่งจะนำไปสู่ปัญหาอันเนื่องมาจากความสำส่อนทางเพศอันเกิดจากบุคคลกลุ่มนี้ได้มากยิ่งขึ้น เช่น โสเภณีรักร่วมเพศ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อาทิ กามโรค และ

เพศหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ วิทยนี้เป็นวัยที่ความพึงพอใจต่อเพศใดเพศหนึ่งจะปรากฏให้เห็นเด่นชัด (Anna Freud 1965 อ้างถึงใน Sours 1972: 579) โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่นตอนกลางถึงตอนปลาย และพฤติกรรมรักร่วมเพศพบได้บ่อยมากในวัยรุ่น (Kinsey 1953 อ้างถึงใน Francoeur 1982: 513-514; Remafedi 1985: 401) สำหรับช่วงอายุที่มีการตัดสินใจแสดงว่าตนเป็นรักร่วมเพศอย่างเปิดเผยมากที่สุด ก็คือ ช่วงอายุ 15-19 ปี (Dank 1971 อ้างถึงใน Larson 1982: 227) แม้จะเป็นไปได้ว่าในบางรายอาจเลยไปได้ถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นก็ตาม (Kaplan & Sadock 1981: 552) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ณรงค์ศักดิ์ ทะละภักดิ์ และคณะ (2520) ที่พบว่า ผู้มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขภาพจิตด้วยปัญหาการรักร่วมเพศนั้น ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา โดยกลุ่มอายุที่มาขอรับบริการมากเป็นอันดับสอง คือกลุ่มอายุ 13-19 ปี

ในช่วงระยะวัยรุ่นนี้สภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเสริมให้เกิดพฤติกรรมแบบรักร่วมเพศได้เป็นอย่างมาก ก็คือ โรงเรียนและกลุ่มเพื่อน จากการศึกษาของคินซี (Kinsey) และ คณะ พบว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นกับเด็กในวัยรุ่นนั้นจะมีสาเหตุสำคัญมาจากการเรียนรู้และการเลียนแบบจากกลุ่มเพื่อนฝูง (สมศรี เปี่ยมสมบูรณ์ 2529: 7) ดังที่คอนราด ลอเรนซ์ (Konrad Lorenz) นักจิตวิทยาชาวสวีเดน กล่าวไว้ว่า ในช่วงเวลาที่พอเหมาะช่วงหนึ่งหากเผชิญมีตัวกระตุ้น (stimulus) ที่พอเหมาะเกิดขึ้นพอดีจะทำให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างถาวรขึ้น (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2525: 248-249) และได้มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่าแนวโน้มของการเกิดรักร่วมเพศในโรงเรียนนั้นจะพบในโรงเรียนระดับมัธยมเนืองมากขึ้น โดยเฉพาะในโรงเรียนชายล้วนหรือหญิงล้วนและโรงเรียนประจำ (ณรงค์ศักดิ์ ทะละภักดิ์ 2526: 21-22; วัฒนะ บุญประกอบ 2524: 149; อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2524: 189; 2529: 2)

นอกจากอิทธิพลของโรงเรียนและกลุ่มเพื่อนที่อาจเป็นเหตุชักนำไปสู่การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศดังกล่าวแล้ว สภาพแวดล้อมพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างมากที่ได้อ้างถึงก็คือ สภาพแวดล้อมทางครอบครัว โดยเฉพาะความสัมพันธ์ในครอบครัวระหว่างบิดามารดาและบุตร รวมทั้งลักษณะท่าทีของบิดามารดาต่อบุตร ซึ่งมีผู้ศึกษาพบว่า เรื่องครอบครัวเป็นปัจจัยทางสังคมเบื้องต้นที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาไปสู่การเป็นรักร่วมเพศ (Bieber 1962 อ้างถึงใน Marmor 1976: 376) สำหรับสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ที่มีความสำคัญในการเป็นแรงเสริมหรือเป็นตัวกระตุ้นที่นำไปสู่การมีพฤติกรรมดังกล่าวได้เช่นกัน ก็คือ สภาพแวดล้อมทางสังคม เช่น การเปิดเผยตัวและการแสดงออกของพวกรักร่วมเพศในรูปแบบต่าง ๆ

การแต่งกายที่ไม่แยกเพศว่าเป็นชายหรือหญิง (ยูนิเซ็ทซ์) (ณรงค์ศักดิ์ ตะละภัญ 2520: 23) การเผยแพร่เรื่องราวและข่าวสารเกี่ยวกับพวกรักร่วมเพศทางสื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น หนังสือ นิตยสาร ภาพยนตร์ (รุ่งกานดา พงศ์กรกุลพานิช 2531: 39-40) ค่านิยมในสังคมที่เข้มงวดในเรื่องบทบาทของความเป็นชายหรือหญิง (Hooker 1965: อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 83) การถูกวางเงื่อนไข และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ (Carlson & Stour 1985: 203-211) ความพึงพอใจจากการมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกกับเพศเดียวกัน (Schofield 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 14-17) การถูกชักจูงจากคณาธิปไตยต่อตนเอง เช่น เจ้านาย อาจารย์ รุ่นพี่ (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2529: 2) หรือการขาดประสบการณ์กับต่างเพศ และถูกชักจูงจากเพื่อนเพศเดียวกัน (วิมลเพ็ญ บุญประกอบ 2526: 60-83) ตลอดจนสถาบันที่มีการแบ่งแยกชายหญิงออกจากกัน เช่น โรงเรียนประจำ คูก หรือ กองทัพ (ประนอม สโรชมาน 2529: 176) ซึ่งลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อาจได้มีส่วนแต่เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญและมีผลต่อการนำไปสู่พฤติกรรมรักร่วมเพศในเด็กวัยรุ่นได้มากเช่นกัน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญว่าควรจะได้ศึกษาถึงทัศนคติและพฤติกรรมรักร่วมเพศในกลุ่มเด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิงของสังคมไทยว่ามีแนวโน้มเป็นไปในทางใด รวมทั้งศึกษาถึงปัจจัยที่สำคัญทั้งทางด้านครอบครัวและสังคมที่มีผลต่อการเกิดรักร่วมเพศด้วย การที่ผู้วิจัยเน้นศึกษาเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นเนื่องจากวัยรุ่นนี้เป็นวัยที่มีบทบาททางเพศปรากฏให้เห็นเด่นชัดถึงความเป็นชายหรือหญิง และจากรายงานการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติในรอบ 10 ปีเมื่อ พ.ศ. 2523 (2523: 54) พบว่า เด็กทั้งชายและหญิงที่มีอายุ 6-12 ปีและจะเติบโตขึ้นเป็นวัยรุ่นอายุ 14-20 ปีในปี 2531 นั้นมีจำนวนถึง 8,310,922 คน โดยกลุ่มอายุ 6-12 ปี (ปี 2533) ที่เป็นชายอยู่ในวัยเรียน 3,214,840 คน และหญิงอยู่ในวัยเรียน 3,038,166 คน รวมทั้งสิ้น 6,253,006 คน ซึ่งวัยรุ่นกลุ่มนี้เป็นกลุ่มพลังสำคัญกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่งที่กำลังจะก้าวไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพที่ดีและเป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคต

ดังนั้น การทราบถึงทัศนคติและพฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับประเมินสถานการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของวัยรุ่นในสังคมไทยปัจจุบัน เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยเฉพาะความสับสนในบทบาททางเพศของเด็กวัยรุ่นที่ไม่มีความชัดเจนในการแสดงออกแบบชายหรือหญิง และความเล็งสูงต่อการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ที่ส่วนหนึ่งเกิดจากการมี

เพศสัมพันธ์ในกลุ่มพวกรักร่วมเพศ ซึ่งในเรื่องนี้มีผู้เสนอความคิดเห็นว่า วิธีการป้องกันโรคเอดส์ที่ได้ผล มากกว่าและดีกว่านั้น ควรทำการป้องกันในกลุ่มบุคคลรักร่วมเพศที่มีอายุยังน้อยและไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อน (Remafedi 1985: 484) และจากการทราบถึงแนวโน้มของอัตราเสี่ยงที่เด็กวัยรุ่นไทยจะเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศแล้ว หากทำการศึกษาควบคู่ไปกับสาเหตุสำคัญของการเกิดพฤติกรรมดังกล่าว เช่น สภาพแวดล้อมทางครอบครัวและสังคม ก็จะช่วยให้ เข้าใจถึงลักษณะสำคัญที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรมดังกล่าว อันจะเป็นแนวทางในการให้ความรู้แก่บิดา มารดา ผู้ปกครองและครูที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูและหล่อหลอม ให้เด็กได้ก้าว ไปสู่การเติบโตเป็นชายหรือหญิงที่มีคุณภาพชีวิตที่ดีในวันข้างหน้า และดังที่ได้กล่าวแล้วว่า บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศก็มีโอกาสของความเสี่ยงต่อการเกิดปัญหาต่าง ๆ ทั้งที่มีผลกระทบต่อสังคม และต่อตัวบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าวเอง การวิจัยครั้งนี้จึงเป็นแนวทางให้กับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กไทย เช่น กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ (สยช.) ได้ร่วมมือกันในการส่งเสริมและปลูกฝังเจตคติทางเพศที่ถูกต้องชัดเจน และเหมาะสม ให้แก่เด็กไทยในวันนี้ เพื่อให้เป็นผู้ใหญ่ที่มีบทบาทและลักษณะการแสดงออกทางเพศแบบชายหรือหญิง ได้อย่างมีรูปแบบที่ชัดเจน ซึ่งจะเป็นก้าวหนึ่งที่จะนำไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถใช้ศักยภาพของตนที่มีอยู่ได้อย่างเต็มที่ และเป็น "คน" ที่มีคุณค่าต่อสังคมไทยในวันข้างหน้าได้มากที่สุด

ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาภาคเรียนวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 4 ในประเทศไทย ประกอบด้วย 5 จังหวัด คือ ระนอง ภูเก็ต นิงงา กระบี่ และตรัง ซึ่งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย โดยมีสถานทางภูมิศาสตร์ส่วนใหญ่เป็น ป่าไม้ และพื้นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ ที่เป็นภูเขาและเนินเขา มีที่ราบลุ่มตามชายฝั่งทะเลและที่ราบตามหุบเขา เศรษฐกิจของประชากรส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับผลผลิตทางด้านเกษตรกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ การค้าส่ง การค้าปลีก และการบริการ ส่วนบางจังหวัด เช่น นิงงา รายได้ของประชากรจากการทำเหมืองแร่และขุดยหิน มีความสำคัญเป็นอันดับรองลงมาจากผลผลิตทางด้านเกษตรกรรม (สำนักงานนโยบายและแผนมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย 2531: 457-458, 480-482, 521-522, 524-525, 535-536)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาพฤติกรรมการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4 ในประเทศไทย
2. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4 ในประเทศไทย
3. ศึกษาเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4 ในประเทศไทยที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

สมมติฐานของการวิจัย

1. สัดส่วนของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
2. สัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนชายล้วนแตกต่างกัน
3. นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วนมีสัดส่วนแตกต่างกัน
4. นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วนมีสัดส่วนแตกต่างกัน
5. นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
6. นักเรียนในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนชายล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
7. นักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วน มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน
8. นักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วน มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 4 ในประเทศไทย โดยทำการศึกษากับนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาตอนต้น ทั้งภาครัฐและเอกชน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 โดยกำหนดตัวแปรในการศึกษาออกเป็น 2 กลุ่มดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรอิสระ

- 1.1 เพศ จำแนกเป็นเพศหญิงและเพศชาย
- 1.2 ประเภทของโรงเรียน จำแนกเป็นโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนชายล้วน

2. ตัวแปรตาม

- 2.1 พฤติกรรมรักร่วมเพศ
- 2.2 เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมีความรู้สึกนึกพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน โดยอาจเคยมีหรือไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันมาก่อนก็ได้ คำว่า "รักร่วมเพศ" นี้ยังมิได้มีการบัญญัติเป็นศัพท์เฉพาะอย่างเป็นทางการสำหรับความหมายดังกล่าวข้างต้น แต่เนื่องจากเป็นคำที่มีผู้ใช้มานานและแพร่หลายในปัจจุบันผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำดังกล่าวสำหรับการวิจัยครั้งนี้ พฤติกรรมดังกล่าวพิจารณาได้จากพฤติกรรม 2 ประการ ดังนี้

1. การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (early cross-gender behavior) มีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- 1.1 การมีพฤติกรรมเหมือนเด็กชายในเด็กหญิง (boy-like behavior) เช่น ในวัยเด็กเคยถูกล้อเลียนว่าเป็น "ทอมบอย" หรือ การมีพฤติกรรมเหมือนเด็กหญิงในเด็กชาย (girl-like behavior) เช่น ในวัยเด็กชอบเล่นหรือทำกิจกรรมแบบ

เด็กหญิง ได้แก่ การเล่นตุ๊กตา เข็มปัก หรือ ทำอาหาร

- 1.2 ความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม (cross gender idea)
- 1.3 การแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม (cross dressing)

2. ความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual orientation) คือ การโน้มนำให้เกิดความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน และมีสัมพันธภาพทางเพศกับเพศเดียวกัน ตลอดจนมีสัมพันธภาพทางอารมณ์ต่อกัน โดยมีองค์ประกอบดังนี้

- 2.1 ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ (sexual attraction)
- 2.2 กิจกรรมทางเพศ (sexual activity)
- 2.3 จินตนาการทางเพศ (sexual fantasies)
- 2.4 อารมณ์ที่ประสงค์ (emotional preference)
- 2.5 สังคมที่ประสงค์ (social preference)
- 2.6 แบบแผนในการดำเนินชีวิต (life style)
- 2.7 การมองตนเองทางด้านเพศ (sexual self-concept)

อย่างไรก็ตาม ลักษณะที่วัดได้จากเกณฑ์ดังกล่าวมิได้หมายความว่าบุคคลนั้นเป็นรักร่วมเพศ แต่เป็นเพียงบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในขณะนั้นเท่านั้น และอาจมีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปสู่การเป็นบุคคลรักร่วมเพศในอนาคต

แบบสอบถาม หมายถึง แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งคณะผู้วิจัยได้สร้างขึ้นสำหรับการวิจัยครั้งนี้

เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง ความคิด ความรู้สึกของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคม ซึ่งอาจเป็นด้านบวกหรือด้านลบก็ได้

นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง นักเรียนหญิงที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการจำแนกจากแบบสอบถาม มากกว่า หรือเท่ากับ 1.40259

นักเรียนหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หมายถึง นักเรียนหญิงที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการจำแนกจากแบบสอบถาม น้อยกว่า 1.40259

นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรบกวนเพศ หมายถึง นักเรียนชายที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการจำแนกจากแบบสอบถาม มากกว่าหรือเท่ากับ 1.99470

นักเรียนชายที่ไม่มีพฤติกรรมรบกวนเพศ หมายถึง นักเรียนชายที่ได้ค่าคะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการจำแนกจากแบบสอบถาม น้อยกว่า 1.99470

นักเรียนวัยรุ่น หมายถึง นักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และอาชีวศึกษาตอนต้น ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531 เขตการศึกษา 4 ในประเทศไทย

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนหรือวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับอาชีวศึกษาตอนต้น ในประเทศไทย

โรงเรียนสหศึกษา หมายถึง โรงเรียนหรือวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับอาชีวศึกษาตอนต้น ซึ่งมีทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย โดยที่ระดับชั้นดังกล่าวจะต้องมีจำนวนนักเรียนหญิงไม่น้อยกว่า $\frac{1}{3}$ ของนักเรียนชาย หรือมีจำนวนนักเรียนชายไม่น้อยกว่า $\frac{1}{3}$ ของนักเรียนหญิง ทั้งนี้เพื่อให้เพศใดเพศหนึ่งมีอิทธิพลต่ออีกเพศหนึ่งมากเกินไป

โรงเรียนหญิงล้วน หมายถึง โรงเรียนหรือวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือระดับอาชีวศึกษาตอนต้น ซึ่งมีเฉพาะนักเรียนหญิงหรือมีอัตราส่วนของนักเรียนหญิงต่อนักเรียนชาย มากกว่า หรือเท่ากับ 10:1

โรงเรียนชายล้วน หมายถึง โรงเรียนหรือวิทยาลัยที่มีการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับอาชีวศึกษาตอนต้น ซึ่งมีเฉพาะนักเรียนชายหรือมีอัตราส่วนของนักเรียนชายต่อนักเรียนหญิง มากกว่า หรือเท่ากับ 10:1

เขตการศึกษา 4 หมายถึง เขตการศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการ ประเทศไทย กำหนดไว้ ประกอบด้วย 5 จังหวัดต่อไปนี้คือ ระนอง ภูเก็ต นิงงา กระบี่ และตรัง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบข้อมูลเชิงสถิติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 4 ในประเทศไทย
2. ทำให้ทราบถึงเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าเป็นไปในแนวทางใด ซึ่งจะมีผลต่อการประเมินถึงการยอมรับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศจากสังคมได้หรือไม่เพียงใด อีกทั้งยังส่งผลต่อเนื่องไปถึงการประเมินการแพร่ระบาดของพฤติกรรมดังกล่าวในกลุ่มนักเรียน ตลอดจนผลกระทบทางสังคมของนักเรียนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวด้วย
3. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นซึ่งจะเป็นแนวทางสำหรับสถาบันต่าง ๆ ที่มีส่วนรับผิดชอบต่อเยาวชนของชาติ อาทิเช่น สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา สถาบันสื่อมวลชน ตลอดจนสถาบันอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้ร่วมมือกันในการปลูกฝังเจตคติและค่านิยมในเรื่องบทบาททางเพศที่เหมาะสมแก่เยาวชนไทยต่อไป
4. เป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารการศึกษา เช่น ผู้กำหนดนโยบายและวางแผนงานของกระทรวงศึกษาธิการ ในการจัดหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเข้าใจในเรื่องบทบาททางเพศและพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้อย่างแท้จริงและเหมาะสมกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้พฤติกรรมรักร่วมเพศมีการแพร่กระจายเพิ่มมากขึ้นในกลุ่มวัยรุ่นโดยทั่วไป
5. เป็นแนวทางสำหรับบุคลากรทางการแพทย์และบุคลากรอื่น ๆ ที่รับผิดชอบงานทางด้านสุขภาพอนามัยของกระทรวงสาธารณสุข ในการวางแผนป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น โรคภูมิคุ้มกันบกพร่องหรือโรคเอดส์ ซึ่งกำลังเป็นโรคร้ายแรงอยู่ในสังคมทั่วโลกขณะนี้และซึ่งไม่มีทางรักษาให้หายได้ โดยประสานงานและร่วมมือกับสถาบันต่าง ๆ ดังกล่าวในข้อ 3 ในการเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องอย่างแท้จริงแก่ประชาชนโดยทั่วไป โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในเรื่องโรคดังกล่าว นอกจากนี้ยังทำให้บุคลากรดังกล่าวสามารถติดตามผลและเฝ้าระวังกลุ่มบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มีความเสี่ยงสูงต่อการแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่ร้ายแรงเช่นโรคเอดส์ได้ ก็คือ กลุ่มบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของการเป็นรักร่วมเพศ

พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นเรื่องที่มีผู้สนใจศึกษากันมากและให้คำจำกัดความของการเป็นรักร่วมเพศแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับความสนใจของแต่ละบุคคล เป็นต้นว่า

มาร์เมอร์ (Marmor 1976: 375, 1980: 5) กล่าวถึงปัญหาในเรื่องความหมายของการเป็นรักร่วมเพศที่ยังไม่สามารถตกลงกันเป็นที่แน่ชัดว่า โดยส่วนใหญ่จะเป็นความหมายเชิงปฏิบัติการ ซึ่งจำกัดเพียงการมีพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันและการพิจารณาเพียงพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ เนื่องจากได้ละเลยต่อสาเหตุทางด้านแรงจูงใจ ซึ่งมีอยู่หลากหลายภายใต้การแสดงพฤติกรรม เช่นนั้น มาร์เมอร์จึงให้คำจำกัดความว่า บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ หมายถึง บุคคลซึ่งมีแรงจูงใจในการที่จะมีความพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันกับตนเอง และความพึงพอใจนั้นมักนำไปสู่การมีความสัมพันธ์ทางเพศ แต่เรื่องของการมีความสัมพันธ์ทางเพศนี้ไม่จำเป็นเสมอไป ในบางรายอาจจำกัดอยู่เพียงแต่การมีจินตนาการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเท่านั้น

องค์การอนามัยโลก (World Health Organization (WHO) 1978:40) ได้กล่าวถึงการเป็นรักร่วมเพศไว้ในกรจำแนกโรคสากลครั้งที่ 9 หรือ The Ninth Revision of the International Classification of Diseases (ICD9) ว่า การเป็นรักร่วมเพศ หมายถึง การที่บุคคลมีความพึงพอใจทางเพศกับคนที่มีเพศเดียวกันกับตนเพียงอย่างเดียวหรือเป็นส่วนใหญ่ โดยที่อาจจะมีหรือไม่มีความสัมพันธ์ทางกายต่อกันก็ได้ และการจะวินิจฉัยว่าบุคคลใดเป็นรักร่วมเพศนั้น ไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าเป็นความผิดปกติทางจิต

สปิทเซอร์ (Spitzer 1981: 212) ให้ความหมายว่า การเป็นรักร่วมเพศ หมายถึง แบบแผนของการได้รับแรงกระตุ้นแบบรักร่วมเพศ (homosexual arousal) อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลานานโดยที่ขาดการกระตุ้นแบบรักต่างเพศ (heterosexual arousal) หรือมีน้อยเกินไป

แคมป์เบล (Campbell 1981: 212) ได้กล่าวถึงการเป็นรักร่วมเพศไว้ว่า เป็นความรู้สึกดึงดูดใจและพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันมากกว่า โดยไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติแต่อย่างใด ในการจำแนกความผิดปกติทางจิต (Diagnostic and Statistical Manual of Disorders, 3rd. ed. หรือ DSM III) เห็นว่าการเป็นรักร่วมเพศในลักษณะ ego dystonic homosexuality ถือว่าเป็นการที่บุคคลรักร่วมเพศรับรู้ว่ามีความรู้สึกที่แปลกปลอมเกิดขึ้นในตัวเอง โดยมีการกระตุ้นที่เร้าความรู้สึกทางเพศต่อเพศเดียวกันอย่างเปิดเผย และการตอบสนองต่อความรู้สึกดังกล่าวนี้เป็นสิ่งที่บุคคลรักร่วมเพศเห็นว่าไม่ต้องการให้เกิดขึ้น และก่อให้เกิดความทุกข์อีกด้วย นอกจากนี้ยังมีความต้องการการตอบสนองเชิงรักต่างเพศเพิ่มมากขึ้นด้วย เพื่อที่จะสามารถสร้างหรือดำรงสัมพันธ์ภาพที่มีกับเพศตรงข้ามไว้ได้ต่อไป

แคปแลนและแซดดอก (Kaplan & Sadock 1981: 550) กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า เป็นพฤติกรรมการแสดงออกที่เป็นแบบแผนระยะยาวในการมีความพึงพอใจทางเพศ โดยที่อารมณ์ความรู้สึกและความสนใจทางเพศสามารถถูกกระตุ้นได้โดยบุคคลเพศเดียวกัน และไม่สามารถรับการกระตุ้นเร้าทางเพศได้โดยเพศตรงข้าม

กูราลนิค (Guralnik 1984: 673) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเป็นรักร่วมเพศ หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความต้องการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน

คอลลินส์ (Collins 1987: 697) ให้ความหมายของการเป็นรักร่วมเพศไว้ว่า หมายถึง การที่บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศมีความรู้สึกดึงดูดใจและพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน คำว่า "ไฮโมเช็กซ์วล" มักเป็นคำที่ใช้เรียกเฉพาะสำหรับผู้ชายเท่านั้น

สำหรับในประเทศไทย การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการเป็นรักร่วมเพศมีค่อนข้างจำกัด ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของการเป็นรักร่วมเพศไว้พอเป็นสังเขป เป็นต้นว่า

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม ใน สมภพ เรื่องตระกูล, บรรณาธิการ 2528: 226) กล่าวว่า การเป็นรักร่วมเพศหมายถึงการมีความสุขทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ถ้าระหว่างชายต่อชายด้วยกันมักเรียกทับศัพท์ว่า โฮโมเซ็กชวลลิตี้ (homosexuality) ระหว่างหญิงต่อหญิงด้วยกันเรียกว่า เลสเบียนนิสม (lesbianism)

อเนก อารีพรต และ สุวัทนา อารีพรต (2525: 214) ให้คำจำกัดความว่า รักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมทางเพศระหว่างบุคคลที่เป็นเพศเดียวกับตนเอง เป็นลักษณะที่พบมากที่สุด ในจำนวนพฤติกรรมทางเพศที่ผิด ไปจากลักษณะที่คนทั่วไปปฏิบัติ ซึ่งเป็น ได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

โอกาส ธรรมวานิช (2527: 39-40) ให้คำจำกัดความว่า รักร่วมเพศ คือ การมีพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน อาจจะเป็นเพียงพอใจที่ได้สัมผัสร่างกายภายนอก ไม่จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์จนถึงสุดยอดของอารมณ์

จำลอง ดิษขวนิช (2522: 257) ให้คำจำกัดความว่า ความรักเพศเดียวกัน (homosexuality) คือ ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน พฤติกรรมทางเพศเช่นนี้ระหว่างหญิงด้วยกันมักเรียกว่า เลสเบียนนิสม (lesbianism) ชายหรือหญิงที่มีความพอใจทั้งสองเพศ (อาจเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ได้) เรียกว่า ทวิเพศ หรือ ไบเซ็กชวล (bisexual) โดยทั่วไปพวกไบเซ็กชวลมักจะเป็นโฮโมเซ็กชวลแม้ว่าจะมีความสามารถในการร่วมเพศกับเพศตรงข้ามและมีความพอใจได้ตามสมควร

จากคำจำกัดความต่าง ๆ ดังกล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศหมายถึง การมีความสุขพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันโดยอาจมีหรือไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศต่อกันก็ได้ และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรมเช่นนี้อาจมาจากแรงจูงใจภายในที่จะพึงพอใจต่อเพศเดียวกัน หรือมีแรงกระตุ้นเชิงรักร่วมเพศอย่างต่อเนื่องยาวนานและขาดแรงกระตุ้นเชิงรักต่างเพศหรือมีแต่น้อยเกินไป ดังนั้นการพิจารณาว่ารักร่วมเพศจะเกิดขึ้นเมื่อใด ก็อาจกล่าวได้ว่า จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีความพึงพอใจที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างคนเพศเดียวกัน โดยที่อาจจะออกมาในรูปของพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีความสัมพันธ์ทางเพศจริงหรือเป็นเพียงจินตนาการก็ได้ และบุคคลนั้นอาจขาดแรงกระตุ้นเชิงรักต่างเพศหรือมีอยู่เพียงเล็กน้อย แต่มีแรงกระตุ้นทางเพศกับเพศเดียวกันมากกว่าเป็นเวลาต่อเนื่องยาวนาน

โดยทั่วไปเมื่อพูดถึงรักร่วมเพศ หรือ โฮโมเซ็กชวล (homosexual) นั้น คำนี้มักจะเป็นการบ่งบอกถึงการเป็นรักร่วมเพศทั้งในผู้หญิงและผู้ชาย แต่โดยทั่วไปแล้วผู้ชายที่เป็นรักร่วมเพศมักจะถูกเรียกว่า โฮโมเซ็กชวล หรือเกย์ (gay) มากกว่า ในขณะที่ผู้หญิงเป็นรักร่วมเพศจะมีศัพท์เรียกเฉพาะว่า เลสเบียน (lesbian) นอกจากนี้ยังอาจได้ฟัง หรือ ได้พบเห็นคำบางคำที่เป็นคำร่วมสมัยและมักมีผู้นำมาใช้ เรียกแทนตัวบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ดังที่วิลลัม ปีอะมโนธรรม (2531: 60-61) ได้กล่าวไว้ดังนี้

เกย์ เป็นศัพท์ที่กลุ่มรักร่วมเพศได้บัญญัติขึ้นมาใช้เรียกตัวเอง มาจากคำศัพท์ในภาษาอังกฤษว่า gay ซึ่งความหมายก็คือ สนุกสนาน สดชื่น ร่าเริง แจ่มใส หรือสดใส มีพลัง อันเป็นการสร้างปมเด่นเพื่อกลบเกลื่อนปมด้อยในชีวิต ซึ่งมักพบแต่ความทุกข์ ขมขื่น โดดเดี่ยว ไร้แห้ว และถูกสังคมรังเกียจเหยียดหยาม ถ้าพฤติกรรมของเขาขณะมีเพศสัมพันธ์กันเป็นลักษณะของการเป็นฝ่ายกระทำให้อีกฝ่ายมากกว่า (คล้ายบทบาทของผู้ชายที่เป็นฝ่ายรุกผู้หญิง) ก็เรียกว่า "เกย์คิงส์" ดังนั้นกลุ่มเกย์คิงส์จึงมักไม่แสดงตัว ออกท่าทางกระตือรือร้น หรือการแต่งหน้า แต่งตัวที่ค่อนข้างไปทางผู้หญิง และมักไม่เปิดเผยความรู้สึกรักร่วมเพศให้คนทั่วไปได้รับรู้ จึงมักดูกันไม่ค่อยออก เป็นลักษณะเหมือนผู้ชายธรรมดา ๆ แต่อาจแต่งตัวฉูดฉาด ทันสมัย หรือเรียบร้อยกว่า และเกือบครึ่งหนึ่งของเกย์คิงส์ก็สามารถมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงได้ แต่งงานมีครอบครัวได้ แต่ส่วนลึกของความรู้สึกภายในนั้นก็ยังคงรักชอบเพศเดียวกันมากกว่า

ส่วน "เกย์ควีน" นั้นชอบเป็นฝ่ายถูกกระทำมากกว่า (คือ รู้สึกตัวเองเหมือนผู้หญิงทั่วไป) และถ้าหากเป็นแบบผสม คือ ชอบทั้งเป็นฝ่ายรุกบ้างเป็นฝ่ายรับบ้างสลับกัน บางทีก็เรียกว่า "เกย์" เฉย ๆ

ตุ๊ด คำว่า ตุ๊ด นั้นมาจากคำว่า "ตุ๊ดซี่" ซึ่งเป็นชื่อของตัวเองเอกในภาพยนตร์ฝรั่งเรื่อง "Tootsie" ที่เล่นบทบาทเป็นผู้หญิง วิทยุรุ่นไทยจึงใช้คำนี้เรียกผู้ชายที่มีกิริยาท่าทางกระตือรือร้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างนี้เสีย การแต่งหน้า แต่งตัวที่ค่อนข้างไปทางผู้หญิง ซึ่งมักแสดงออกมากกว่าผู้หญิงแท้เสียอีก เพื่อต้องการเป็นจุดเด่นในการเรียกร้องความสนใจจากคนทั่วไป ตุ๊ดจึงจัดอยู่ในกลุ่มเกย์ควีน เพียงแต่แสดงตัวเปิดเผยแจ่มแจ้งกว่าเหมือนกลุ่มลักเพศ บทบาทพฤติกรรมทางเพศจึงเป็นฝ่ายรับอย่างเดียว ชอบเป็นฝ่ายถูกกระทำและไม่สามารถหรือแม้แต่จะลองคิดพยายามร่วมเพศกับผู้หญิง

ทอม นั้นเรียกย่อมาจากคำว่า "ทอมบอย" นิยามก็คือ ผู้หญิงที่ชอบแต่งตัว แสดงกริยาท่าทางและทำนิสัยเหมือนผู้ชาย และความหมายลึกกว่านั้นก็คือ เป็นผู้หญิงที่ชอบผู้หญิงด้วยกัน โดยจะวางบทบาทตัวเองเป็นฝ่ายนำ ฝ่ายรุก คอยป้องกันคุ้มครองแก่หญิงที่เธอชอบและต้องการมีสัมพันธ์ทางเพศเหมือนผู้ชายที่ต้องการทำกับผู้หญิง แม้กระทั่งเวลามีเพศสัมพันธ์ก็จะไม่ยอมเป็นฝ่ายรับแต่จะเป็นฝ่ายกระทำต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

ถ้าหากว่าผู้หญิงต่อผู้หญิงตอบสนองซึ่งกันและกันในด้านบทบาททางเพศคือ เป็นทั้งฝ่ายให้และฝ่ายรับผลัดกันได้ ก็เรียกจำแนกออกมาว่าเป็น "เบี่ยน" ก็คือ ย่อมาจากคำว่า เลสเบี่ยน

ดี มาจากคำว่า "เลดี" แปลว่า ผู้หญิง เนียงแต่เป็นผู้หญิงที่ยอมรับคู่ควงและปล่อยให้ทอมกระตุ้นแล้วโลมทางเพศได้ อาจไม่ต้องการความสุขทางเพศโดยตรงแต่ก็ใจอ่อนยอมให้ทอมทำอะไรๆ ในร่างกายเธอได้เพียงเพื่อแลกกับความสนใจ ความเอาใจใส่ ความเข้าใจ และความรักที่กำลังเสาะแสวงหาอยู่ ดีส่วนใหญ่จึงหาเจอได้ถ้าพบผู้ชายถูกใจ

อย่างไรก็ตาม การรับบทบาททางเพศแบบเชิงรุก (active role) หรือเชิงรับ (passive role) นั้นไม่ได้เป็นพฤติกรรมที่ถือปฏิบัติอย่างถาวรตามที่เข้าใจ แต่มีการสลับบทบาทได้ในขณะมีเพศสัมพันธ์กัน และลักษณะแบบเกย์คิง เกย์ควีน ทอม และดี อาจจะมีเพียงเฉพาะในบุคคลกลุ่มหนึ่ง ซึ่งบุคคลรักร่วมเพศอาจไม่ได้แสดงบทบาทเป็นพฤติกรรมที่เห็นแน่ชัด นอกเหนือจากการมีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ตามความหมายของการเป็นรักร่วมเพศที่แท้จริงเท่านั้น

นอกจากนั้นยังมีศัพท์บางคำที่ใช้เรียกกลุ่มบุคคลที่มีการแสดงทางเพศบางประการที่อาจก่อให้เกิดความสับสนเข้าใจผิดกับเรื่องรักร่วมเพศ ดังที่อดมศิลป์ ศรีแสงนาม (2525: 238-240) กล่าวไว้ ได้แก่

กะเทย คำว่า "กะเทย" นั้นมักนำมาใช้ในการเรียกบุคคล ซึ่งคิดว่าเป็นรักร่วมเพศ หรือบุคคลที่แสดงจริตกริยาเป็นผู้หญิง แต่ตามความเป็นจริงแล้วกะเทย หรือที่ภาษาอังกฤษใช้คำว่า "hermaphrodite" นั้นไม่จำเป็นต้องเป็นรักร่วมเพศเสมอไป และมีบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศจำนวนมากที่ไม่ได้มีลักษณะของกะเทยปรากฏอยู่ กะเทยตามความหมายทางการแพทย์ หมายถึงบุคคลที่มีองคชาต (penis) และมีเต้านม (breast)

หรืออาจมีอัณฑะ (testis) ในขณะที่ตัวก็มีมดลูกอยู่ด้วย ทำให้ไม่สามารถวินิจฉัยได้ว่าเป็นหญิงหรือชายแน่ชัด ภาวะนี้มี 2 ชนิดคือ ภาวะจริง (true hermaphrodite) หมายถึง บุคคลที่มีลักษณะทางเพศที่เด่นตรงกับฮอร์โมนในตัว คือ มักจะดูคล้ายไปทางเพศใดเพศหนึ่งให้เห็นชัดเจนทั้งรูปร่างภายนอกและฮอร์โมนในร่างกาย ส่วนภาวะเทียม (pseudohermaphrodite) นั้น กลุ่มนี้จะมีลักษณะทางเพศภายนอกให้เห็นเด่นชัดอย่างหนึ่ง แต่ฮอร์โมนที่ผลิตแท้จริงกลับเป็นของอีกเพศหนึ่ง

ลักเพศ (transvestism) บางทีจะถูกเรียกว่าภาวะทรานส์เวสทิซึม ลักเพศนี้เป็นบุคคลที่ชอบแต่งตัวเป็นเพศตรงข้ามกับเพศที่แท้จริงของตน มีความสุขความพอใจทางเพศกับการที่ได้แต่งตัว แต่งหน้า สวมเสื้อผ้า หรือแสดงท่าทางของเพศตรงข้ามกับตน ทั้งนี้อาจเป็นไปโดยเปิดเผยหรือแอบซ่อนเมื่อลับตาคน ลักเพศนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นรักร่วมเพศเสมอไป แต่ในทางปฏิบัติอาจพบพวกลักเพศเกิดร่วมกับลักษณะรักร่วมเพศและแปลงเพศได้

แปลงเพศ (transsexuality) เป็นบุคคลที่ไม่ยอมรับเพศที่แท้จริงโดยกำเนิดของตน มักแสดงพฤติกรรมและมีบทบาททางเพศแบบเพศตรงข้ามตลอดเวลา และมีความคิดฝังใจว่าอารมณ์และจิตใจของเขาเป็นเพศตรงข้าม บุคคลเหล่านี้มักมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าในการที่จะผ่าตัดแปลงเพศเป็นเพศตรงข้าม

พวกลักเพศและพวกแปลงเพศนี้จะแตกต่างกัน โดยที่พวกลักเพศต้องการแต่งกายแบบเพศตรงข้ามเพื่อให้เกิดความตื่นเต้นทางเพศ ในขณะที่พวกแปลงเพศกระทำไปเพราะคิดว่าจิตใจตนเป็นเพศตรงข้ามจริง ๆ

รักทั้งสองเพศ (bisexuality) เป็นอีกคำหนึ่งที่มีคนได้ยินเสมอ โดยใช้เรียกกลุ่มบุคคลที่เกิดความพึงพอใจทางเพศได้ ทั้งจากการมีความสัมพันธ์เชิงรักร่วมเพศและรักต่างเพศ (homosexual relationship and heterosexual relationship) อย่างไรก็ตามเมเยอร์ (Meyer 1985:1061) ได้ให้ความเห็นว่า ผู้ที่เป็นรักทั้งสองเพศนี้อันที่จริงมักจะมีอาการพึงพอใจที่แท้จริงในเชิงรักร่วมเพศเป็นส่วนใหญ่ และมักพบประวัติตลอดจนกาลในการพัฒนาทางเพศเป็นแบบรักร่วมเพศด้วย

จากลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นแสดงถึงความแตกต่างที่จะต้องแยกออกจากลักษณะพฤติกรรมรักร่วมเพศ บุคคลที่มีลักษณะดังกล่าวข้างต้นไม่ใช่บุคคลรักร่วมเพศ แต่ในความ

เป็นจริงของสังคมอาจพบว่าบุคคลรักร่วมเพศอาจมีลักษณะข้างต้นร่วมอยู่ด้วย เช่น เป็นบุคคลรักร่วมเพศและมีลักษณะลักเพศชอบแต่งกายอย่างเพศตรงข้ามด้วย

ประเภทของการเป็นรักร่วมเพศ

ไฮด์ (Hyde 1982: 367-368) แบ่งพฤติกรรมรักร่วมเพศออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. รักร่วมเพศที่เกิดจากการขาดโอกาส (deprivation homosexuality) บางครั้งอาจจะใช้คำว่า รักร่วมเพศที่เป็นไปตามสถานการณ์ (situational homosexuality) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมาแทนเมื่อบุคคลไม่สามารถหาทางระบายความต้องการทางเพศกับบุคคลต่างเพศได้

2. รักร่วมเพศแอบแฝง (latent homosexuality) ตามแนวคิดของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) เชื่อว่า บุคคลมีแนวโน้มที่จะเป็นรักร่วมเพศแต่เก็บความรู้สึกไว้ในระดับจิตไร้สำนึก ทำให้มีความวิตกกังวลอยู่มาก บางคนจะใช้กลไกป้องกันตัวเองทำตัวตรงข้ามกับความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ (reaction formation) ทำตัวให้เป็นผู้ชายชาตรีมากเกินไป และปฏิเสธการเป็นรักร่วมเพศ นอกจากนี้รักร่วมเพศแบบแอบแฝงยังมีความหมายที่แสดงถึงการตอบสนองทางจิตใจที่บุคคลสามารถถูกกระตุ้นทางจิตใจได้ด้วยบุคคลที่มีเพศเดียวกับตนแต่ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศจริง (Pomeroy 1968:175)

3. รักร่วมเพศที่ปกปิดตนและรักร่วมเพศที่เปิดเผยตน (covert and overt homosexuality)

รักร่วมเพศที่ปกปิดตน (covert homosexuality) เป็นบุคคลที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในเชิงรักต่างเพศ ไม่ว่าจะเป็นการงานหรือทางสังคม ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของบุคคลนั้นนอกจากเพื่อน ใกล้ชิดและบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศด้วยกัน

รักร่วมเพศที่เปิดเผยตน (overt homosexuality) บุคคลเหล่านี้ไม่ปกปิดการเป็นรักร่วมเพศของตน และหากมีโอกาสก็จะพยายามแสดงพฤติกรรมของตนให้เห็นชัดด้วย

จะเห็นได้ว่าการแบ่งประเภทตามแบบของไฮด์นี่ เป็นเพียงการแบ่งตามพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเท่านั้น เพราะยังมีบางประเภทเช่นในประเภทแรกยังไม่สามารถจัดว่าเป็นบุคคลรักร่วมเพศที่แท้จริง เนื่องจากยังขาดองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ความพึงพอใจต่อการมีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายในของแต่ละบุคคลตามความหมายของการเป็นรักร่วมเพศดังที่ได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น

สาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศ

การระบุถึงสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศนั้น ไม่อาจเจาะจงถึงสาเหตุที่แน่นอนได้ แต่เชื่อว่าเป็นผลมาจากสาเหตุหลายประการร่วมกันซึ่งมีผลให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้น สาเหตุเหล่านี้คือ

1. สาเหตุทางด้านสภาวะร่างกาย
2. สาเหตุทางด้านจิตวิทยา
3. สาเหตุทางด้านสิ่งแวดล้อม

1. สาเหตุทางด้านสภาวะร่างกาย มีผู้ทำการศึกษาปัจจัยทางด้านสภาวะทางร่างกายและชีววิทยา (constitutional and biological factors) เพื่ออธิบายถึงการเป็นรักร่วมเพศ ซึ่งอาจแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 แนว คือ การศึกษาเกี่ยวกับฮอร์โมน และการศึกษาเกี่ยวกับพันธุกรรม กล่าวคือ

1.1 การศึกษาเกี่ยวกับฮอร์โมน เป็นการศึกษาถึงผลของฮอร์โมนจากต่อมไร้ท่อที่มีต่อการเป็นรักร่วมเพศ โดยตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับระดับของฮอร์โมนเพศชายหรือเทสโทสเตอโรน (testosterone) ในผู้ชายเป็นรักร่วมเพศจะแตกต่างจากผู้ชายที่เป็นรักร่วมเพศหรือไม่ การศึกษาในระยะแรก เช่น การศึกษาของกลาสและคณะ (Glass et al.) ในปี ค.ศ. 1940 (อ้างถึงใน Hyde 1982:383) ยังไม่สามารถอธิบายได้ กระทั่งปัจจุบันนี้ แม้ว่าจะมีการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการตรวจวัดความละเอียดและความเที่ยงตรงมากขึ้นกว่าเดิม แต่ก็ยังไม่สามารถยืนยันถึงความแตกต่างของระดับฮอร์โมนในชายรักร่วมเพศและชายรักร่วมเพศได้ เนื่องจากผลการศึกษาดังกล่าว ยังไม่สอดคล้องกัน อย่างไรก็ตามแม้ว่าผลการศึกษาในเรื่องนี้จะยังไม่แน่ชัด แพทย์บางรายก็ได้บำบัดรักษาชายที่เป็นรักร่วมเพศด้วยฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน

สำหรับกลุ่มเลสเบี้ยนนั้น ลอเรน และคณะ (Loraine et al.) ศึกษาในปี ค.ศ. 1971 (อ้างถึงใน Hyde 1982: 383) พบว่า เลสเบี้ยนมีระดับของฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (testosterone) สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เป็นหญิงรักต่างเพศ และมีระดับของฮอร์โมนเอสโตรเจน (estrogen) ต่ำกว่ากลุ่มควบคุมเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ก็ยังไม่มีการศึกษาอื่นที่สนับสนุนถึงผลการศึกษานี้ นอกจากนี้ควรระวังถึงการนำผลการศึกษานี้ไปใช้ เนื่องจากวิธีการที่ใช้ศึกษาไม่สามารถควบคุมตัวแปรต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงระดับของฮอร์โมนได้ (Marmor 1976: 377-379)

ความสนใจ เรื่องฮอร์โมนอีกแนวหนึ่งเป็นการศึกษาถึงระดับฮอร์โมนในระยะตั้งครรภ์ของมารดา โดยตั้งสมมติฐานว่า รังรวมเพศเป็นผลจากการมีระดับฮอร์โมนแอนโดรเจน (androgen) ที่ไม่สมดุลระหว่างตั้งครรภ์ แต่ทว่าผลการศึกษานี้ก็ยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้เช่นกัน (Hyde 1982: 383; Meyer 1985: 1058)

1.2 การศึกษาเกี่ยวกับพันธุกรรม การศึกษาถึงอิทธิพลของพันธุกรรมมักเป็นการศึกษาในฝาแฝด และการศึกษาทางโครโมโซม (chromosome) ในปี ค.ศ. 1952 คอลแมน (Kallmann) (อ้างถึงใน Hyde 1982: 383) ได้ทำการศึกษาฝาแฝดที่เป็นรักร่วมเพศจำนวน 85 คู่ พบว่า คู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่สองใบ (dizygotic twin) 45 คู่ อาจไม่เป็นรักร่วมเพศทั้งสองคน ในขณะที่คู่ฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (monozygotic twin) จำนวน 40 คู่ จะเป็นรักร่วมเพศทั้งคู่ ซึ่งผลของการศึกษานี้สนับสนุนถึงความเกี่ยวข้องของพันธุกรรม แต่ในปี ค.ศ. 1963 โคลบ์ (Kolb) (อ้างถึงใน Hyde 1982: 383) ได้ศึกษาฝาแฝดจากไข่ใบเดียวกันที่เป็นรักร่วมเพศ ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการเป็นรักร่วมเพศกับการเป็นคู่แฝด ซึ่งมีผู้วิจารณ์การศึกษาในลักษณะเช่นนี้ว่า ฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกันนั้น นอกจากจะมียีนส์ (genes) เหมือนกันแล้ว ลักษณะการเลี้ยงดูที่ได้รับก็เหมือนกันด้วย จึงไม่อาจตัดปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมออกไปได้ ส่วนฝาแฝดไข่คนละใบก็มีไข่ว่าจะ ไม่มีความเกี่ยวข้องกันทางยีนส์เลย นอกจากการศึกษาของคอลแมนแล้ว ก็ไม่พบการศึกษาของผู้อื่นที่แสดงถึงความสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับการเป็นรักร่วมเพศ ดังนั้นการศึกษาทางด้านพันธุกรรมโดยทั่วไปจึงไม่ได้รับการยอมรับ นักพันธุกรรมเองก็แย้งสมมติฐานในเรื่องนี้โดยเห็นว่า ถ้าพันธุกรรมสามารถควบคุมการเป็นรักร่วมเพศแล้ว ยีนส์ของการเป็นรักร่วมเพศก็น่าจะได้รับอิทธิพลของการเลือกสรรทางธรรมชาติจัดให้หมดไปโดยเร็ว ด้วยเหตุที่ว่า ผู้เป็นรักร่วมเพศต้องการจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเท่านั้น ดังนั้นโอกาสในการถ่ายทอดยีนส์จึงไม่มี ซึ่งต่างจาก

พวกที่เป็นรักทั้งสองเพศ (bisexual) ที่มีการเกี่ยวข้องกับเพศได้ทั้งสองเพศ พวกนี้จึงมีโอกาสส่งผ่านยีนส์ได้ (Hyde 1982: 383, 386)

นอกจากนั้น การศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของโครโมโซมซึ่งบางครั้งก็ยากที่จะแยกได้อย่างชัดเจนถึงความแตกต่างของโครโมโซมระหว่างบุคคลรักร่วมเพศ แต่ทว่าก็พบความผิดปกติบ้างเช่น ผู้ป่วยที่มีกลุ่มอาการไคลน์เฟลเตอร์ (Kline felter's syndrome) ซึ่งมีโครโมโซมเป็น XXY หรือ XXXY และกลุ่มอาการเทอร์เนอร์ (Turner's syndrome) ซึ่งมีโครโมโซมเป็น XO จะเป็นรักร่วมเพศ อย่างไรก็ตามยังไม่สามารถยืนยันได้เพราะมีบุคคลบางคนที่มีโครโมโซมผิดปกติแต่ไม่ได้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ (Marmor 1976: 378)

จะเห็นได้ว่า การศึกษาทางด้านฮอว์โมนและพันธุกรรมยังไม่สามารถยืนยันถึงสาเหตุทางด้านร่างกายและชีววิทยาได้อย่างแน่ชัด นอกจากนี้การศึกษาของสัตว์ก็ยิ่งขาดหลักฐานสนับสนุนเช่นกัน เนื่องจากไม่พบลักษณะของการมีความพึงพอใจทางเพศเชิงรักร่วมเพศตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมชนิดอื่น ๆ เลย หรือแม้แต่ในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมกึ่งมนุษย์ (subhuman mammals) ตามธรรมชาติก็ไม่พบว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศเช่นกัน อาจพบได้บ้างในสัตว์ที่อยู่ในสภาพถูกกักขัง (Meyer 1985: 1058) จึงอาจกล่าวได้ว่าถ้ามีโอกาสในการเลือกแล้ว สัตว์เลือกที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับต่างเพศ นอกจากขาดโอกาสหรือถูกสถานะการจำกัด ซึ่งแตกต่างจากมนุษย์ที่ว่าแม้จะมีโอกาสแล้วแต่ก็เลือกที่จะมีความพึงพอใจกับเพศเดียวกัน

ดังนั้น ความรู้ที่เกี่ยวกับเหตุปัจจัยทางด้านสภาวะร่างกายเท่าที่มีอยู่ในขณะนี้ กล่าวได้ว่า ยังไม่พบว่าปัจจัยดังกล่าวจะเป็นตัวกำหนดที่ชัดเจนต่อการเกิดเป็นความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศได้ แต่ขณะเดียวกันก็ยังไม่สามารถตัดสาเหตุทางด้านนี้ออกไปได้เช่นกัน (Meyer 1985: 1058)

2. สาเหตุทางด้านจิตวิทยา ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (psychoanalysis theory) ของซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud 2529: 164-168; อ้างถึงใน ประพนธ์ สโรชมาน 2524: 171; อ้างถึงใน Francoeur 1982: 524-525) เชื่อว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเกิดจากการชะงักงันของพัฒนาการทางเพศในช่วงอายุ 3-5 ปี (phallic stage หรือ oedipal period) ในช่วงนี้เด็กผู้ชายจะรักมารดา เด็กผู้หญิงจะรักบิดา ทั้งเด็กชายเด็กหญิงจะอิจฉาบิดาหรือมารดาที่มีเพศเดียวกับตน แต่ในที่สุดจะ

ผ่านพัฒนาการขั้นนี้ไปได้โดยการเลียนแบบ (identify) บิดาหรือมารดาที่มีเพศเดียวกับตน กล่าวคือ ในขณะที่เด็กชายจะต้องลบล้างอวัยวะเพศของตน เด็กจะนึกถึงมารดาและจินตนาการว่าตนเป็นบิดา เด็กจะคิดว่าบิดาต้องโกรธถ้ารู้ถึงจินตนาการของตน และกลัวบิดาจะตัดอวัยวะเพศเป็นการลงโทษ เด็กจะลดความขัดแย้งของตนโดยเลิกความปรารถนาเดิมที่มีต่อมารดาและพยายามประพฤตินเลียนแบบบิดา สำหรับเด็กหญิงนั้น ฟรอยด์อธิบายว่า เด็กหญิงจะมีความรู้สึกแค้นหามารดาและต้องการจะเป็นเจ้าของมารดาเช่นกัน รวมทั้งจะมีความรู้สึกอิจฉาอวัยวะเพศของตนด้อยกว่าเด็กชายด้วย ทำให้เด็กหญิงปรารถนาจะมีอวัยวะเพศที่เหมือนเด็กชาย (penis envy) ดังนั้นเด็กหญิงจะโทษมารดาว่าไม่สามารถทำให้ตนมีอวัยวะเพศที่เหมือนเด็กชายและเชื่อว่าต้องเป็นความผิดของมารดา

เนื่องจากมารดาก็ไม่มีอวัยวะเพศเหมือนกับเพศชายเช่นเดียวกัน ความขัดแย้งนี้จะหมดไปเมื่อเด็กหญิงเลิกรักมารดาและเปลี่ยนแปลงมารักบิดาซึ่งไม่ใช่ในเชิงเสแสร้ง อีกทั้งประพฤตินเลียนแบบมารดาและต้องยอมรับความคิดของการมีบุตรแทนการมีอวัยวะเพศชาย แต่พวกเรารักร่วมเพศไม่สามารถแก้ความขัดแย้งดังกล่าวได้โดยจะมีความรักฝังจริง และประพฤตินเลียนแบบบิดามารดาที่ต่างเพศกับตนทำให้เด็กสับสนในบทบาททางเพศ (ประណอม สโรชมาน 2524: 171) นอกจากนี้ โซคาริเดส (Socarides 1982: 39-41) กล่าวถึงรักร่วมเพศว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เป็นผลจากกลไกทางจิตที่เฉพาะเจาะจงนั้น คือเป็นการเก็บกดมอดิปุส (oedipus complex) และกลัวการถูกตัดอวัยวะเพศ (castration anxiety) รักร่วมเพศชายมักกลัวการร่วมเพศกับผู้หญิง ซึ่งความวิตกกังวลทั้งหมดเกี่ยวข้องกับความกลัวว่าจะถูกตัดอวัยวะเพศ โดยรู้สึกอิจฉาอวัยวะเพศของผู้หญิงเปรียบเหมือนเครื่องมือที่สามารถตัดหรือทำลายอวัยวะเพศของเธอ (castration instrument) ทำนองเดียวกันในรักร่วมเพศหญิงความคิดฝัน (fantasy) ในจิตไร้สำนึกจะกลัวอวัยวะเพศชาย (penis) นอกจากนี้ ฟรอยด์ (Freud 1930) (อ้างถึงใน พิรุฬ นีละภมร 2529: 16-18) ยังได้อธิบายว่า โรคติดสุราเป็นลักษณะของการมีรักร่วมเพศ (homosexual) ที่เก็บกดเอาไว้ ประกอบกับความผิดหวังจากผู้หญิงซึ่งอาจเป็นภรรยา มารดา หรือ คู่รัก เป็นเหตุผลักดันให้ผู้ชายหัน ไปดื่มแอลกอฮอล์และเข้าสังคมอยู่กับเพื่อนผู้ชายแทน จึงทำให้เขาเกิดความสับสนในความปรารถนาแบบรักร่วมเพศที่มีอยู่ ซึ่งชาเฟตส์ และเดมอนส์ (Chafets & Demons อ้างถึงใน พิรุฬ นีละภมร 2529: 16-18) ได้อธิบายสนับสนุนอีกว่า เนื่องจากบุคคลมีความสับสนในเรื่องการเลียนแบบทางเพศ (sexual identity) และมีลักษณะรักร่วมเพศแอบแฝง (latent homosexuality) ทำให้กลายเป็นปัญหาที่อาจนำไปสู่การติดสุราในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับการสรุปของเลวี (Levy อ้างถึงใน พิรุฬ นีละภมร 2529: 16-18) ที่มีอยู่ข้อหนึ่งในแปดข้อว่า

กลไก (dynamic) ของการตีตรา ก็คือ การเป็นรักร่วมเพศ (homosexuality) นั้นเอง (พริพี่ นีละภมร 2529: 16-18)

กิติกร มีทรัพย์ (ผู้แปล 2529: 118-119) ได้อธิบายถึงการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศไว้อีกแนวหนึ่งตามที่เสนอของฟรอยด์ว่า เกิดจากการหลงรักตนเอง (narcissism) คำนี้มาจากนิทานเรื่องนาร์ซิสซัสผู้หลงรักเงาตัวเองที่สะท้อนจากผิวน้ำ ตามทฤษฎีนี้เชื่อว่า คนทุกคนจะหลงรักตัวเองและกลัวการสูญเสียความงามของตัวเองไป จึงหันไปสนใจคนที่ เป็นเพศเดียวกับตน เพื่อชื่นชมความงามที่บุคคลนั้นมีแทนความงามของตนที่ค่อย ๆ สูญสลาย ไปตามสังขาร ถ้าการหลงรักตนเองอยู่ในระดับที่รุนแรง จะทำให้เกิดความพอใจที่จะ เลือกเฉพาะบุคคลหรือสิ่งที่รักและหลงแทน (love object) ซึ่งเหมือนตนเองเท่านั้น ซึ่งตรงกับการศึกษาของ ลลิตา บีระศิริ (2530: 69) ที่กล่าวว่า การหลงรักตนเอง เกิดจากคนที่หล่อหรือสวยได้เท่า ๆ กัน ยิ่งถ้าบุคคลนั้นรู้ตัวตั้งแต่เด็กว่าเป็นคนหน้าตาดี ก็มักเกิดความสนใจในรูปร่างของตนเองมากกว่าผู้อื่นทั่วไป การหลงรูปและสนใจรูปร่าง- ภายของตนเองมากจนเกินไปนั้น จะทำให้จินตนาการของเด็กกลุ่มกลายเป็นความต้องการ ที่จะร่วมเพศกับเพศเดียวกันแทน ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นได้ในทั้งสองเพศเท่า ๆ กัน แม้แต่คน ที่ไม่หล่อ ไม่สวย ก็อาจปฏิเสธตัวเองแล้วหารูปร่างที่สวยงามของเพศเดียวกันมาแทน เพื่อชดเชยสิ่งที่ตนขาดไป (Cappon 1965: 42-43) พวกที่หลงรักตัวเองมาก ๆ นั้นนอกจากคนที่สวยและหล่อแล้ว ยังรวมถึงพวกที่ประสบความสำเร็จในชีวิตมาก ๆ เช่น คนที่เป็นนักกีฬาดี ดาราภาพยนตร์หน้าตาดี นักร้องมีชื่อเสียงโด่งดัง บุคคลเหล่านี้มีจำนวน ไม่น้อยที่เป็นรักร่วมเพศเนื่องจากสาเหตุนี้ (วิชา นาควิชระ 2528: 81)

3. สาเหตุด้านสภาพแวดล้อม สภาพแวดล้อมที่มีส่วนสัมพันธ์และมีความสำคัญ อย่างมากต่อการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศประการหนึ่ง คือ สภาพแวดล้อมทางครอบครัว ซึ่งแฮทเทอร์ (Hatterer 1979 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 2) ได้กล่าวว่า จิตแพทย์ส่วนใหญ่เชื่อว่า รากฐานของรักร่วมเพศเกิดจากความสัมพันธ์จากบิดามารดา การแก้ไขช่วยเหลือต้องแก้ที่ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร ครอบครัวจึงเป็น สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กหญิงและเด็กชาย ได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ และนำไปสู่ การเป็นรักร่วมเพศได้ ดังนั้นการเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวกับการ เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ จึงเป็นแนวทางหนึ่งและนำไปสู่การแก้ไขและปรับครอบครัวให้มี สัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่าง พ่อ แม่ ลูก ซึ่งจะเอื้อต่อการเลือกแบบบทบาทที่เหมาะสม และสามารถพัฒนาไปสู่วัยผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพได้ โดยมีรายละเอียดของสภาพแวดล้อมทาง

ครอบครัวที่จะกล่าวถึงดังนี้

3.1 ลักษณะบิดาในกลุ่มรักร่วมเพศชายและรักร่วมเพศหญิง

3.1.1 การศึกษาลักษณะของบิดาในรักร่วมเพศชาย พบว่า บิดามักมีลักษณะห่างเหิน เย็นชา ไม่เอาใจใส่ ไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับบุตร เฉยเมยและไม่ยุ่งเกี่ยวในกิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัว รวมทั้งมีกิจกรรมร่วมกับบุตรน้อยมาก ไม่ค่อยส่งเสริมความเป็นชายให้กับบุตรชาย (West 1959 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 11, Bieber et al. 1967 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 4, 9) ส่วนใหญ่บิดาไม่มีบทบาทและอำนาจในครอบครัว ไม่มีความสามารถ (Gigl 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 13) ไม่เป็นที่รักใคร่ และอาจข่มให้บุตรชายเกิดความรู้สึกด้อยในความเป็นชายของตนเอง และเกิดความรู้สึกเกลียดกลัว และไม่ยกย่องนับถือบิดา (Bieber et al. 1967 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม: 4) สำหรับบิดาไม่เพียงแต่จะขาดการอยู่ร่วมกัน เช่น ตายหรือหย่าร้าง แต่ยังขาดความผูกพันทางอารมณ์ โดยที่บิดามักไม่มีส่วนเกี่ยวข้องและเฉยชากับความต้องการของบุตรด้วย (Saghir & Robins 1973: 144-146) อีกทั้งยังมีเจตคติในเรื่องเพศไม่ถูกต้อง เช่น ปฏิเสธและไม่ยอมรับเพศของบุตรหรือต้องการบุตรสาวมากกว่าบุตรชาย จึงพยายามปฏิบัติต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาว (Terman & Miles 1963, Hatterer 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 7, 9) นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษาที่กล่าวถึงลักษณะของบิดาในทางตรงกันข้าม คือ บิดามีลักษณะชอบวางอำนาจ เผด็จการหยาบค้าย ชอบใช้ความรุนแรงและลงโทษ รวมทั้งบุตรชายต้องปฏิบัติตามความพึงพอใจของบิดาด้วย (Terman & Miles 1963 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 7, Wahl 1976 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 14) มีการแสดงออกทางอารมณ์ไม่เหมาะสมและมีความก้าวร้าว ซึ่งมักพบในสังคมอเมริกันมากกว่าสังคมอื่น ๆ (Whitam & Zent 1984: 432-437) ทำให้เด็กชายมีท่าที่ไม่เป็นมิตร และนำไปสู่การมีสัมพันธภาพที่ห่างเหินกับบิดาได้ง่าย

สำหรับประเทศไทยนี้มีผู้ทำการศึกษาถึงลักษณะของบิดาในบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาในต่างประเทศ คือ บิดามีลักษณะอ่อนแอ ไม่เข้มแข็ง ไม่กล้าหาญ ไม่ค่อยอยู่ร่วมกิจกรรมของครอบครัว และไม่ส่งเสริมบุตรชายให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ แสดงท่าทีเฉยเมยเมื่อเด็กเล่นกับมารดา นอกจากนี้ยังพบลักษณะวางอำนาจ เผด็จการไม่เป็นมิตร ซึ่งทำให้เด็กเกิดความกลัว เป็นคนขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก บิดาไม่ยึดหยุ่น

มีแนวโน้มของความซึมเศร้า และไม่ค่อยปรองดองกับผู้อื่น การเข้าสังคมมี 2 ลักษณะ คือ บ่อยมากหรือแทบจะไม่มีเลย รวมทั้งมักประสบความสำเร็จน้อยกว่าบิดาของกลุ่มที่ไม่ได้เป็น ร็กร่วมเพศ เด็กจะรู้สึกและแสดงออกกับบิดาในทางลบมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็น ร็กร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญ รวมทั้งมีความแตกต่างในการรับรู้ถึงลักษณะของบิดาในด้านที่บิดามีความ ฉลาดขยัน มีเหตุผล มีเมตตา อ่อนโยน โอบอ้อมอารี น่านับถือ เป็นกันเองและกล้าหาญ โดยที่กลุ่ม ร็กร่วมเพศยอมรับว่าบิดามีลักษณะเหล่านี้ได้น้อยกว่ากลุ่มผู้ชายที่ไม่ได้ เป็น ร็กร่วม-เพศ (พกา สัตยธรรม 2516: 113-114; Pattaya Yaisoon: 39, 44, 52)

3.1.2 การศึกษาลักษณะของบิดาในกลุ่ม ร็กร่วมเพศหญิง พบว่า บิดามี ลักษณะชอบวางอำนาจในครอบครัว (Marmor 1965 อ้างถึงใน Rosen 1974: 20) อีกลักษณะหนึ่งก็คือบิดามีลักษณะอ่อนแอ ส้มยอม ไม่มีอำนาจ และไม่บทบาทเด่นในครอบครัว เหมือนกับมารดา (Saghir & Robins 1973: 301)

กล่าวโดยสรุปคือ ลักษณะของบิดาใน ร็กร่วมเพศชายมักมีความอ่อนแอ ไม่มีความ สามารถ ไม่มีอำนาจในครอบครัว ห่างเหิน ไม่เอาใจใส่ และไม่ค่อยมีเวลาให้กับบุตรชาย เท่าใดนัก ไม่ยอมรับเพศของบุตร อีกทั้งยังอาจมีลักษณะก้าวร้าว เผด็จการและชอบใช้ ความรุนแรง ส่วนลักษณะของบิดาใน ร็กร่วมเพศหญิงพบว่ามีความคล้ายคลึงกัน คือ มีทั้ง ลักษณะอ่อนแอ ไม่มีอำนาจในครอบครัว และชอบวางอำนาจในครอบครัว ลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวย่อมก่อให้เกิดความรู้สึกต่อต้าน มีท่าที่ไม่เป็นมิตร และไม่ศรัทธาต่อบิดา โดยเฉพาะใน ร็กร่วมเพศชายนั้นอาจไม่ต้องการเลียนแบบลักษณะความเป็นชายจากบิดาเลยก็ได้

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร

3.2.1 การศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรใน ร็กร่วมเพศ ชาย ผลการศึกษาส่วนใหญ่สอดคล้องกันว่า มีสัมพันธ์ภาพระหว่างบิดาและบุตรในทางลบ บุคคล ร็กร่วมเพศชายส่วนใหญ่เห็นว่า บิดามีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะยึดถือเป็นตัวแบบในการ พัฒนาลักษณะความเป็นชายในวัยผู้ใหญ่ (adult masculine hero) อีกทั้งยังรู้สึกไม่ พึงพอใจบิดา (unsatisfactory father) ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของซาเกียร์และ โรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 144-146) ซึ่งพบว่าไม่เพียงแต่จะขาดการอยู่ ร่วมกัน (physical absent) เช่น การตายหรือหย่าร้างเท่านั้น แต่ยังพบว่าไม่มีความ สัมพันธ์ทางความรู้สึก (emotional absent) อีกด้วยเช่น เฉยเมย ไม่สนใจ กระด้าง

ชอบเรียกบุตรว่า "กระเทย" และแสดงให้เห็นว่าเด็กชายมีพฤติกรรมเยี่ยงเด็กหญิง หรือใช้สรรพนามที่ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเสียคุณค่าของตนเอง เด็กจะรู้สึกว่าบิดาไม่สามารถเป็นตัวแบบที่เหมาะสมได้ ซึ่งพบว่ามีพวกกรักร่วมเพศชายเพียงร้อยละ 13 เท่านั้นที่เห็นว่าบิดาเป็นตัวแบบของตน อีกร้อยละ 82 ไม่ได้เลียนแบบลักษณะของบิดามาตั้งแต่วัยเด็ก และไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพที่มีต่อบิดาด้วย เด็กชายบางคนอาจแสวงหาตัวแทนของบิดาโดยพยายามทำให้ผู้ชายอื่น ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวเขาให้มีลักษณะเหมือนบิดา ด้วยการให้ของขวัญ ส่ง สรรเสริญและส่งเสริมให้มีอำนาจเหนือตน เพื่อต้องการได้รับความรักจากผู้ชายที่มาเป็นตัวแทนของบิดาและจะให้ความรักแก่เขาเป็นการชดเชย ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความสนใจต่อเพศเดียวกันมากกว่าปกติ

นอกจากนี้ เด็กจะมีการผูกคูกับบิดาเฉพาะเวลาที่จำเป็นเท่านั้น และติดต่อสัมพันธ์กับบิดาน้อยมาก (Pattaya Yaisoon 1984: 47) บิดาไม่ค่อยอยู่กับบ้านและไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมของครอบครัว (Hampson 1965 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 13) ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรอีกลักษณะหนึ่งก็คือ บิดาชอบใช้ความรุนแรงและการลงโทษ มีความขัดแย้งกับบุตรอยู่เสมอ ทำตัวเป็นผู้มีอำนาจ เผด็จการ และไม่เคยปล่อยให้บุตรประสบความสำเร็จในด้านใดด้านหนึ่งด้วยตนเอง หรือเป็นตัวของตัวเองได้ (Hatterer 1971, Terman & Miles 1963 อ้างถึงในหมกฯ สัตยธรรม 2516: 7-9; Wahl 1976 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 14)

สัมพันธภาพในลักษณะดังกล่าวเช่นนี้ ย่อมมีผลทำให้เด็กรู้สึกไม่พึงพอใจในสัมพันธภาพที่มีต่อบิดาได้ง่าย ซึ่งพบว่ามีกเป็นมาตั้งแต่ช่วงวัยเด็กตอนกลางและวัยเด็กตอนปลาย (Roberts 1968 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 15) เด็กอาจต้องทำตัวในแบบที่บิดาพึงพอใจจนไม่เป็นตัวของตัวเอง เกิดความรู้สึกกลัวบิดา กลายเป็นคนขี้อาย ไม่กล้าแสดงออก หากบิดามีทัศนคติในเรื่องเพศที่ไม่ถูกต้องอยู่ด้วยเช่น ต้องการได้บุตรสาวมากกว่าบุตรชาย จึงพยายามทำให้บุตรชายมีลักษณะเป็นหญิง โดยการปฏิบัติต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาว และขัดขวางมิให้บุตรชายมีพฤติกรรมแบบผู้ชายทั่วไป จึงอาจทำให้เด็กชายหมดความสนใจในการคบเพื่อนต่างเพศ และไม่รู้สึกรักเพศตรงข้ามได้ง่าย (Bieber et al. 1967; Terman & Miles 1963 อ้างถึงใน หมกฯ สัตยธรรม 2516: 4,7)

ในกรณีที่บิดามีลักษณะอ่อนแอ สมยอม ไม่เข้มแข็ง ไม่ฉลาด ห่างเหิน ไม่มีลักษณะของความเป็นชายที่เหมาะสม และไม่สร้างเสริมบทบาทของความเป็นชายให้แก่บุตรชายแล้ว ย่อมนำไปสู่การมีสัมพันธภาพระหว่างบิดากับบุตรชายในลักษณะห่างเหิน ขาดความใกล้ชิดสนิทสนม และมีกิจกรรมร่วมกันในครอบครัวน้อยมาก อีกทั้งยังเป็นแรงเสริมสำคัญที่ทำให้เด็กชายขาดความยกย่องนับถือ และเห็นว่าบิดามีลักษณะของบุคลิกภาพที่ตนไม่ต้องการจะยึดถือเป็น "ตัวแบบ" ของความเป็นชายในวันข้างหน้า ทำให้ขาดความเข้าใจในบทบาททางเพศของตนเองอย่างชัดเจนและอาจมีผลนำไปสู่การเลียนแบบ และคล้อยตามอิทธิพลของกลุ่มรักร่วมเพศเมื่อเข้าสู่ "วัยรุ่น" ได้ง่าย

สำหรับการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรในรักร่วมเพศชายในประเทศไทยนั้น พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มรักร่วมเพศและกลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศในลักษณะบุคลิกภาพที่ไม่ต้องการของบิดา ซึ่งนำไปสู่สัมพันธภาพที่ไม่ดีระหว่างบิดากับบุตรชาย นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงบทบาทของบิดา พบว่า บิดาไม่ค่อยส่งเสริมหรือร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับบุตรชาย มีท่าทีเฉยเมย ไม่สนใจเมื่อเด็กเล่นกับมารดา ทำให้เด็กรู้สึกว่าได้ได้รับความรักความเอาใจใส่จากบิดาน้อยกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งบิดาจะรักบุตรสาวมากกว่าบุตรชาย การพบปะพูดคุยกับบิดาจะเกิดขึ้นเมื่อมีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น เด็กมักจะให้การต่อต้านหรือแยกตัวเมื่อต้องพบกับบิดา กลุ่มรักร่วมเพศชายจึงมีความรู้สึกและแสดงออกทางอารมณ์ในทางลบต่อบิดามากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญ และเมื่อเปรียบเทียบกับการแสดงออกทางอารมณ์ของบิดา พบว่า กลุ่มรักร่วมเพศมักมีบิดาที่แสดงออกทางอารมณ์ไม่ค่อยเหมาะสมมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งบิดามักมีอารมณ์ดีและใช้การประนีประนอมเมื่อเกิดความไม่พึงพอใจ (एका สัตยธรรม 2516: 78-79; Pattaya Yaisoon 1984: 39-52)

3.2.2 การศึกษาในรักร่วมเพศหญิงที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบิดากับบุตร พบว่า ลักษณะของบิดาที่อ่อนแอ สมยอม และไม่มีประสิทธิภาพนั้น ทำให้บุตรสาวเกิดความรู้สึกผิดหวัง และเลียนแบบความเป็นชาย (masculine identification) เพื่อแสดงว่าตนไม่ยอมรับลักษณะดังกล่าวของบิดา และหากมีบิดาที่ห่างเหิน และเป็นคนไม่กล้าแสดงออก ก็จะทำให้เด็กไม่สามารถสร้างความรู้สึกรักใคร่สนิทสนมกับบิดาได้ แต่จะมีท่าทีที่ไม่เป็นมิตรและต่อต้านมากยิ่งขึ้น (Bene 1965, Wilber 1965 อ้างถึงใน Rosens 1974: 11)

นอกจากนี้รักร่วมเพศหญิงบางคนอาจมีสัมพันธภาพระหว่างบิดาในลักษณะรักใคร่สนิทสนม มีความคุ้นเคย เห็นใจบิดามากกว่ามารดา จึงใช้เวลาร่วมกิจกรรมกับบิดามากกว่าและไม่ค่อยเข้าไปมีส่วนร่วมในงานของมารดา ซึ่งนำไปสู่การเลียนแบบความเป็นชายจากบิดา และไม่ยอมรับลักษณะความเป็นหญิงของตนเอง โดยพบว่าร้อยละ 77 ของรักร่วมเพศหญิงมีการเลียนแบบบิดามากกว่ามารดา หรือไม่เลียนแบบใครเลย ในขณะที่พบเพียงร้อยละ 15 ในกลุ่มผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ ผลก็คือ เด็กมีการเลียนแบบบทบาทความเป็นหญิงได้ไม่ชัดเจนและไม่เหมาะสม ซึ่งอาจนำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศได้ (Saghir & Robins 1973: 301)

กล่าวโดยสรุปคือ สัมพันธภาพระหว่างบิดากับรักร่วมเพศชาย มักมีความห่างเหินขาดความใกล้ชิดสนิทสนมและไม่มีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันระหว่างบิดากับบุตร ทำให้เด็กชายเกิดความขัดแย้งต่อต้าน และอาจขาดความยกย่องนับถือบิดา ซึ่งรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่มักเห็นว่าบิดาไม่สามารถเป็นตัวแทนที่เหมาะสมในการยึดถือ และเลียนแบบบทบาทของความเป็นชายได้ ส่วนสัมพันธภาพระหว่างบิดากับรักร่วมเพศหญิง อาจเป็นไปได้ทั้งทางบวกคือ มีความรักใคร่สนิทสนมและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของบิดามากกว่ามารดา หรือทางลบคือ รู้สึกต่อต้านบิดาหรือผู้ชายทั้งหมดซึ่งนำไปสู่การเลียนแบบบทบาทของความเป็นหญิงได้อย่างไม่เหมาะสมและไม่ชัดเจน

3.3 ลักษณะของมารดา

3.3.1 จากการศึกษาต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะของมารดาของรักร่วมเพศชาย พบว่า มีลักษณะนุ่มนวล ผ่อนปรน (West 1959 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 11) อ่อนน้อม (Whitham & Zent 1984: 430) ให้ความสนิทสนมและสนับสนุนทั้งทางกายและทางจิตใจมากที่สุด (Saghir & Robins 1973: 147) การที่มารดาให้ความสนิทสนม แสดงความเป็นเจ้าของและให้ความคุ้มครองแก่บุตรมากเกินไป จะทำให้บุตรกลายเป็นคนอ่อนแอ ไม่สมกับความเป็นชาย หากยิ่งใช้เวลาอยู่กับบุตรนาน ๆ ก็อาจส่งเสริมให้บุตรชายต่อต้านบิดาโดยไม่รู้ตัวก็ได้ นอกจากนี้การที่มารดาใกล้ชิดกับบุตรมากและแสดงออกอย่างไม่เหมาะสม เช่น การนอนกับบุตรจนกระทั่งบุตรเข้าสู่วัยรุ่น หรือปล่อยให้บุตรชายเห็นร่างกายที่เปลือยของตน (Bieber et al. 1967 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 3-4) หรือได้เห็นมารดาและพี่สาวเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นประจำ (ณรงค์ศักดิ์ ตะละกัญ และคณะ 2520: 30) อันเป็นลักษณะที่ย่ำแย่ทางเพศ

ซึ่งมารดาที่มีลักษณะชั่วชวน มีเสน่ห์ (seductive) และแสดงออกในลักษณะดังกล่าว อาจทำให้บุตรชายใช้กลไกในการต่อต้าน เพื่อปกป้องตนเองออกจากลักษณะดังกล่าวของมารดา หรืออาจกลัวว่าจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับมารดา (incest) เกิดความสับสนในตัวของมารดากับผู้หญิงอื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งความสัมพันธ์ในลักษณะเช่นนี้อาจทำให้เกิดการเลียนแบบลักษณะความเป็นชายที่ไม่เหมาะสมได้ง่าย ได้มีผู้กล่าวไว้ว่า ในวัยเด็กบุคคลรักร่วมเพศชายมักคิดว่าตนได้เลียนแบบลักษณะของมารดาไม่ใช่บิดา (Aldrich 1960, Cary 1967 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 19)

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาที่พบลักษณะในทางตรงกันข้าม ก็คือ พบว่ามารดามีลักษณะชอบวางอำนาจเหนือบิดา และบุคคลอื่น ๆ ในครอบครัว เป็นผู้ตัดสินใจในเหตุการณ์ต่าง ๆ และควบคุมกฎเกณฑ์ต่าง ๆ จึงเปรียบเสมือนกับเป็นผู้ปกครองครอบครัว (parental model) (Hatterer 1971, Schofield 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 8, 15) อีกทั้งยังเป็นผู้กำหนดระเบียบวินัยของบุตรชายด้วย (Saghir & Robins 1973: 147)

สำหรับในประเทศไทยการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ พัทยา ไยสุน (Pattaya Yaisoon 1984: 34, 35, 40, 55) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผู้ชายที่เปิดเผยและยอมรับว่าเป็นรักร่วมเพศจำนวน 30 คน กับผู้ชายที่แต่งงานแล้วจำนวน 30 คน พบว่ามารดาในกลุ่มรักร่วมเพศชายเป็นคนที่เจ้าระเบียบ ส่วนการวางอำนาจในครอบครัวพบค่อนข้างน้อย หากมีลักษณะดังกล่าวก็จะเข้าไปในลักษณะทางอ้อมมากกว่าทางตรง เนื่องจากสภาพของสังคมและวัฒนธรรมไทยทำให้ผู้หญิงต้องแสดงออกแบบสมยอมมากกว่า นอกจากนี้มารดายังไม่ค่อยมีเวลาว่างให้กับครอบครัว ซึ่งมารดาของกลุ่มรักร่วมเพศชายส่วนใหญ่ต้องทำงานนอกบ้าน หรือประกอบอาชีพค้าขายมากกว่ามารดาในกลุ่มของชายที่แต่งงานแล้วและยังพบว่ามีความเครียด หากไม่พอใจหรือไม่ปรองดองกับสมาชิกในครอบครัวก็จะแสดงออกในรูปของความก้าวร้าวทางวาจา หรือทั้งทางกายและวาจา และณรงค์ศักดิ์ ทะละขวัญ และคณะ (2520: 28) ได้ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศชาย 33 ราย ที่มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิต ผลการศึกษาพบว่า ร้อยละ 52 ของกลุ่มรักร่วมเพศชายเห็นว่า มารดาเป็นใหญ่และมีบทบาทสำคัญในครอบครัวมากกว่าบิดาทอดด้าน ส่วนใหญ่จะรัก ภูมิใจ และสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา ส่วนทางด้านการศึกษาในกลุ่มรักร่วมเพศชายที่มีต่อลักษณะมารดานั้น ผกา สัตยธรรม (2516: 114) ศึกษาพบว่า กลุ่มรักร่วมเพศชายรับรู้ว่ามีมารดาเป็นคนดีมีเหตุผล ยุติธรรม ซื่อสัตย์ อ่อนโยน มีเมตตา เป็นกันเอง และน่านับถือ ได้น้อย

กว่าผู้ชายที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ

3.3.2 การศึกษาลักษณะต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับมารดาของรักร่วม-เพศหญิง ผลการศึกษาต่าง ๆ พบว่า มีความใกล้เคียงกับลักษณะของมารดาในกลุ่มรักร่วม-เพศชาย กล่าวคือ รักร่วมเพศหญิง ร้อยละ 53 ให้ความเห็นว่ามารดามีลักษณะชอบวาง-อำนาจเหนือบิดาในขณะที่พบเพียงร้อยละ 27 ในกลุ่มที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศที่เห็นว่ามารดามีลักษณะดังกล่าว (Saghir & Robins 1973: 301) นอกจากนี้ยังพบว่า มารดาไม่ค่อยได้อยู่กับเด็กเป็นระยะเวลาานาน ทำให้เด็กหญิงมีสัมพันธภาพที่ไม่ดีกับมารดาได้ง่าย (Romm 1965, Wilbur 1965, Lyon & Martin 1972: อ้างถึงใน Rosen 1974: 8) ส่วนลักษณะของมารดาที่พบในทางตรงกันข้าม ก็คือ มีความอบอุ่น ใจดี และเป็นที่ยรักของครอบครัว (Rosen 1974: 20) และมาร์เมอร์ (Marmor) ในปี ค.ศ.1965 (อ้างถึงใน Rosen 1974:8) ได้ศึกษาพบลักษณะที่ยั่ววนมีเสน่ห์ในมารดาของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงด้วย

กล่าวโดยสรุป ก็คือ มารดาในกลุ่มรักร่วมเพศชายมักมีความใกล้ชิดสนิทสนมทั้งกายและใจ ให้ความปกป้องคุ้มครอง แสดงความเป็นเจ้าของครอบครองบุตรมากเกินไป และยังเป็นผู้กำหนดระเบียบวินัยของบุตรชายด้วย ทำให้บุตรชายมีความอ่อนแอ ไม่สมความเป็นชาย แต่ก็ยังรู้สึกภูมิใจและสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา ส่วนมารดาในกลุ่มรัก-ร่วมเพศหญิงมักมีลักษณะใกล้เคียงกับมารดาในกลุ่มรักร่วมเพศชาย คือ มารดาชอบวางอำนาจเหนือบิดาและมีบทบาทสำคัญในครอบครัว นอกจากนี้ยังพบว่ามีความอบอุ่น ใจดี และเป็นที่ยรักของครอบครัวด้วย

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างมารดาและบุตร

3.4.1 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรในรักร่วมเพศชาย พบว่า บุตรชายรักใคร่และสนิทสนมกับมารดามาก ความสนิทสนมและผูกพันกับมารดานี้เกิดขึ้นทั้งทางกายและทางอารมณ์ (Saghir & Robins 1973: 147) บุตรชายที่เป็นรักร่วมเพศมักเป็นบุตรคนที่มารดา รักมากที่สุด (พกา สัตยธรรม 2516: 80) และมารดามักให้สิทธิพิเศษมากกว่าบุตรคนอื่น ๆ ในครอบครัว (Pattaya Yaisoon 1984: 45, 48) ความใกล้ชิดในลักษณะดังกล่าวทำให้บุตรชายไม่สามารถแยกจากมารดาได้ เกิดความกลัวต่อการที่จะต้องห่างไกลจากมารดา และมีแนวโน้มว่าจะต้องขึ้นอยู่กับมารดา

เสมอ (Hatterer 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 9) เมื่อประกอบกับการที่บิดามีท่าทีไม่เป็นมิตร ท่างเห็นและไม่สนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัว ก็จะทำให้เด็กชายไม่สามารถประพติดนเลสแบบ (identify) บทบาทของความเป็นชายจากบิดาได้ จึงเปิดโอกาสให้เด็กเลือกที่จะเลียนแบบลักษณะความเป็นหญิงจากมารดาซึ่งเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดที่สุด โดยอาจเลียนแบบทั้งทางพฤติกรรมและการแต่งกายด้วย (Hampson 1965 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 13)

นอกจากนี้การที่มารดาเอาใจใส่บุตรชายมากเกินไปโดยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ของบุตร เช่น กีดกันบุตรชายในการเข้าสังคมกับเพื่อนฝูงตามปกติ ชอบเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการที่บุตรชายมีความสนใจในเพศตรงข้าม ตลอดจนการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงอื่น ๆ (Bieber et al. 1967; Hatterer 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 3,9) ประกอบกับหากมารดามีลักษณะวางอำนาจและเป็นผู้ใช้อำนาจในการลงโทษภายในครอบครัว รวมทั้งไม่ค่อยให้เด็กได้ตัดสินใจด้วยตัวเองแล้ว ผลที่ตามมาคือ เด็กเกิดความรู้สึกกลัว ขัดแย้ง ต่อต้าน และเป็นปฏิปักษ์กับมารดา โดยเห็นว่าผู้หญิงเป็นบุคคลที่มีความรุนแรง ดุร้าย ขาดความเป็นมิตร จึงเกิดความลำเอียงที่จะต่อต้านและหลีกเลี่ยงจากผู้หญิงได้ง่าย (Hatterer et al. 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 9; Walker 1968 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 15)

อีกประการหนึ่ง ก็คือ หากมารดามีเจตคติในเรื่องเพศไม่ถูกต้อง เช่น ไม่ยอมรับเพศของบุตรและต้องการให้บุตรชายมีพฤติกรรมแบบผู้หญิง ทำให้บุตรต้องปฏิบัติตัวในลักษณะดังกล่าวต่อหน้าตามที่มารดาต้องการ (Hatterer et al. 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 10) ย่อมมีผลทำให้เด็กชายเกิดความสับสนในบทบาททางเพศของตนและเลียนแบบลักษณะความเป็นชายไม่ชัดเจนและไม่เหมาะสมได้

การศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุคคลรักร่วมเพศชายในประเทศไทยพบว่ามารดาให้ความรัก ความเอาใจใส่ ใกล้ชิด และให้สิทธิพิเศษมากกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ในครอบครัว ขณะเดียวกันแม้ว่าจะไม่ค่อยมีเวลาว่างให้กับครอบครัวเนื่องจากต้องทำงานนอกบ้าน แต่เด็กก็รักและสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา ซึ่งพบว่ามีแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากชายที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศ ขณะเดียวกันมารดาเป็นผู้อนุญาตหรือตัดสินใจลงโทษและให้โอกาสกับบุตรชายในการตัดสินใจค่อนข้างน้อย ชอบควบคุม ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกขัดแย้งและต่อต้านการกระทำดังกล่าวของมารดาด้วย (Pattaya Yaisoon 1984: 45,

48, 55) แม้ว่าการศึกษาของมรณรงค์ศักดิ์ ตะละกัญ และคณะ (2520: 28) พบว่า บุคคล รักร่วมเพศชายมักรักมารดามากกว่าบิดาถึงร้อยละ 57 และร้อยละ 61 รู้สึกสนิทกับมารดา มากกว่าบิดาก็ตาม แต่ก็เห็นว่ามารดาเป็นบุคคลที่ตนสามารถมีสัมพันธภาพทางอารมณ์ (emotional relationship) ในทางบวก แต่สัมพันธภาพทางสังคม (social relationship) กับมารดา นั้น มักมีความขัดแย้งและไม่ปรองดองกับมารดา มากกว่าผู้ชาย ที่ไม่ได้เป็นรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้งยังพบว่ามารดาของบุคคลรักร่วมเพศชายมักมี ท่าทีเฉยเมยและไม่สนใจเมื่อเด็กเล่นกับบิดาด้วย ซึ่งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน (Pattaya Yaisoon 1984: 40)

3.4.2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรในรักร่วมเพศหญิง พบว่า การที่มารดาชอบวางอำนาจเหนือบิดาและบุคคลอื่น ๆ ในครอบครัว และมัก ไม่ค่อยอยู่ร่วมกับเด็กเป็นระยะเวลาสั้น ย่อมทำให้เด็กมีสัมพันธภาพที่ไม่ดี คือ ไม่สามารถมี ความรัก ความผูกพันกับมารดาได้ (Bacon 1956 อ้างถึงใน Rosen 1974: 7) เคย์ (Kaye) ในปี ค.ศ.1971 (อ้างถึงใน Rosen 1974: 12) ได้ทำการศึกษาในกลุ่ม รักร่วมเพศหญิงจำนวน 157 คน พบว่า ได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาของ ซาเกียร์ และ โรบินส์ (Saghir & Robins) ในปี ค.ศ.1973 (Saghir & Robins 1973: 301) ว่า ความรู้สึกคุ้นเคยและสนิทสนมกับบิดาดังกล่าวนั้น ทำให้เด็กหญิงเกิดความสนใจใน กิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับบิดา และใช้เวลาอยู่ด้วยกันกับบิดามากกว่ามารดา รวมทั้งไม่ค่อย เข้าไปเกี่ยวข้องกับงานของมารดา เช่น งานบ้าน ซึ่งพบว่า มีรักร่วมเพศหญิงมากถึง 77 % ที่เลียนแบบลักษณะของบิดา หรือ ไม่ได้เลียนแบบใครเลย ผลดังกล่าวนี้อาจนำไปสู่ความไม่ ต้องการที่จะเลียนแบบ "ลักษณะความเป็นหญิง" จากมารดาได้

สำหรับในประเทศไทยนั้น มรณรงค์ศักดิ์ และคณะ (2520: 28) ได้ศึกษากลุ่ม รักร่วมเพศหญิงที่มาขอรับบริการที่ศูนย์สุขภาพจิต พบว่า ร้อยละ 50 ของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงนี้รักมารดา ร้อยละ 67 รู้สึกภูมิใจมารดา มากกว่าบิดา และร้อยละ 50 เห็นว่ามารดา มีอำนาจเหนือบิดา

กล่าวโดยสรุป ก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับรักร่วมเพศชายมักเป็นไปในลักษณะที่ว่า มารดาชอบวางอำนาจ ใกล้ชิด และเอาใจใส่ รวมทั้งเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ กิจกรรมต่าง ๆ ทั้งทางด้าน การตัดสินใจกระทำสิ่งต่าง ๆ การเข้าสังคม และการคบเพื่อน ทั้งเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ อีกทั้งยังมีเจตคติในเรื่องเพศไม่ถูกต้องด้วย ประกอบ

กับหากบิดามีทำที่ไม่เป็นมิตร ห่างเหิน และไม่สนใจในกิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัวแล้วก็จะยิ่งทำให้เด็กชายรู้สึกผูกพัน และใกล้ชิดกับมารดาได้มากยิ่งขึ้น แม้ว่าจะมีความรู้สึกต่อต้านและขัดแย้งในขณะเดียวกันก็ตาม ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับรักร่วมเพศหญิง อาจเป็นไปได้ทั้งทางบวก คือ รู้สึกรักและภูมิใจมารดามากกว่าบิดา และทางลบ คือ ไม่รู้สึกรักและผูกพันกับมารดาเลย เนื่องจากมารดามีลักษณะชอบวางอำนาจในครอบครัวทำให้สนิทสนมคุ้นเคยกับบิดาและสนใจในกิจกรรมต่างๆ ของผู้ชายมากกว่ากิจกรรมของผู้หญิง

ดังนั้นสัมพันธภาพในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าว ทำให้เด็กชายไม่สามารถเลียนแบบบทบาทของความ เป็นชายจากบิดา และเด็กหญิงไม่สามารถเลียนแบบบทบาทของความ เป็นหญิงจากมารดาได้อย่างชัดเจนและเหมาะสม ซึ่งเป็นหนทางที่จะนำไปสู่การเป็นรัก-ร่วมเพศในที่สุดได้ง่าย

3.5 ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา

3.5.1 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาในรักร่วมเพศชาย พบว่า รักร่วมเพศชายมักมีสภาพครอบครัวที่แตกแยก หรือหย่าร้าง (Schofield 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 15) กล่าวคือ ความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่ราบรื่น มีความขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันทั้งตัวขวจากและกำลังกาย มีการต่อสู้ทำร้ายกันและทะเลาะ กันอย่างรุนแรงและบ่อยครั้งมาก จนทำให้ขาดความสุขในชีวิตครอบครัว (Saghir & Robins 1973: 143) บิดามารดามักจะพยายามใช้วิธีการสนองความต้องการในด้าน ความรักไปสู่บุตร ในกรณีของมารดาก็มักเลือกบุตรชายเพื่อแสดงความรักต่อบุตร ทำให้ บุตรชายได้รับเจตคติที่ไม่ดีต่อบิดากลายเป็นคู่แข่งของบิดา ขณะเดียวกันก็รู้สึกกลัวบิดาด้วย (Bieber et al. 1972 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 83) ส่วนใหญ่บิดาไม่มี บทบาทในครอบครัวและมีอิทธิพลต่อบุตรน้อยที่สุด ในขณะที่มารดามีอำนาจเหนือบิดาและเป็น ใหญ่ในครอบครัว คือ เป็นผู้ตัดสินใจ แก้ปัญหา ควบคุมกฎเกณฑ์ต่าง ๆ และมีอำนาจในการตัดสินใจ ลงโทษ (Saghir & Robins 1973 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 30) ทำให้บุตรเกิดความตึงเครียด และรู้สึกไม่พึงพอใจกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในลักษณะ ดังกล่าว ซึ่งจะนำไปสู่ความไม่ต้องการที่จะมีสัมพันธภาพกับต่างเพศเหมือนกับบิดามารดา ของตน (Walker 1968 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon: 15)

สำหรับผลการศึกษาในประเทศไทยที่กล่าวถึงในเรื่องนี้มีความสอดคล้องเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ความสัมพันธ์ของบิดามารดาไม่ราบรื่น ขาดความสุข ห่างเหิน ทำให้บรรยากาศในครอบครัวสับสน ไม่เป็นระเบียบ บิดามีส่วนในการรับผิดชอบดูแลหรือจัดการเรื่องบ้านค่อนข้างน้อย แต่รับผิดชอบทางด้านการเงินมากกว่า ส่วนใหญ่มารดาเป็นผู้คอยจัดการและดูแลบ้าน ทำให้บุตรไม่เห็นถึงคุณค่าและรู้สึกด้อยค่าสภาพของบิดามารดาที่มีแต่ความขัดแย้งและไม่ปรองดองกัน (Pattaya Yaisoon 1984: 30-31) นอกจากนี้ ณรงค์ศักดิ์ และคณะ (2520: 28) ได้ศึกษากลุ่มรักร่วมเพศชาย จำนวน 33 คน พบว่า ร้อยละ 52 เห็นว่ามารดาเป็นใหญ่ในบ้านมากกว่าบิดา

3.5.2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาในรักร่วมเพศหญิง พบว่า มีสัมพันธภาพที่ไม่ราบรื่นเช่นเดียวกัน คือ มารดามีบทบาทในบ้านเด่นกว่าบิดา และบิดามารดามักทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ หรือมีการดุด่าอย่างหนัก รวมทั้งมีความขัดแย้งกันในเรื่องการฝึกอบรมวินัยให้แก่บุตรด้วย (Saghir & Robins 1973: 300-301)

นอกจากนี้ยังได้มีการศึกษาถึงการสูญเสียบิดามารดาในรักร่วมเพศหญิง พบว่า การสูญเสียที่พบบ่อยที่สุดประมาณร้อยละ 35 หรือมากกว่า 1 ใน 3 ของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงเป็นการหย่าร้างของบิดามารดา ในจำนวนนี้ร้อยละ 18 สูญเสียทั้งบิดามารดาในการหย่าร้าง ร้อยละ 5 เป็นบุตรนอกสมรสและไม่รู้จักบิดามารดาของตน ส่วนการสูญเสียบิดามารดาจากการเสียชีวิต พบร้อยละ 11 ของกลุ่มรักร่วมเพศหญิงที่ศึกษาซึ่งสูญเสียบิดาในขณะที่การสูญเสียมารดามักจะเกิดจากการหย่าร้าง และเด็กต้องไปอยู่ในอุปการะของครอบครัวอื่น หรือญาติพี่น้องต่อไป (Saghir & Robins 1973: 143, 300-301)

กล่าวโดยสรุป ก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาทั้งในรักร่วมเพศชายและรักร่วมเพศหญิงมีความคล้ายคลึงกัน คือ บิดามารดาที่มีความขัดแย้ง ทะเลาะวิวาทกันเสมอ โดยที่มารดามักแสดงอำนาจและมีบทบาทเด่นกว่า ในขณะที่บิดาไม่มีอำนาจในครอบครัวแต่อย่างใด สัมพันธภาพในลักษณะดังกล่าวนี้ย่อมก่อให้เกิดความสับสน ไม่มีความเป็นระเบียบ และขาดความสุขในชีวิตครอบครัวอย่างแท้จริง อันจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้บุตรทั้งชายและหญิงรู้สึกไม่พึงพอใจ ไม่เห็นคุณค่าของสัมพันธภาพดังกล่าว และไม่ต้องการมีความสัมพันธ์แบบชายหญิงเหมือนกับบิดามารดาได้ง่าย

3.6 ความสัมพันธ์กับพี่น้องในครอบครัว

3.6.1 การศึกษาความสัมพันธ์กับพี่น้องในครอบครัวในรักร่วมเพศชาย พบว่า รักร่วมเพศชายมักมีพี่น้องทั้งหญิงและชายที่ชอบแสดงความก้าวร้าว ทำตัวเด่นกว่า หรือเป็นคู่แข่งและแสดงความมีอำนาจเหนือกว่า เด็กชายจะรู้สึกว่าการต้องแข่งขันกับพี่หรือน้องทั้งชายและหญิงนั้น เมื่อสู้ทางใดทางหนึ่ง ไม่ได้ก็ทำให้รู้สึกด้อยความเป็นชายได้ง่าย หากพี่น้องในครอบครัวเป็นชายทั้งหมดก็จะยิ่งรู้สึกที่ตนเองถูกบังคับข่มขู่ ทำให้ต้องทำตัวเองให้อ่อนแอลง ในกรณีที่ต้องเป็นเด็กชายคนเดียวในกลุ่มพี่น้องหญิงทั้งหมด ก็อาจเกิดการเลียนแบบลักษณะความเป็นหญิงจากพี่หรือน้องสาวได้ (Hatterer 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 10) นอกจากนี้ยังพบว่าพี่น้องทั้งชายและหญิงมีการทะเลาะวิวาทกัน ทำให้เด็กชายเกิดความไม่เข้าใจในบทบาทของเพศทั้ง 2 เพศ และไม่กล้าที่จะมีสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนต่างเพศได้ (Walker 1968 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 16)

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ณรงค์ศักดิ์และคณะ (2520: 29) ได้รายงานไว้ว่า รักร่วมเพศชาย ร้อยละ 58 รักและสนิทสนมกับพี่หรือน้องหญิงมากกว่าพี่หรือน้องชาย รู้สึกเห็นใจพี่สาวมากกว่า และให้ความสนิทสนมกับพี่ชายค่อนข้างน้อย โดยเห็นว่าพี่ชายเป็นคนใจร้อน ชอบข่มขู่และไม่ยุติธรรม อีกทั้งยังชอบช่วยเหลือน้องในงานบ้านมากที่สุดด้วย (ผกา สัตยธรรม 2516: 89)

3.6.2 การศึกษาความสัมพันธ์กับพี่น้องในครอบครัวในรักร่วมเพศหญิง พบว่า รักร่วมเพศหญิงมักมีพี่น้องค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีลักษณะทอมบอย (tomboy) นั้นส่วนใหญ่ไม่มีพี่น้องผู้หญิง (Saghir & Robins 1973: 299-300)

สำหรับการศึกษาในประเทศไทยเกี่ยวกับเรื่องนี้ พบว่า รักร่วมเพศหญิงรักและสนิทสนมกับพี่หรือน้องสาวมากกว่าพี่หรือน้องชาย และต้องการเป็นเลี้ยงพี่หรือน้องสาว (ณรงค์ศักดิ์ และคณะ 2520: 29)

กล่าวโดยสรุป คือ การมีสัมพันธ์ภาพระหว่างพี่น้องในครอบครัวที่ไม่ปรองดอง มีความขัดแย้ง ทะเลาะวิวาทกัน มีความรักและสนิทสนมกับพี่น้องหญิงหรือชายไม่เท่าเทียมกัน ผลที่ตามมาก็คือ เด็กหญิงหรือเด็กชายเกิดความไม่เข้าใจในบทบาททางเพศ รู้สึกกลัว และไม่ต้องการมีสัมพันธ์ภาพแบบชายหญิง โดยทั่วไปได้

ดังนั้น สาเหตุสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่กล่าวถึงทั้งหมดดังกล่าวข้างต้น ไม่
 ว่าจะเป็นในรักร่วมเพศชายหรือรักร่วมเพศหญิงก็ตาม กล่าวได้ว่า เป็นสาเหตุพื้นฐานสำคัญ
 ที่ทำให้เด็กชายสามารถยึดถือบิดาเป็น "ตัวแบบ" และเลียนแบบ "ลักษณะความเป็นชาย"
 ในขณะที่เด็กหญิงสามารถยึดถือมารดาเป็น "ตัวแบบ" และเลียนแบบ "ลักษณะความเป็น
 หญิง" ได้อย่างชัดเจนและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด หากสภาพแวดล้อมทางครอบครัว
 เป็นจุดเริ่มต้นที่ไม่ดีในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว นอกจากจะเป็นแนวทางที่เอื้ออำนวยให้
 ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงเกิดความสับสนในบทบาททางเพศของตนเองได้ง่ายแล้ว ก็ยังเป็น
 แนวทางที่ทำให้สามารถคาดการณ์หรือคาดคะเน ถึงโอกาสที่จะนำไปสู่การเกิดรักร่วมเพศ
 ได้มากหรือน้อยอีกด้วย

สภาพแวดล้อมด้านอื่น ๆ ที่ควรให้ความสนใจเป็นลำดับถัดมาก็คือ สภาพแวดล้อม
 ทางสังคม เช่น สื่อมวลชน ซึ่งสะท้อนลักษณะของดารายอดนิยมในรูปแบบของรักร่วมเพศ
 ทำให้เกิดความชื่นชมในหมู่วัยรุ่นจนนำมาเป็นแบบอย่าง หรืออิทธิพลของแฟชั่นที่ไม่แบ่งแยก
 ชายหญิง (unisex) ซึ่งสะท้อนถึงยุคคลังไคล์หลงตัวเองและสะท้อนถึงการแต่งกายที่คาด
 ว่าเป็นปัญหารักร่วมเพศในขณะนี้ และในอนาคตมีแนวโน้มที่จะสูงขึ้นในนัก เรียนมัธยมศึกษา
 ด้วย (อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และ สมศรี สุกุมลพันธ์ 2529: 2)

ในรักร่วมเพศหญิงบางคนมองการเป็นรักร่วมเพศว่าเป็น "เรื่องของการเมือง"
 มากกว่าเป็นเรื่องของความพึงพอใจทางเพศ (Al-issa 1980: 222) โดยที่เห็นว่าการ
 เป็นรักต่างเพศมีความหมายของการจำกัดบทบาทของเพศหญิง และมีทัศนคติว่าผู้ชายมอง
 ผู้หญิงเป็นเครื่องเล่นทางเพศ (sex objects) มากกว่าเป็นบุคคลคนหนึ่ง ลักษณะการ
 แสดงออกของผู้หญิงเหล่านี้ เท่ากับเป็นการแสดงถึงเสรีภาพของผู้หญิงด้วยกันมากกว่าจะ
 ยอมรับเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ซึ่งนับว่าเป็นเหตุที่เกิดจากความรู้สึกไม่พึงพอใจสังคมที่เป็นอยู่

ค่านิยมในสังคมก็เป็นเหตุทางสังคมอีกประการหนึ่ง ที่ผลักดันให้เกิดพฤติกรรม
 รักร่วมเพศได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบุคคลรักร่วมเพศชาย กล่าวคือ วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับ
 แบบแผนลักษณะของ "ความเป็นชาย" ที่มีลักษณะเข้มงวดเกินไป ทำให้รู้สึกเป็นชายไม่
 เพียงพอ เนื่องจากไม่สามารถสนองความคาดหวังหรือความคาดหวังนี้ได้ (Hooker
 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 20) และเป็นตัวเสริมให้เกิดความต้องการที่จะ
 เห็นความรับผิดชอบในบทบาทของความเป็นชายทั้งปวงนี้ (Marmor 1976: 380) นอกจากนี้
 การแบ่งแยกในบทบาททางเพศของผู้ชายและผู้หญิงอย่างเด็ดขาดในสังคม ก่อให้เกิดปัญหา

ในการปฏิบัติตัวแก่ผู้ชายบางคนก็กลัวการคบหาผู้หญิง ไม่เคยนัดผู้หญิง กลัวไม่มีความดึงดูดใจต่อเพศตรงข้ามด้วยลักษณะความเป็นชายของตนไม่เพียงพอ ดังนั้นการคบหาเพื่อนเพศเดียวกันจึงน่ากลัวน้อยกว่าซึ่งอาจก่อให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศได้ (Hatterer 1971, Martin 1972, Thompson 1963 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม: 7-12, 20-22) สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ขาดประสบการณ์ที่จะเรียนรู้ในเพศตรงข้าม บางรายก็พบว่าตัวเองห่างเหินจากเพื่อน คิดว่าตัวเองถูกไล่ออกจากสังคม ขาดกำลังใจ ไม่สามารถบังคับตัวเองได้ จึงเข้ากลุ่มรักร่วมเพศ มีชีวิตอ้างว้าง โดยรู้สึกว่าเป็นความผิดและขอรับการตัดขาดจากสังคม (Schofield 1965 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 14-17)

สำหรับการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศนั้น ในบางกรณีไม่ได้เกิดจากตนเองแต่เกิดจากสภาพแวดล้อมบังคับ เช่น ครอบครัวเคร่งครัดในการคบเพื่อน ทำให้คบหาสมาคมเฉพาะเพื่อนผู้หญิงด้วยกันจึงเกิดความใกล้ชิด การดูหนังสือที่ช่วยทำให้เกิดความอยากหรืออยากเห็นหรือถูกเพื่อนชักจูง (วันเพ็ญ บุญประกอบ 2526: 60-63) หรือบางสถาบันที่มีการแบ่งแยกชายหญิงออกจากกัน เช่น โรงเรียนประจำ เรือนจำ หรือกองทัพ ทำให้บุคคลต้องหากทางออกด้วยการมีเพศสัมพันธ์เชิงรักร่วมเพศ (ประนอม สโรชมาน 2524: 176) เมื่อพ้นจากสภาพแวดล้อมแล้วบางคนกลับไปมีความสัมพันธ์กับต่างเพศได้ตามปกติ แต่บางคนอาจกลายเป็นรักร่วมเพศถาวรได้ด้วย บางครั้งการสนับสนุนจากเพื่อนสนิทที่เป็นเพศเดียวกันก็ก่อให้เกิดเป็นรักร่วมเพศได้เช่นกัน โดยเฉพาะเมื่อบุคคลนั้นเข้าสู่สังคมไม่เก่ง (Gelder, Gath & Mayou 1984: 471)

สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่กล่าวถึงการเป็นรักร่วมเพศมาก ก็คือ การมีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกแล้วได้รับความพึงพอใจ โดยเฉพาะในช่วงวัยรุ่น ซึ่งการมีประสบการณ์ทางเพศนั้นอาจเกิดจากการอยากทดลอง หรือถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น เจ้านาย อาจารย์ รุ่นพี่ โดยที่เด็กเหล่านี้เดิมก็ไม่ได้พึงพอใจพฤติกรรมดังกล่าวแต่เมื่อถูกขยี้ตบขยิบ ๆ ก็กลายเป็นรักร่วมเพศได้ในที่สุด (อุดมศิลป์ ศรีสงนาม และ สมศรี สุกุมลพันธ์ 2529: 2) ดังนั้นการเกิดความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศกับคนเพศเดียวกันส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากการที่บุคคลนั้นได้รับรางวัลซ้ำ ๆ จากการมีพฤติกรรมทางเพศที่สนองให้เกิดความพึงพอใจในวัยเด็ก แต่ก็ยังไม่สามารถสรุปผลได้ว่าปัญหาในการเกิดความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันเป็นผลจากการมีความสัมพันธ์เชิงรักร่วมเพศในวัยเด็ก เนื่องจากบุคคลรักร่วมเพศที่สมัครใจหลายคนรู้สึกว่าตนมีความชอบที่จะเป็นมาตั้งแต่วัยเด็ก โดยที่ไม่เคยมีประสบการณ์แบบรักร่วมเพศมาก่อน อย่างไรก็ตามอาจ

จะอธิบายได้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศ เกิดขึ้นได้จากการถูกวางเงื่อนไขโดยสิ่งแวดล้อม ซึ่งเกี่ยวข้องกับประสบการณ์และสิ่งที่ได้เรียนรู้มา (Carlson & Steuer 1985: 203-211)

รักร่วมเพศกับสังคม

แม้ว่าจะมีคน เป็นรักร่วมเพศจำนวนมากที่มีความสุขหรือพอใจกับการเป็นรักร่วม-เพศของตน แต่ก็มีอีกจำนวนไม่น้อยที่รู้สึกว่ามีปัญหาและต้องการทำจิตบำบัด ซึ่งมีผู้ศึกษาพบว่าผู้ที่ เป็นรักร่วมเพศมีความเสี่ยงสูงต่อการมีพยาธิสภาพทางจิตใจ (Saghir, Robins, Walbran & Gentry 1970 อ้างถึงใน Meredith & Riester 1980: 183-184) นอกจากนี้ยังพบว่า บุคคลเหล่านี้ทั้งชายและหญิงมักมีปัญหาในเรื่องการดื่มสุรามากจนกระทั่งเป็นพิษสุราเรื้อรัง (Saghir & Robins 1973: 115, 119, 274-275) พวกรักร่วมเพศเกือบทุกคนคิดเสมอว่าผู้อื่นมองตนเองว่าเป็นพวกจิตวิถนาการน่ารังเกียจ ทำให้รู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองไม่ดี ต่ำต้อย ไร้ค่า จึงต้องปกปิดเรื่องราวของตนเองไว้ทำให้เกิดความ-เครียดขึ้น บางครั้งต้องพยายามเก็บกดความต้องการของตนเองไว้ จนบางครั้งถึงกับเป็นโรคประสาท พวกรักร่วมเพศส่วนมากจะมีเพื่อนมาก แต่กลับรู้สึกเดียวดาย อ้างว้างและเหงา เพราะมีความรู้สึกร่วมกับเพื่อนในด้านต่าง ๆ ได้ไม่เต็มที่ (ประนอม สโรชมาน 2524: 175)

ในปี ค.ศ. 1965 ไซมอนและแชมเบอร์ (Simon & Chamber) (อ้างถึงใน รุ่งกานดา พงศ์กรกุลพานิช 2531: 14) พบว่า คนทั่วไปจำนวนร้อยละ 49 คิดว่ารักร่วม-เพศเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากสังคม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีความถี่สูงสุดในพฤติกรรม 14 ชนิดที่ทำการศึกษา พฤติกรรมรักร่วมเพศนี้ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนในบางยุคบางสมัย แต่ในบางยุคก็ได้รับการประทัดรำน้อยหรือมีการยอมรับบ้าง ซึ่งเป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงของเวลาและสังคม ดังเช่น สมัยของกรีกและโรมัน ชาวเอเธนส์ ต่างมีความคิดเห็น ว่าความรักระหว่างผู้ชายด้วยกันเท่านั้นที่ถือว่าบริสุทธิ์ ส่วนชาวโรมันก็ยกย่องว่าบุคคลที่มี พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นคนกล้าหาญ เข้มแข็ง ซึ่งเพลโตได้กล่าวสนับสนุนความสัมพันธ์ เช่นนี้เป็นเครื่องหมายของความ เข้มแข็งของผู้ชาย (sign of virility) รวมทั้ง ยังมีหลักฐานปรากฏว่าสตรีชั้นสูงในราชสำนักจักรวรรดิโรมัน ก็มีพฤติกรรมรักร่วมเพศด้วย (อริน ณีนิจวารักษ์ 2527: 28, 166-168; Chesser 1971: 132) แต่ในศตวรรษที่ 4

จักรวรรดิคอนสแตนตินได้รับศาสนาคริสต์เข้าเป็นศาสนาของจักรวรรดิโรมัน รักร่วมเพศ จึงถือเป็นเรื่องเลื่อมเสียมีความผิดอาญาร้ายแรง ผู้ใดประพฤติต้องถูกลงโทษด้วยการ เฆาไฟทั้งเป็น (กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526: 88-89) นอกจากนี้การศึกษาของฟอร์ดและบีช (Ford & Beach 1972 อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) พบว่าในสังคมทั้งหมด 76 แห่งมี 49 แห่งที่ยอมรับพวกรักร่วมเพศที่สอดคล้องกับการศึกษาของเมอดอค (Merdock) (อ้างถึงใน Pomeroy 1968: 173) ที่ศึกษาอเมริกันอินเดียนเผ่าหนึ่งจำนวน 225 คน พบว่าร้อยละ 53 ยอมรับผู้ชายที่เป็นรักร่วมเพศ ในขณะที่แฟรงเคอร์ (Francoeur 1982: 513) ได้รายงานว่ามีคนส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับพวกรักร่วมเพศ แสดงการดูหมิ่น และมีท่าทีไม่เป็นมิตร สำหรับประเทศไทยในรัชกาลที่ 5 พระองค์ทรงดัดแปลงกฎหมาย ลักษณะความผิดฐานโซโดมี (sodomy) โดยให้รวมอยู่ในพระราชกำหนดลักษณะข่มขืน ล่อลวงประเวณี ร.ศ. 118 (พ.ศ. 2443) ซึ่งกำหนดโทษผู้ข่มขืนกระทำชำเราหญิงอื่นอัน มิใช่ภรรยาของตน และผู้กระทำชำเราผิดธรรมชาติโลกีย์ว่าต้องจำคุกตั้งแต่ 10 ปีลงมา ต่อ มาได้มีการประมวลกฎหมายอาญา ร.ศ. 127 (พ.ศ. 2452) มีบทลงโทษที่กำหนดใน มาตรา 242 แห่งกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 บัญญัติว่า ถ้าผู้ใดกระทำชำเราผิด ธรรมชาติมีความผิดต้องระวางโทษตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไปจนถึง 3 ปี และปรับตั้งแต่ 50 บาทจน ถึง 500 บาทด้วย ต่อมาอีกประมาณ 40 ปี (พ.ศ. 2499) มีการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ ใหม่ ให้มีการยกเลิกความผิดฐานนี้เสีย เนื่องจากคณะกรรมการร่างประมวลกฎหมาย เห็นว่า มักไม่มีคดีทำนองนี้เกิดขึ้นและเป็นภาระเลื่อมเสียเกียรติยศของชาติ (หยุด แสงอุทัย 2490 อ้างถึงใน กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526: 89, 93, 106-107) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2499 เป็นต้นมา จึงไม่มีกฎหมายที่กล่าวถึงบทลงโทษผู้มีความประพฤติรักร่วมเพศแต่ประการใด สำหรับศาสนาพุทธที่เป็นศาสนาประจำชาติของไทยนั้นไม่มีหลักฐานแสดงว่าศาสนาพุทธปฏิเสธ ผู้ที่มีความรักเชิงรักร่วมเพศโดยปรากฏในพระไตรปิฎกห้ามมิให้กะเทยและคนที่มีอวัยวะ 2 เพศ (อกุโตนัยขุณน) อุปสมบท ซึ่งกะเทยนี้คือ ผู้ที่พอใจให้บุรุษเกี่ยวข้องกับตนโดยมี ความรู้สึกว่าตนเป็นเหมือนสตรี รวมทั้งในบัญญัติพระพุทธองค์กล่าวไว้ว่า การเสพเมถุนทาง ทวารจะเป็นเหตุแห่งอาบัติปาราชิกแก่ภิกษุผู้กระทำ (สุชีพ บุญญาภภาพ 2525: 224) และสังคมทั่วไปในเวลานี้ค่อนข้างจะมีความเห็นใจและยอมรับบุคคลรักร่วมเพศได้บ้าง แม้ ว่าบางครั้งจะมีความคิดเห็นที่ก้าวเกินว่าเรื่องรักร่วมเพศเป็นสิ่งผิดปกติจากบุคคลทั่วไป จาก การศึกษาของวิทแอมและเซนท์ (Whitam & Zent 1984: 436) ที่ศึกษาข้ามวัฒนธรรม ใน 4 ประเทศคือ สหรัฐอเมริกา กัวเตมาลา บราซิล และ ฟิลิปปินส์ ได้กล่าวถึงสังคม แถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และพาดพิงถึงสังคมไทยด้วย พบว่า สังคมในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีเจตคติในเชิงอดกลั้นต่อเรื่องรักร่วมเพศสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสหรัฐอเมริกา

เออร์นัฟ และคณะ (Ernulf et al. 1988-1989: 1007-1009) ได้ศึกษาถึงความแตกต่าง ระหว่างวัฒนธรรมใน 4 ประเทศ คือ ฟิลิปปินส์ อริโซนา ฮาวาย และสวีเดน เกี่ยวกับความเชื่อและทัศนคติที่มีต่อผู้ที่ เป็นรักร่วมเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เชื่อว่าพวกรักร่วมเพศ "เลือกหรือเรียนรู้ที่จะเป็นเช่นนั้น (choose or learn to be that way)" มากกว่า "เกิดมาเป็นเช่นนั้น (born that way)" และผู้ที่ เชื่อว่าพวกรักร่วมเพศ "เกิดมาเป็นเช่นนั้น" มีทัศนคติในทางบวกและยอมรับบุคคลกลุ่มนี้ ได้มากกว่าผู้ที่ เชื่อว่าพวก รักร่วมเพศ "เลือกหรือเรียนรู้ที่จะเป็นเช่นนั้น" นอกจากนี้การศึกษาต่าง ๆ ถึงเจตคติต่อ กลุ่มรักร่วมเพศในสังคมไทยโดยตรง พบว่า รักร่วมเพศยังคงเป็นสิ่งผิดปกติ เป็นเรื่องของ สิทธิส่วนบุคคลที่อาจจะส่งผลกระทบต่อสังคมแวดล้อมบ้าง แต่ไม่ถือว่าเป็นปัญหาสังคมที่ รุนแรง นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจและเห็นใจร่วมกับความรู้สึกที่รังเกียจอยู่บ้าง ดังเช่น การศึกษาของเฮาเวอช อินทรเดโชกุล (2526: 148) ศึกษาเกี่ยวกับความรู้สึกเจตคติ และการปฏิบัติตนในเรื่องเพศของสมาชิกสหภาพแรงงานไทยคูราโบ 129 คน (ชาย 33 หญิง 96 คน) ซึ่งมีการสอบถามถึงเรื่องรักร่วมเพศอยู่ด้วย ผลการศึกษาพบว่า คนงาน ส่วนใหญ่ร้อยละ 61.51 เห็นว่ารักร่วมเพศเป็นบุคคลผิดปกติ นำหัวเราะและบางทีก็น่า รังเกียจ โดยที่คนงานชายเห็นด้วยมากกว่าคนงานหญิง นอกจากนี้มีคณงานร้อยละ 72.81 ที่เห็นว่าบุคคลรักร่วมเพศ เป็นบุคคลที่มีความชอบแปลกไปจากคนอื่นซึ่งน่าเห็นใจ อติรัตน์ วัฒนไพลิน (2527: 84-85) ได้ศึกษาถึงเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างชาย 151 คน หญิง 207 คน ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี โท และเอกของปีการศึกษา 2525 พบว่า นิสิต ส่วนใหญ่มีเจตคติเกี่ยวกับการเป็นรักร่วมเพศว่าเป็นคนผิดปกติทางจิตใจ และเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละบุคคล ทั้งยังเห็นว่าไม่เป็นปัญหาสังคมที่รุนแรง เพ็ญมาศ กำเนิดโทณ (2528: 100-101) ได้ศึกษาถึง การยอมรับของครูที่มีต่อนักเรียนเกย์ในโรงเรียนมัธยมชายล้วน 8 โรงเรียน ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาสอดคล้องกับการศึกษาต่าง ๆ ข้าง ต้นว่า นักเรียนเกย์เหล่านี้เป็นบุคคลที่มีความบกพร่อง แต่สามารถแก้ไขได้ถ้าพยายามปรับ ตัวใหม่และมีความวิตกกังวลกับผลกระทบเนื่องจากเกย์น้อยกว่าปัญหาโสเภณี เมื่อเปรียบเทียบกัน นอกจากนี้ รุ่งกานดา พงศธรกุลพานิช (2531: 57) ได้ศึกษาความคิดเห็นของ นักเรียนชายต่อบุคคลรักร่วมเพศชาย โดยศึกษาเฉพาะนักเรียนชายที่ศึกษาในชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ของกลุ่มโรงเรียนเขตที่หนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร (เขตดุสิต พระนครและพญาไท) จำนวน 203 ราย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ตระหนักว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็น พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนส่งผลกระทบต่อตัวผู้มีพฤติกรรมและบุคคลแวดล้อม แต่นักเรียนมีความ เห็นความเข้าใจและยอมรับคุณค่าความเป็นมนุษย์ร่วมสังคม ขณะเดียวกันก็มีความคิดเห็นที่

จะจำกัดสิทธิบางประการ เช่น การเป็นผู้นำ การเลือกอาชีพ และเห็นว่าควรยับยั้งกิจกรรมที่ส่งเสริมการแพร่ระบาดของพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ปัจจุบันนี้ทั่วโลกได้มีการเรียกร้องสิทธิของผู้ที่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน โดยคนกลุ่มนี้จะเรียกร้องให้ผู้อื่นยอมรับความเป็นมนุษย์และศักดิ์ศรีที่มีเช่นเดียวกัน ในอังกฤษและเวลส์ ได้ออกกฎหมายอนุญาตให้รักร่วมเพศในผู้ชายได้เมื่ออายุ 21 ปีขึ้นไป (Gelder, Gath & Mayou 1984: 471) และในบางมลรัฐของสหรัฐอเมริกา เช่น มลรัฐแคลิฟอร์เนียและโคโลราโดโดยยอมรับให้มีการจดทะเบียนระหว่างเพศเดียวกันได้ โดยทางรัฐจะออกทะเบียนการยอมรับทุกอย่างเช่นเดียวกับคู่สามีภรรยาโดยใช้หลักเทียบเคียงกับกฎหมายครอบครัว (กิตติศักดิ์ ปรกติ 2526: 130-131) นอกจากนี้ สมาคมจิตแพทย์หรือ American Psychiatric Association (APA) ได้ประกาศในเดือนเมษายน ค.ศ. 1974 ว่า รักร่วมเพศไม่ถือเป็นโรคจิตหรือมีความผิดปกติแต่อย่างใด โดยจัดรักร่วมเพศไว้ในกลุ่มบุคคลที่มีความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบน (sexual orientation disturbance) (อุดมศิลป์ ศรีสงนาม 2525: 233) ซึ่งปัจจุบันในวงการจิตเวชจะทำการวินิจฉัยการเป็นรักร่วมเพศของบุคคลหนึ่งบุคคลใด ก็ต่อเมื่อทำให้บุคคลนั้นรู้สึกว่าเป็นปัญหา โดยจะพิจารณาตามหัวข้อในการจำแนกความผิดปกติทางจิต (Diagnostic and Statistical Manual of Disorders, 3rd ed.) หรือ DSM-III (APA 1984: 129) ซึ่งนับได้ว่าตั้งแต่บัดนั้นมาพวกรักร่วมเพศจำนวนนับล้านคนก็มีการเปิดเผยตัวเองออกมามากยิ่งขึ้น (กิตติกร มีทรัพย์ 2528: 165) และมีการจัดตั้งองค์การต่าง ๆ เพื่อกลุ่มรักร่วมเพศขึ้นโดยเฉพาะเช่น The National Gay Task Force และ The Daughter of Bilitis (Hyde 1982: 327) สำหรับในประเทศไทยนั้นถือได้ว่าจุดเริ่มต้นของการเปิดเผยตัวเองของบุคคลกลุ่มนี้ก็คือ การจัดงานประกวดกะเทยในปี 2515 ซึ่งเป็นการชุมนุมของกะเทยครั้งยิ่งใหญ่ที่มีพวกรักร่วมเพศมาร่วมในงานนี้กันมากมายอย่างคาดไม่ถึง (อริน นิธิจรรักษ์ 2527: 36) นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็มีการอภิปราย การเขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้ตีพิมพ์อย่างแพร่หลาย การ์ตูน นวนิยาย ภาพยนตร์ ละคร โทรทัศน์ ตลอดจนละครเวทีที่มีบทบาทเกี่ยวกับรักร่วมเพศ หรือมีตัวเอกเป็นพวกรักร่วมเพศได้รับความสนใจอย่างมากเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีดารา นักร้อง นักแสดง และบุคคลที่มีชื่อเสียงหลายท่านที่เปิดเผยตัวเองว่าเป็นรักร่วมเพศด้วย

การเปิดเผยตัวเองของบุคคลรักร่วมเพศนั้น มีผลทำให้เกิดการรวมตัวกันของบุคคลกลุ่มนี้มากขึ้นตามสถานเริงรมย์และบาร์เกย์มีเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม จึงเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านี้ได้รวมกลุ่มสังสรรค์ และมีการหาคนที่ถูกใจมาสนองความต้องการทางเพศของตน (Bell & Weinberg 1987 อ้างถึงใน Moses & Hawkins 1982: 71) : ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น ปัญหาโสเภณีรักร่วมเพศ ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากความหึงหวงของคนกลุ่มนี้ ปัญหาการล่อลวงข่มขืนเด็ก ปัญหายาเสพติดและโรคระบาด (วัณโรค หนองประคบ 2526: 63; วัณโรค วัณโรค 2526: 136) การรวมกลุ่มกัน และการเปลี่ยนคู่อ้อย ๆ เนื่องจากไม่สามารถมีความสัมพันธ์ที่ถาวรกับคู่อ้อยของตนนั้น ทำให้การแพร่ระบาดของโรคต่าง ๆ เป็นไปอย่างรวดเร็ว ริมาฟีดี (Remafedi 1985: 483-484) ได้กล่าวถึงปัญหาการเจ็บป่วยในหมู่วักร่วมเพศว่า บุคคลกลุ่มนี้มีความเสี่ยงสูงในการเจ็บป่วยทั้งการบาดเจ็บจากการมีเพศสัมพันธ์และการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น กามโรค และโรคภูมิคุ้มกันบกพร่องโดยเฉพาะ โรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง (AIDS) นี้กำลังเป็นที่หวั่นวิตกกันมาก เนื่องจากโรคนี้เป็นโรคร้ายแรงที่ยังไม่พบทางรักษาได้ จึงอาจทำให้สังคมมองบุคคลรักร่วมเพศในทางที่ไม่ดีอีก ซึ่งมีผู้ประเมินว่าคนทั่วไปมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติในทางลบต่อพวกรักร่วมเพศมากขึ้น เช่น ในสหรัฐอเมริกา พบว่า ผลจากการระบาดของโรคเอดส์ทำให้บุคคลรักร่วมเพศถูกทำร้ายร่างกายมากขึ้น (Wilson 1987 อ้างถึงใน Bouton et al. 1987: 613) สำหรับในประเทศไทย โรคเอดส์เป็นเรื่องที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างกว้างขวางเช่นกัน เนื่องจากพบผู้ป่วยด้วยโรคนี้และยังมีผู้ที่ตกอยู่ระหว่างภาวะติดเชื้อที่ยังไม่ได้แสดงอาการอีกเป็นจำนวนมาก ถ้าโรคนี้มีแนวโน้มของการแพร่ระบาดมากขึ้นก็เป็นไปได้ว่าบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นต้นเหตุของโรค ดังกล่าวเช่น บุคคลรักร่วมเพศก็น่าจะได้รับผลกระทบทางสังคมมากขึ้น

อุบัติการณ์ของการเป็นรักร่วมเพศ (Incidence)

การศึกษาที่แสดงถึงอุบัติการณ์ของพฤติกรรมรักร่วมเพศในประเทศต่าง ๆ ทั้งยุโรป อเมริกา และชนเผ่าดั้งเดิมบางเผ่า ได้มีผู้ทบทวนการศึกษาเกี่ยวกับอุบัติการณ์ดังกล่าวที่ผ่านมามาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 (Marmor 1976: 375-376) โดยกล่าวถึงการศึกษานี้ของ:-

โรเมอร์ (Romer) ในปี ค.ศ.1906 (อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ที่ศึกษาในนักเรียนชายมหาวิทยาลัยในประเทศฮอลแลนด์ จำนวน 600 คน พบว่า มีลักษณะของการเป็นรักร่วมเพศเพียงอย่างเดียว ประมาณร้อยละ 2 และร้อยละ 4 ที่เป็นรักทั้งสองเพศ

เฮิร์ชเฟลด์ (Hirschfeld) ในปี ค.ศ. 1920 (อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ได้ทำการสำรวจชายชาวเยอรมันจำนวน 3,665 คน พบว่า ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศโดยเฉพาะเพียงอย่างเดียวมีร้อยละ 2.3 และมีร้อยละ 3.4 เป็นรักทั้งสองเพศ

ฟอร์ดและบีช (Ford & Beach) ในปี 1952 (อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ได้ทำการศึกษาในสังคม 76 แห่ง พบว่า สำหรับบางสังคมเช่น เคอรากี (Keraki) ในนิวกีนิและชาวอันดา (Aranda) ในออสเตรเลีย และสิวาน (Siwans) ของอัฟริกา นั้นชายที่เป็นรักร่วมเพศพบเห็นได้โดยทั่วไป และไม่มีผลเสียหายต่อการสร้างสัมพันธภาพกับต่างเพศ ร้อยละ 36 ของสังคมที่ศึกษานี้เห็นว่า การแสดงออกถึงพฤติกรรมดังกล่าวแม้ว่าจะจะเป็นสิ่งที่ต้องห้าม แต่ก็มีหลักฐานว่ามีการกระทำดังกล่าวซ่อนอยู่ ในขณะที่ร้อยละ 64 เห็นว่าเป็นเรื่องปกติและสังคมยอมรับได้

ฟรีดเบอร์ก (Friedberg) ในปี ค.ศ.1953 (อ้างถึงใน Marmor 1976: 375) ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างชายชาวเยอรมันตะวันตก จำนวน 500 คน พบว่าร้อยละ 23 ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์รักร่วมเพศหลังจากช่วงวัยรุ่นแล้ว แต่ไม่ได้ตัวเลขของการเป็นรักร่วมเพศโดยเฉพาะเพียงอย่างเดียว

สกอฟิลด์ (Schofield) ในปี ค.ศ.1965 (อ้างถึงใน Marmor 1967: 375) ได้ทำการสำรวจกับคนโสดในประเทศอังกฤษ จำนวน 1,873 คนที่มีอายุระหว่าง 18-19 ปี พบว่ามีชายร้อยละ 5 และหญิงร้อยละ 2 ที่ยอมรับว่าเคยมีประสบการณ์รักร่วมเพศ

แมกกี (Magee) ในปี ค.ศ.1966 (อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 1125) ได้คาดคะเนว่า ในสังคมตะวันตกจะมีผู้หญิงเป็นรักร่วมเพศจริงประมาณ ร้อยละ 5 และอีกกว่าร้อยละ 10 มีความรู้สึกรักร่วมเพศแต่ไม่กล้าลอง

กีส์ (Giese) ในปี ค.ศ.1967 (อ้างถึงใน Marmor 1967: 375) ศึกษา กลุ่มตัวอย่างชาย 2,835 คน และหญิง 831 คน ที่กำลังศึกษาในระดับวิทยาลัยตอนเหนือ ของเยอรมัน พบว่าชาย ร้อยละ 19 และหญิง ร้อยละ 4 ยอมรับว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อย่างเปิดเผย และเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นอายุระหว่าง 12-18 ปี แต่ถ้า จำกัดเวลาลงไปเฉพาะในระยะ 12 เดือนก่อนการศึกษา นี้ มีผู้ยอมรับเพียงร้อยละ 3 ในเพศชายและร้อยละ 1 ในเพศหญิงเท่านั้น

การศึกษาถึงอุบัติเหตุมารการเป็นรักร่วมเพศที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงที่สุดการศึกษา หนึ่ง คือ การศึกษาของ คินเซย์ และคณะ (Kinsey et al.) ที่ศึกษาในสหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ.1948 และ 1953 (อ้างถึงใน อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2524: 44; Francouer 1982: 513; Marmor 1976: 376) โดยใช้การสัมภาษณ์แบบลงลึกกับกลุ่ม ตัวอย่างเช่น ชาย 5,300 คน และหญิง 5,900 คน พบว่า ผู้ชายอเมริกัน ร้อยละ 37 ยอมรับว่าตลอดชีวิตตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยชรา เคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศจนถึงขั้นสุดยอด (orgasm) ร้อยละ 10 เคยเป็นรักร่วมเพศโดยเฉพาะเพียงอย่างเดียว (exclusive homosexuality) ติดต่อกันมานาน 3 ปี ระหว่างอายุ 16-55 ปี ร้อยละ 4 เป็นรักร่วมเพศตั้งแต่วัยรุ่นจนตลอดชีวิต ร้อยละ 13 ยอมรับว่าความรู้สึกทางเพศถูกกระตุ้นได้ โดยผู้ชายด้วยกัน ในผู้หญิงอเมริกันพบพฤติกรรมรักร่วมเพศน้อยกว่าในเพศชาย หญิงโสด ร้อยละ 2-6 และหญิงสมรสแล้วร้อยละ 1 เคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยเฉพาะอย่าง เดี่ยวติดต่อกันเป็นเวลานานกว่า 1 ปีในช่วงที่มีอายุระหว่าง 20-35 ปี ร้อยละ 28 ยอมรับว่าเคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และร้อยละ 13 ถึงขั้นบรรลุจุดสุดยอด (orgasm)

การศึกษาของคินเซย์ จึงช่วยให้เกิดความเข้าใจและมีความสนใจถึงธรรมชาติ ทางเพศของมนุษย์มากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการเกี่ยวข้องกับทางเพศ (sexual contact) กับบุคคลเพศเดียวกันได้บ่อยในระยะก่อนวัยรุ่นถึงวัยรุ่น ซึ่งการศึกษาต่าง ๆ ในภายหลัง ได้ผลสอดคล้องกับคินเซย์ เช่น การศึกษาของซาเกียร์ (Saghir) ในปี ค.ศ.1969 (อ้างถึงใน Remafedi 1985: 482) ที่ศึกษาย้อนหลังในชายวัยผู้ใหญ่ พบว่า ผู้ที่ยอมรับว่าเป็น รักร่วมเพศ มีถึงร้อยละ 77 ที่รายงานว่า เคยมีความสัมพันธ์รักร่วมเพศ ในช่วงก่อนวัยรุ่น และร้อยละ 86 มีการเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศภายในอายุ 15 ปี ส่วนโซเรนเซน (Sorensen) ในปี ค.ศ.1976 (อ้างถึงใน Remafedi 1985: 482) ได้ทำการศึกษา กับเด็กวัยรุ่นอายุ 13-19 ปี พบว่า เด็กชายร้อยละ 11 และเด็กหญิงร้อยละ 6 รายงานว่า เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาอย่างมา 1 ครั้ง ร้อยละ 17 ของเพศชายที่มีอายุระหว่าง

16-19 ปี รายงานว่าเคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

นอกจากนั้น ผลการศึกษาของคินซียังทำให้เข้าใจถึงความไม่สม่ำเสมอของพฤติกรรมรักร่วมเพศ กล่าวคือ บางคนอาจมีประสบการณ์และความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศไม่บ่อยนัก บางคนสามารถสนใจได้ทั้งสองเพศ หรือบางคนก็มีความสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันอย่างต่อเนื่องยาวนานตลอดชีวิต (Francoeur 1982: 513-514) และยังบ่งชี้ว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศมีมากกว่าที่เคยสันนิษฐานไว้ อย่างไรก็ตาม มาร์เมอร์ (Marmor 1976: 376) ได้วิจารณ์ว่า ยังไม่อาจสรุปได้ว่าบุคคลที่คินซีศึกษานั้น จะมีความโน้มแน่วพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน (homosexual orientation) ได้อย่างแท้จริง เนื่องจากตัวเลขที่ได้เห็นรวมถึงการมีประสบการณ์เพียงชั่วคราวในวัยรุ่น และที่บังเอิญมีประสบการณ์ในขณะที่ต้องโทษด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ พอลและเวินริช (Paul & Weinrich 1981-1982: 24) ที่กล่าวว่า จึงนับเป็นเพียงตัวเลขที่บอกถึงพฤติกรรมแต่ไม่ได้วัดความพึงพอใจจากภายใน (inner orientation) หรือ จินตนาการ (fantasy) แต่ก็ได้ว่าการศึกษาของคินซี ในครั้งนี้เป็นการศึกษาที่กว้างขวางที่สุดเท่าที่เคยมีมา (Paul & Weinrich 1981-1982: 24)

ในปี ค.ศ. 1977 ได้มีการสำรวจโดยให้บุคคลคาดการณ์จากความเชื่อของตนเองว่ามีคนมากน้อยเท่าใดที่เป็นรักร่วมเพศ พบว่า มีเพียงร้อยละ 10 ที่เชื่อว่า ชายที่เป็นรักร่วมเพศมีน้อยกว่าร้อยละ 10 และมากกว่า 1 ใน 4 เชื่อว่า รักร่วมเพศมีจำนวนมากกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ 20 (Paul & Weinrich 1981-1982: 25) ส่วนทาวริสและแซดด์ (Tavris & Sadd 1977: 48) พบว่า มีผู้หญิงอเมริกันที่ต้องการมีประสบการณ์รักร่วมเพศจริงสัก 1 ครั้ง ในชีวิตถึงร้อยละ 8 และได้รายงานว่ารู้สึกพึงพอใจกับประสบการณ์นี้ด้วย ผู้หญิงส่วนใหญ่มีเคยเกิดอารมณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่มักเกิดความรู้สึกประทับใจต่อผู้ที่ เป็นครูและเพื่อนรุ่นพี่ที่เป็นเพศเดียวกัน และอยากลองมีประสบการณ์รักร่วมเพศ (Joiner 1977 อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 1127 - 1128)

การศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าวจะเห็นได้ว่า เป็นการศึกษาที่ผ่านมานานและมีข้อจำกัดในเรื่องของการให้ค่าจำกัดความการเป็นรักร่วมเพศ กลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนวิธีการที่จะได้ข้อมูลก็แตกต่างกัน ดังนั้นจำนวนที่แท้จริงจึงอาจจะมากกว่าที่ได้มีผู้รายงานไว้ ทั้งนี้ เมเยอร์ (Meyer 1985: 1058) ได้ประมาณจำนวนของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศในสหรัฐอเมริกา

ไว้ว่า มีบุคคลรกร่วมเพศชายประมาณร้อยละ 4-6 และบุคคลรกร่วมเพศหญิงร้อยละ 2 สำหรับอุบัติการณ์ของการเป็นรกร่วมเพศในประเทศไทยนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาถึงพฤติกรรมรกร่วมเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรกร่วมเพศเขตการศึกษาอื่นๆ ที่แตกต่างกัน 8 เขตการศึกษา โดยใช้วิธีการ เครื่องมือ ตลอดจนการวิเคราะห์เช่นเดียวกับการวิจัยครั้งนี้ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ทัศนีย์ ธนาประชุม (2532: 106-107) ศึกษาในนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 5 จำนวน 877 คน พบนักเรียนที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศร้อยละ 2.8 โดยเป็นนักเรียนหญิงร้อยละ 2.6 และเป็นนักเรียนชายร้อยละ 0.2 นักเรียนที่มีแนวโน้มสูงที่จะมีพฤติกรรมรกร่วมเพศพบร้อยละ 14.5 นักเรียนส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศและมีแนวโน้มต่ำที่จะมีพฤติกรรมรกร่วมเพศ คือ ร้อยละ 54.5 และ 28.2 ตามลำดับ

นุจรี เตชะบัญญัติ (2532: 61, 106) ศึกษาในนักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 10 จำนวน 922 คน พบนักเรียนที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศร้อยละ 3.3 โดยเป็นนักเรียนหญิงร้อยละ 2.6 และเป็นนักเรียนชายร้อยละ 0.7 นักเรียนที่มีแนวโน้มสูงที่จะมีพฤติกรรมรกร่วมเพศ พบร้อยละ 16.6 นักเรียนที่มีแนวโน้มต่ำที่จะมีพฤติกรรมรกร่วมเพศ และมีพฤติกรรมรกร่วมเพศ พบร้อยละ 52.8 และ 27.3 ตามลำดับ

นันทิรัตน์ คุมการ (2532: 98) ศึกษาในนักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 1 จำนวน 965 คน พบนักเรียนที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศร้อยละ 4.7 โดยพบในนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย คือ ร้อยละ 7.5 และ 1.7 ตามลำดับ

รุ่งรอง งามศิริ (2532: 69, 73) ศึกษาในนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 7 จำนวน 812 คน พบนักเรียนที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศร้อยละ 3.1 และพบในนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย คือ ร้อยละ 4.7 และ 1.5 ตามลำดับ นักเรียนที่มีแนวโน้มสูงที่จะมีพฤติกรรมรกร่วมเพศ พบร้อยละ 16.0 นักเรียนส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีแนวโน้มต่ำที่จะมีพฤติกรรมรกร่วมเพศ คือ ร้อยละ 54.4 และนักเรียนที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศพบร้อยละ 26.5

วิษรา อิมจิตร์ (2532: 58, 101) ศึกษาในนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 11 จำนวน 936 คน พบนักเรียนที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศร้อยละ 2.4 โดยพบในนักเรียน

หญิงร้อยละ 1.9 และในนักเรียนชายร้อยละ 0.5 นักเรียนที่มีแนวโน้มสูงที่จะมีพฤติกรรม
 รักร่วมเพศพบร้อยละ 19.6 และกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศพบร้อยละ 25.6 นักเรียน
 ร้อยละ 52.4 จัดอยู่ในกลุ่มที่มีแนวโน้มต่ำที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นส่วนใหญ่

สุภาพร ประดับสมุทร (2532: 111) ศึกษาในนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา
 12 จำนวน 1,052 คน พบว่านักเรียนร้อยละ 3.5 มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 16.9
 มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นักเรียนส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่ำที่จะมี
 พฤติกรรมรักร่วมเพศและกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ คือ ร้อยละ 51.2 และ 28.4 ตาม
 ลำดับ

ชวณีย์ จันทร์น้อย (2533: 117, 119) ศึกษาในนักเรียนวัยรุ่น เขตการ
 ศึกษา 6 จำนวน 953 คน พบนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศร้อยละ 3.3 โดยพบใน
 นักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย คือ ร้อยละ 2.1 และ 1.2 ตามลำดับ และนักเรียนที่
 มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศพบร้อยละ 19.9

ชารทิพย์ ตันศลารักษ์ (2533: 121-122) ศึกษาในนักเรียนวัยรุ่นเขตการ
 ศึกษา 9 จำนวน 902 คน พบว่านักเรียนร้อยละ 2.5 มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ
 15.8 มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นักเรียนส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่ำ
 ที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศและกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ คือ ร้อยละ 50.4 และ 31.2
 ตามลำดับ

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาที่เสนอตัวเลขจากการประมาณความคิดเห็นความรู้สึกของ
 บุคคลที่เกี่ยวข้องกับรักร่วมเพศในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

การศึกษาของเน็ญมาส กำเนิดโชน (2528: 63) ซึ่งศึกษาการยอมรับของ
 ครูต่อนักเรียนที่เป็นเกย์ พบว่าร้อยละ 54.2 เชื่อว่านักเรียนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย
 น้อยมากในขณะที่ครูอีกร้อยละ 48.8 ประมาณว่า มีนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศพอ-
 ประมาณจนถึงมาก และครูส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 82.9 เห็นว่ามีจำนวนนักเรียนเกย์ในปัจจุบัน
 มากกว่าอดีต

รุ่งกานดา พงศ์ธรรกุลพานิช (2531: 33-37) ศึกษาในนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพระนคร ดุสิต และพญาไท ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 208 คน เกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนชายต่อรักร่วมเพศชาย พบว่า มีนักเรียนร้อยละ 99.5 ไม่มีสมาชิกในครอบครัวที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 88.9 ไม่มีญาติที่เป็นรักร่วมเพศ แต่ร้อยละ 11.1 ขอมรับว่ามี ในด้านเพื่อนั้นร้อยละ 66.8 ไม่มีเพื่อนสนิทหรือเพื่อนร่วมห้องมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในขณะที่ร้อยละ 33.2 ขอมรับว่ามี และร้อยละ 37 ขอมรับว่าเคยพบเพื่อนร่วมโรงเรียนมีพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย ร้อยละ 12.5 พบบ้าง ร้อยละ 50.5 ไม่พบเลย นักเรียนกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 52.09) คิดว่า เคยติดต่อบุคคลกับบุคคลรักร่วมเพศชายมาก่อน ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าโอกาสที่นักเรียนจะได้พบกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศชายในโรงเรียนนี้มีมากพอสมควร

นอกจากนี้ อติรัตน์ วัฒนไฉน (2527: 94) ได้ศึกษาถึงเจตคติและพฤติกรรมทางเพศในนิสิตระดับปริญญาตรี โท และเอก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 358 คน (ชาย 151 คน หญิง 207 คน) พบว่าร้อยละ 11 ของนิสิตชาย และร้อยละ 1.5 ของนิสิตหญิง เคยมีความสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันและเคยบรรลุจุดสุดยอดด้วย แต่ทว่าการศึกษานี้ยังคงเป็นเพียงการศึกษาที่บ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรม แต่ไม่ได้เป็นบุคคลที่มีความพึงพอใจเชิงรักร่วมเพศจริง

การศึกษาที่กล่าวถึงดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นถึงอุปนิสัยของพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักศึกษาระดับมัธยม และแนวโน้มของบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ตลอดจนการรับรู้ของบุคคลในสังคมไทยที่มีต่อเรื่องรักร่วมเพศ โดยมีข้อที่น่าสนใจประการหนึ่งคือ พบพฤติกรรมรักร่วมเพศในกลุ่มนักศึกษาระดับมัธยมหญิงมากกว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาตอนต้น

พฤติกรรมรักร่วมเพศ (homosexual behavior) และการเป็นรักร่วมเพศ (homosexuality) ไม่จำเป็นที่จะต้องไปด้วยกันเสมอ กล่าวคือ บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอาจไม่ได้พิจารณาว่า ตัวเองเป็นบุคคลรักร่วมเพศก็ได้ ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงแรงจูงใจในการมีพฤติกรรมและความโน้มแนพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสำคัญ ดังได้กล่าวไว้ในเรื่องของกาให้คำจำกัดความดังกล่าวข้างต้น ดังนั้นบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศหรือเพียงแต่เคยมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาบ้างจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นต้องแยกออกจากกัน

ในตอนต้นได้กล่าวถึงพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า เป็นพฤติกรรมที่สามารถพบได้บ่อยในช่วงวัยรุ่น โดยที่พฤติกรรมดังกล่าวอาจเป็นเพียงการทดลองด้วยความอยากหรืออยากเห็นตามประสาวัยรุ่นเท่านั้น ขณะเดียวกันในช่วงวัยนี้ถือได้ว่าเป็นช่วงที่สำคัญในการวินิจฉัยถึงการเป็นรักร่วมเพศด้วย แอนนา ฟรอยด์ (Anna Freud) ในปี ค.ศ. 1965 (อ้างถึงใน Sours 1972: 579) ให้ทัศนะว่า การเป็นรักร่วมเพศจะให้การวินิจฉัยได้หลังจากผ่านช่วงก่อนวัยรุ่น (puberty อายุระหว่าง 9-12 ปี) ไปแล้ว ซึ่งเป็นช่วงที่บุคคลหรือสิ่งที่รักหวางแทน (love object) ของเด็กจะถาวร แคนเปลน และแซดดอก (Kaplan & Sadock 1981: 552) กล่าวว่า บุคคลรักร่วมเพศบางรายโดยเฉพาะผู้ชายจะเริ่มเกิดความไม่แน่ใจพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเดียวกันในระยะก่อนวัยรุ่น ผู้ชายรักร่วมเพศส่วนใหญ่เมื่อย้อนอดีตถึงการเริ่มมีความรู้สึกใคร่ หรือไม่แน่ใจพฤติกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน จะอยู่ในช่วงระหว่างวัยรุ่นตอนต้น สำหรับผู้หญิงเมื่อมีความรู้สึกดังกล่าวมักจะเกิดระหว่างวัยรุ่นตอนกลางถึงวัยรุ่นตอนปลาย หรืออาจเลยไปถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น พอลแลค (Pollak 1985: 44) มีความคิดเห็นสอดคล้องกับ แคนเปลนและแซดดอกว่า บุคคลจะมีช่วงเวลาเปิดเผยในการตระหนักถึงความต้องการเชิงรักร่วมเพศในช่วงอายุ 16-30 ปี โดยที่บุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่จะยอมรับว่า มีความไม่แน่ใจพฤติกรรมรักร่วมเพศมานานก่อนที่จะเปิดเผยตัวเอง นอกจากนี้ แดงค์ (Dank 1971 อ้างถึงใน Larson 1982: 227) ศึกษาพบว่า อายุเฉลี่ยของการเปิดเผยตนเอง คือ 19.3 ปี โดยที่ร้อยละ 15 ของกลุ่มตัวอย่างเปิดเผยตนเองในช่วงอายุ 10-14 ปี ร้อยละ 44 ซึ่งเป็นอัตราสูงสุดในการเปิดเผยตนเองจะอยู่ในช่วงอายุ 15-19 ปี และร้อยละ 29 เปิดเผยตนเองในช่วงอายุ 20-24 ปี จากข้อมูลต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่า ในช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่สามารถบอกได้แน่ชัดถึงความไม่แน่ใจพฤติกรรมทางเพศที่แน่นอน นอกจากนี้ ยังมีความเป็นไปได้ว่าเด็กวัยรุ่นจะเปิดเผยตนเองว่ามีความไม่แน่ใจพฤติกรรมรักร่วมเพศได้สูงอีกด้วย

การวินิจฉัย (Diagnosis)

การเป็นรักร่วมเพศนั้นแต่เดิมมาทางจิตเวชศาสตร์ถือว่าเป็นโรคกามวิถถาร (sexual perversion) และจัดอยู่ในกลุ่มบุคลิกภาพผิดปกติ (personality disorders) จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1974 สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้มีมติประกาศให้ตัดเรื่องการเป็นรักร่วมเพศ (homosexuality) ออกจากรายชื่อของความผิดปกติทางจิต และเรียกชื่อใหม่ว่าเป็น ความไม่แน่ใจพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบน (sexual orientation

disturbances (Kaplan & Sadock 1981: 550) หลังจากนั้นก็ได้มีการเปลี่ยนไปใช้ชื่อต่าง ๆ เช่น dyshomophilia, homosexual conflict disorder จนในที่สุดจึงใช้ชื่อเป็น ego - dystonic homosexuality (Spitzer 1981: 210)

สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้กำหนดเกณฑ์การวินิจฉัยในการจำแนกความผิดปกติทางจิต DSM-III (American Psychiatric Association 1984: 129) ซึ่งจะกระทำต่อเมื่อการเป็นรักร่วมเพศของบุคคลนั้น ทำให้รู้สึกว่าเป็นปัญหาสำหรับตนเอง โดยมีเกณฑ์ดังนี้

1. บุคคลนั้นมีการขาดหรือมีแรงกระตุ้นทางเพศน้อยกว่าบุคคลต่างเพศเป็นระยะเวลาต่อเนื่องมานาน ทำให้ไม่สามารถจะมีความต้องการทางเพศกับบุคคลต่างเพศได้
2. มีความรู้สึกว่าคุณกระตุ้นด้วยความต้องการทางเพศกับเพศเดียวกัน โดยบุคคลนั้นไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น และก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัดไม่สบายใจเป็นเวลานาน

บุคคลที่จัดอยู่ในความผิดปกติ เช่นนี้มักมีประวัติล้มเหลวในการที่จะมีความสัมพันธ์กับต่างเพศบางรายอาจไม่พยายามที่จะมีความสัมพันธ์กับต่างเพศเลย เพราะคิดว่าจะไม่สามารถตอบสนองทางเพศได้ หรือบางรายอาจมีความสัมพันธ์กับต่างเพศได้ในช่วงสั้น ๆ แต่ขาดแรงกระตุ้นที่มากพอที่จะคงความสัมพันธ์นั้นไว้ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถที่จะใช้ชีวิตในทางรักร่วมเพศอย่างมีความสุขได้ เนื่องจากความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นอาจทำให้เกิดความรู้สึกผิด ละอาย กังวล และซึมเศร้าได้ นอกจากนี้ในการวินิจฉัยว่าบุคคลใดเป็นรักร่วมเพศ จะต้องระมัดระวังบุคคลที่ไม่ได้ประสบปัญหาอันเนื่องจากการมีความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างแท้จริง แต่มีความขัดแย้งอันเป็นผลเนื่องมาจากสังคม

สำหรับเรื่องการวินิจฉัยนี้ การจำแนกโรคสากลครั้งที่ 9 (ICD 9) ขององค์การอนามัยโลกยังระบุว่า รักร่วมเพศเป็นความเบี่ยงเบนและความแปรปรวนทางเพศ (sexual deviation and disorders) แต่มีแนวโน้มในการจำแนกโรคครั้งใหม่ (ICD 10) ที่จะไม่จัดให้รักร่วมเพศเป็นโรคอีกต่อไป (กิติกร มีทรัพย์ 2528: 165)

การศึกษาเกี่ยวกับอาการหาตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศ

การศึกษาต่าง ๆ ที่ทำขึ้นเพื่อพยายามหาตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศนั้นสามารถจัดกลุ่มเป็น 2 แนว คือ แนวหนึ่งเป็นการศึกษาโดยใช้เครื่องมือทดสอบทางจิตวิทยา อีกแนวหนึ่ง เป็นการศึกษาถึงลักษณะบางประการที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ

1. การศึกษาโดยใช้เครื่องมือทางจิตวิทยา

ความสนใจในการนำเครื่องมือ หรือแบบทดสอบทางจิตวิทยามาใช้กับบุคคลรักร่วมเพศสามารถแบ่งได้กว้าง ๆ ออกเป็น 2 แนว คือ แนวการศึกษาที่พยายามหาคำตอบว่าพวกรักร่วมเพศเป็นบุคคลที่มีความผิดปกติทางจิตหรือไม่ ซึ่งเกิดจากความพยายามในการนิสัจน์แนวคิดในยุคแรก ๆ ที่เชื่อว่าการเป็นรักร่วมเพศเกิดจากการมีพยาธิสภาพทางจิต ผลการศึกษาตามแนวนี้ในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับว่า บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศโดยรวม ๆ แล้วไม่จำเป็นต้องมีพยาธิสภาพทางจิต หรือมีความผิดปกติทางจิตใจมากกว่าผู้ที่มีได้เป็นรักร่วมเพศ ส่วนแนวการศึกษาโดยใช้เครื่องมือทางจิตวิทยาอีกแนวหนึ่งนั้น ก็พยายามที่จะสร้างมาตรวัดเพื่อหาลักษณะคำตอบที่เฉพาะ หรือหาคะแนนที่เป็นเกณฑ์เฉพาะในการแบ่งแยกผู้ที่เป็นรักร่วมเพศออกจากผู้ที่เป็นรักต่างเพศ (Gonsiorek 1982: 75-79) แบบทดสอบที่นำมาใช้ตามแนวการศึกษาประเภทนี้ จะนำมากล่าวเฉพาะแบบทดสอบที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นมาตรฐาน หรือเป็นแบบทดสอบที่มีผู้นำไปใช้ศึกษากันอย่างกว้างขวางเท่านั้นไรสส์ (Riess 1980: 296-308) ได้บทวนการศึกษาเกี่ยวกับการนำแบบทดสอบต่าง ๆ ที่ใช้ศึกษาเรื่องรักร่วมเพศ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960-1977 โดยแบ่งแบบทดสอบที่ถูกนำมาใช้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ แบบทดสอบชนิดการฉายออก หรือ projective test และแบบทดสอบชนิดการเขียนตอบ paper - and pencil test

แบบทดสอบชนิดการฉายออกที่มีผู้นำไปใช้กันอย่างมาก คือ รอร์ชาร์ท (Rorschach Test), แบบทดสอบ Draw-A-Person Test หรือ D-A-P และ แบบทดสอบ Thematic Apperception Test (TAT) สำหรับแบบทดสอบ รอร์ชาร์ท นั้นในปี ค.ศ. 1949 วิลเลอร์ (Wheeler) ได้ทำการศึกษา พบว่า มีอยู่ 20 ลักษณะ (signs) ที่สามารถแยกผู้ที่เป็นรักร่วมเพศให้เป็นรักร่วมเพศได้สูง ดังนั้นจึงมีผู้ที่พยายามพัฒนามาตรวัดอื่นเพื่อใช้แบ่งแยกขึ้นมา ได้แก่ Homosexual Scale (HSX), Masculine Feminine Index (MFI), Sexual Deviate Scale (SD) มาตรวัดที่มีผลการสนับสนุนว่าอาจ

นำมาใช้ได้ก็คือ HSX แต่มีข้อโต้แย้งเช่นกันว่า มาตรฐานที่แยกได้เฉพาะผู้ที่มีพฤติกรรม รกร่วมเพศแต่ไม่อาจบอกถึงความปรารถนาภายในได้ (Gonsiorek 1982: 76; Riess 1980: 306-307) แบบสอบถามอีกชนิดหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจในระยะเวลาที่ผ่านมา ไม่นานนัก คือ Personal Attributes Questionnaire (PAQ) ในปี ค.ศ. 1978 สเปนซ์และเฮล์มริช (Spence & Helmrich อ้างถึงใน Storms 1980: 784) เป็นผู้ พัฒนาขึ้น แบบทดสอบนี้ประกอบไปด้วยมาตรวัดที่ใช้วัดลักษณะความเป็นชาย (Masculinity Scale) ลักษณะความเป็นหญิง (Femininity Scale) และลักษณะที่เป็นไปได้ทั้งชาย และหญิง (Masculinity - Femininity Scale) สเปนซ์และเฮล์มริชรายงานถึง การนำแบบทดสอบ PAQ ไปใช้ศึกษากับกลุ่มรกร่วมเพศทั้งชายและหญิง โดยนำคะแนนที่ได้ ไปเปรียบเทียบกับคะแนนบรรทัดฐาน (norm) ของนักศึกษาระดับวิทยาลัย พบว่า ชาย รกร่วมเพศจะมีคะแนนสูงในมาตรวัดความเป็นหญิง ไม่แตกต่างจากคะแนนบรรทัดฐาน (norm) ที่ได้จากนักศึกษาหญิงที่เป็นกลุ่มปกติ ในทำนองกลับกันหญิงรกร่วมเพศจะมีคะแนน ในมาตรวัดลักษณะความเป็นชายสูงด้วย ข้อมูลนี้เท่ากับเป็นการบอกว่าชายรกร่วมเพศมี ลักษณะความเป็นหญิงสูง และหญิงรกร่วมเพศจะมีความเป็นชายสูง สตอร์ม (Storms 1980: 786) ได้วิจารณ์การศึกษาดังกล่าวว่า การนำข้อมูลจากกลุ่มรกร่วมเพศไปเปรียบ- เทียบกับ norm ของนักศึกษานั้น ไม่เหมาะสม เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสอง มีความแตก- ต่างกันในเรื่องอายุ และระดับการศึกษา สตอร์มได้นำแบบทดสอบ PAQ ไปศึกษาในกลุ่ม ตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เป็นรกร่วมเพศรกร่วมเพศ และรกร่วมเพศ แต่ไม่พบ คะแนนในมาตรวัด (signs) ใดว่ามีความแตกต่างกันในระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ

จากข้อมูลต่าง ๆ ในการนำแบบทดสอบไปใช้เพื่อแยกผู้ที่เป็นรกร่วมเพศ จะเห็น ว่ายังมีข้อโต้แย้งที่ไม่อาจหาข้อสรุปนี้ได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดหลายประการทั้งในแง่ของพื้นฐาน ทฤษฎีที่ผู้ศึกษาแต่ละคนเชื่อ กลุ่มตัวอย่างและวิธีการที่ใช้ในการศึกษา แต่อย่างไรก็ ตามแบบทดสอบทางจิตวิทยา ก็ยังคงเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในทางคลินิกซึ่งจำเป็นที่จะ ต้องมีผู้ทำการศึกษาให้ได้ข้อมูลที่มากขึ้นเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ต่อไป ไรส์ (Riess 1980: 306) ได้อธิบายถึงการที่แบบทดสอบทางจิตวิทยาไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ในการแยกบุคคลที่เป็นรกร่วมเพศว่ามีทางเป็นไปได้สองทาง คือ เครื่องมือทดสอบอาจ ไม่ไวมากพอที่จะบอกถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่ม หรือเครื่องมือที่ตรงตรง แต่ความ แตกต่างของบุคลิกภาพระหว่างบุคคลที่มีความชอบเพศเดียวกันและบุคคลที่ชอบต่างเพศนั้น ไม่มีหรือมีอยู่น้อย

2. การศึกษาลักษณะบางประการที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ

นอกเหนือจากการศึกษาที่ใช้แบบทดสอบทางจิตวิทยาเป็นเครื่องมือในการหาตัวชี้วัดเพื่อบ่งบอกว่าใครเป็นรักร่วมเพศหรือไม่แล้ว ก็ยังมีการศึกษาในอีกลักษณะหนึ่งซึ่งเป็นการศึกษาเพื่อหาลักษณะบางประการที่นำมาใช้เป็นตัวบ่งชี้ หรือเป็นคุณลักษณะที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ เรื่องที่มักพบว่ามีความสนใจศึกษากันมาก ก็คือ ความโน้ม้นำพฤติกรรมทางเพศ เนื่องจากตามคำจำกัดความของการเป็นรักร่วมเพศแล้ว ความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศที่บุคคลมีต่อเพศใดเพศหนึ่งนั้น เป็นลักษณะสำคัญในการบอกถึงการเป็นรักร่วมเพศหรือไม่ ดังนั้นลักษณะความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศนี้จึงมักถูกนำมาศึกษาและใช้ในการแยกบุคคลว่าเป็นรักร่วมเพศหรือรักทั้งสองเพศ ส่วนอีกเรื่องหนึ่ง คือ การศึกษาถึงลักษณะเฉพาะบางประการที่มักพบในกลุ่มบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ และที่ได้รับความสนใจอยู่ในขณะนี้ ก็คือ การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (cross-gender behaviors) ซึ่งการศึกษาถึงพฤติกรรมนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาแบบย้อนหลังไปในอดีตของบุคคลที่ผู้ศึกษาทราบแล้วว่าเป็นรักร่วมเพศ

2.1 ความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศ (sexual orientation)

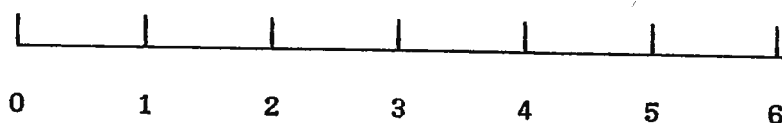
ความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศของบุคคลเป็นตัวบ่งชี้ถึงเพศของอีกบุคคลหนึ่งซึ่งสามารถระบุอารมณ์และความรู้สึกทางเพศของบุคคลนั้นว่า ชอบหรือมีความโน้มนำที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยรักเพศเดียวกัน รักต่างเพศหรือได้ทั้งสองเพศ (homosexual orientation, heterosexual orientation or bisexual orientation) ความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศของบุคคลนี้โดยคำจำกัดความจะขึ้นอยู่กับปัจจัยสองประการ คือปัจจัยทางร่างกาย (physical factors) หมายถึงเพศที่บุคคลชอบ (gender preference) ที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศด้วย และปัจจัยทางด้านอารมณ์ (affectional factors) คือ เพศที่บุคคลมีความผูกพันทางอารมณ์ด้วย (Moses & Hawkins 1982: 36) แม้ว่าตามคำจำกัดความจะดูง่ายแต่ในการทำความเข้าใจกับลักษณะความโน้มนำของแต่ละบุคคลก็ยังคงต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบ (components) ต่าง ๆ ร่วมด้วย ไคลน์ (Klien) ในปีค.ศ. 1978-1979 (อ้างถึงใน Francoeur 1982: 518) กล่าวถึงองค์ประกอบของความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศว่า มีดังนี้

1. ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ (sexual attraction) บุคคลมีความพึงพอใจหรือมีแนวโน้มว่าเขาจะเลือกเพศใดเป็นคู่ (sexual partner)
2. กิจกรรมทางเพศ (sexual activity) มีความสัมพันธ์ทางเพศหรือปฏิบัติทางเพศกับเพศใด
3. จินตนาการทางเพศ (sexual fantasies) ความคิดฝันในขณะสำเร็จความใคร่ หรือเป็นการคิดคำนึงถึง (daydream) ในสิ่งที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิตจริง หรือเป็นการสร้างจินตนาการเอาเองว่ามีกับเพศใด
4. อารมณ์ที่ประสงค์ (emotional preference) อารมณ์เป็นสิ่งที่มิอาจหลีกเลี่ยงการแสดงออกในความรัก บุคคลมีความรักหรือความผูกพันทางอารมณ์กับเพศใด
5. สังคมที่ประสงค์ (social preference) บุคคลมีความพึงพอใจที่จะมีส่วนในทางสังคม หรือใช้เวลาอยู่กับเพศใด และบุคคลเพศใดที่ทำให้รู้สึกพอใจที่ได้อยู่ใกล้ชิด
6. แบบแผนในการดำเนินชีวิต (life style) ในการดำเนินชีวิตจริงเลือกที่จะใช้เวลาอยู่กับใคร บางคนแม้จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศตรงข้ามแต่ก็พอใจที่จะดำเนินชีวิตทางสังคมในกลุ่มรักร่วมเพศ ในขณะที่รักร่วมเพศบางคนอาจจะใช้ชีวิตอยู่กับกลุ่มรักร่วมเพศด้วยกันหรืออยู่กับกลุ่มรักร่วมเพศ หรืออยู่ทั้งสองกลุ่ม เท่ากับเป็นการดูถึงแบบแผนการดำเนินชีวิตในทางรักร่วมเพศหรือรักร่วมเพศ
7. การมองตนเองทางเพศ (sexual identification) บุคคลมองตนเองว่ามีความพึงพอใจทางเพศในลักษณะอย่างไร ภาพพจน์ที่บุคคลมีต่อตนเองจะมีความสำคัญมากต่อความคิดและอารมณ์ ในข้อนี้จะเป็นการให้บุคคลประเมินตนเองตามมาตรวัดของคินซี (Kinsey Scale) ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป

องค์ประกอบของความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศนี้มีผู้วิจารณ์แตกต่างกันไป โมเสส และฮอว์กินส์ (Moses & Hawkins 1982: 43-44) วิจารณ์เพียง 4 องค์ประกอบแรก คือ ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ กิจกรรมทางเพศ จินตนาการทางเพศ และอารมณ์ที่ประสงค์ เท่านั้น โดยเน้นถึงการให้ความสนใจกับแต่ละองค์ประกอบในลักษณะที่เคยเป็นมาในอดีต และลักษณะที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศมีลักษณะที่แปรเปลี่ยนไปได้ตามเวลาและช่วงอายุของแต่ละบุคคลองค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้อาจเป็นไปทางเดียวกันหรืออาจมีบางองค์ประกอบที่ขัดกันได้ บุคคลรักร่วมเพศบางรายอาจมีความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ มีอารมณ์ที่ประสงค์ และมีจินตนาการทางเพศแบบรักร่วมเพศ แต่ไม่เคยมีกิจกรรมทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งอาจเนื่องมาจากความกลัวกฎเกณฑ์ทางสังคม

หรือบุคคลที่เป็นรักต่างเพศแต่เพียงอย่างเดียว อาจเคยมีจินตนาการถึงเพศเดียวกันบ้างในขณะสำเร็จความใคร่ ซึ่งอาจทำให้บุคคลเกิดปัญหาสงสัยถึงความ โน้มนำพฤติกรรมทางเพศของตน แต่พบว่าบุคคลรักร่วมเพศทั้งหญิงและชายโดยส่วนใหญ่ นั้น องค์ประกอบต่าง ๆ มักเป็นไปในทางเดียวกัน นอกจากองค์ประกอบทั้ง 4 แล้ว โมเสส และฮอร์กินส์ ก็ยังให้ความสำคัญกับอัตมโนทัศน์ (self-concept) ของบุคคลอีกด้วย โดยพิจารณาประกอบกับความ โน้มนำพฤติกรรมทางเพศของบุคคล โดยที่แม้ว่าองค์ประกอบของความ โน้มนำในทางรักร่วมเพศนั้น บุคคลอาจรับว่ามีเพียง 1 หรือ 2 ข้อที่สอดคล้องกับการมีความ โน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในกรณีนี้ก็จะมปัญหาในการตัดสินว่า บุคคลนั้นมีความ โน้มนำพฤติกรรมทางเพศเป็นแบบใด ถ้าบุคคลนั้นมีอัตมโนทัศน์ เป็นแบบรักร่วมเพศ ก็จะตัดสินว่าบุคคลนั้นมีความ โน้มนำพฤติกรรมทางเพศเป็นแบบรักร่วมเพศ คือ จะตัดสินโดยเอาอัตมโนทัศน์มาพิจารณาร่วมด้วย หากพิจารณาอัตมโนทัศน์ในทัศนะของโมเสสและฮอร์กินส์ กับการมองตนเองของโคลน์แล้วจะพบว่ามีลักษณะสอดคล้องกัน คือ จะเป็นภาพพจน์ที่บุคคลมีต่อตนเองในเรื่องของความ โน้มนำพฤติกรรมทางเพศ

ในการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นรักร่วมเพศนั้น ความ โน้มนำพฤติกรรมทางเพศมักถูกนำมาศึกษา เพื่อแยกบุคคลออกเป็นกลุ่มตามความ โน้มนำของแต่ละบุคคล มาตราวัดความ โน้มนำพฤติกรรมทางเพศที่ได้รับการกล่าวถึงเสมอในการศึกษาต่าง ๆ คือ Kinsey's 7-Point Scale of Sexual Orientation จากการศึกษาของคินเซย์และคณะ (Kinsey et al.) ในปีค.ศ. 1948-1953 (อ้างถึงใน Francoeur 1982: 513) ที่ทำการสำรวจพฤติกรรมทางเพศของหญิง-ชายชาวอเมริกันจำนวน 10,000 ราย โดยการสัมภาษณ์ พบว่า พฤติกรรมทางเพศของบุคคลโดยปกตินั้น ไม่อาจแบ่งแยกเฉพาะว่าเป็นรักร่วมเพศ หรือรักต่างเพศอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่มีคนจำนวนมากที่ตกอยู่ระหว่างกลางคือ มีประสบการณ์ทั้งที่เป็นแบบรักร่วมเพศและรักต่างเพศในระดับต่าง ๆ กันไป ผลการศึกษารังนี้ทำให้เกิดมาตรวัดดังกล่าวขึ้นซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นมาตรวัดที่เชื่อถือได้มากที่สุดในปัจจุบัน โดยบอกถึงความ โน้มนำพฤติกรรมทางเพศของบุคคลว่าเป็นอย่างไร มาตรวัดเดิมของคินเซย์นั้นไม่มีพื้นฐานที่จะให้ความสนใจกับประสบการณ์ หรือพฤติกรรมทางเพศของบุคคลร่วมกับความรู้สึกสนใจทางเพศ (Ellis, Burke & Ames 1987: 524) แต่แนวคิดของมาตรวัดนี้สามารถนำไปใช้ในการจัดองค์ประกอบต่าง ๆ ของความ โน้มนำพฤติกรรมทางเพศ มาตรวัดของคินเซย์มีลักษณะดังนี้

โดยที่	คะแนน	0	หมายถึง	เป็นรักต่างเพศแต่เพียงอย่างเดียว
	คะแนน	1	หมายถึง	ส่วนใหญ่แล้วเป็นรักต่างเพศ แต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศมาบ้าง
	คะแนน	2	หมายถึง	เป็นรักต่างเพศแต่มีประสบการณ์รักร่วมเพศบ่อยครั้ง
	คะแนน	3	หมายถึง	มีประสบการณ์รักต่างเพศและรักร่วมเพศ จำนวนพอ ๆ กัน
	คะแนน	4	หมายถึง	เป็นรักร่วมเพศแต่มีประสบการณ์รักต่างเพศบ่อยครั้ง
	คะแนน	5	หมายถึง	ส่วนใหญ่เป็นรักร่วมเพศแต่มีประสบการณ์รักต่างเพศบ้าง
	คะแนน	6	หมายถึง	เป็นรักร่วมเพศแต่เพียงอย่างเดียว

เนื้อหาของมาตรวัดสามารถแปลงไปได้ตามองค์ประกอบที่ต้องการวัด โดยยึดหลักข้างต้น มาตรวัดนี้ผู้ทำจะใช้การประเมินตนเอง ที่ได้จากการวัดจะถูกนำมาแปลงเป็นความโน้มถ่วงพฤติกรรมทางเพศ

โดยผู้ที่ได้คะแนนในช่วง	0-1	ถือว่าเป็นรักต่างเพศ
	2-4	ถือว่าเป็นรักทั้งสองเพศ
	5-6	ถือว่าเป็นรักร่วมเพศ

ในการศึกษาที่ใช้การประเมินความโน้มถ่วงพฤติกรรมทางเพศนั้น กิจกรรมทางเพศ (sexual activity) มักได้รับความสนใจในการนำมาใช้ (Paul & Weinrich 1981/1982: 24) ซึ่งเป็นไปได้ว่าการศึกษาเหล่านี้มักศึกษากับผู้ที่ยอมรับแล้วว่าเป็นรักร่วมเพศ และโดยมากก็อยู่ในวัยผู้ใหญ่ซึ่งสามารถประเมินการประพฤติปฏิบัติของตนได้ แต่ในบางกรณีไม่สามารถประเมินเช่นนั้นได้ เนื่องด้วยข้อจำกัดทางด้านอายุ รวมทั้งเหตุผลอื่น ๆ ที่ทำให้บุคคลอาจไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนก็ได้ และแม้ว่าจะสามารถประเมินถึงกิจกรรมทางเพศได้แล้ว ก็มักจะประเมินร่วมกับอีกลักษณะหนึ่งด้วยเพื่อบ่งชี้ถึงความโน้มถ่วงจากภายในของบุคคล การประเมินถึงความคิดค้นจึงมักถูกนำมาใช้ร่วมด้วย

(Green 1985: 340; Shiveley & Dececco อ้างถึงใน Moses & Hawkins 1982: 38) การศึกษาที่สนับสนุนถึงการจินตนาการทางเพศสามารถบ่งชี้ถึงความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศนั้น ได้แก่ การศึกษาของสตอร์ม (Storms 1980: 783-792) ซึ่งเปรียบเทียบลักษณะบทบาททางเพศ (sex-role orientation) กับลักษณะจินตนาการทางเพศ (erotic fantasy orientation) ว่าลักษณะใดที่เกี่ยวข้องกับความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศของบุคคล พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาที่เป็นรักร่วมเพศ รักสองเพศ และรักต่างเพศไม่มีความแตกต่างในลักษณะบทบาทความเป็นชายหรือหญิง แต่พบว่าจินตนาการทางเพศจะสอดคล้องกับความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศของบุคคลนั้น โดยบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศจะมีจินตนาการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันมากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของซาเกียร์และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 4-45, 207-208, 211-214) ที่กล่าวถึงจินตนาการและความคิดเชิงรักร่วมเพศว่า การที่บุคคลมีจินตนาการทางเพศส่วนใหญ่กับคนเพศเดียวกันสม่าเสมอเป็นเวลานานสามารถบ่งชี้ถึงความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศได้

จะเห็นได้ว่า การพิจารณาองค์ประกอบทางด้านกิจกรรม หรือประสบการณ์ทางเพศและความคิดฝันทางเพศจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความพึงพอใจที่ถูกนำมาใช้มากที่สุด (Ellis, Burke & Ames 1987: 524) แต่องค์ประกอบอื่น ๆ ของความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศที่จะไม่ค่อยมีการกล่าวถึงเท่าใดนัก แต่การศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ ก็มีความจำเป็นในการเข้าใจถึงภาพรวมของบุคคลนั้น เพราะภาพรวมที่แสดงออกจะช่วยให้เข้าใจและสามารถประเมินถึงแนวโน้มที่บุคคลนั้นแสดงออกหรือประพฤติปฏิบัติต่อไป

2.2 การมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (early cross-Gender)

มีผลการศึกษาที่สนับสนุนว่า พฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (early cross-gender behaviors) มีความสัมพันธ์กับการมีความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศในระยะต่อมา และพฤติกรรมดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่มักพบได้ในประวัติของบุคคลรักร่วมเพศทั้งชายและหญิง (Moses & Hawkins 1982: 49-50; Saghir & Robins 1973: 28, 192-197) ผลงานการศึกษาที่ทำผ่านมาทั้งที่เป็นการศึกษาแบบให้รำลึกย้อนหลังหรือการศึกษาแบบติดตามผล มักเป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่เกิดในผู้ชายมากกว่าในผู้หญิง ทั้งนี้เพราะแนวโน้มของความสนใจในการศึกษารักร่วมเพศชายพบได้มากกว่ารักร่วมเพศหญิง และสังคมมักจะมองว่าพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในเด็กชายเป็นปัญหา

มากกว่าในเด็กหญิง

2.2.1 การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กของรัก- ร่วมเพศชาย

มีการศึกษาย้อนหลัง (retrospective study) หลายเรื่องที่สนับสนุนถึงความเชื่อมโยงระหว่างพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในเด็กชายกับการมีความโน้ม
นำพฤติกรรมรักร่วมเพศในช่วงวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ การศึกษาที่มีการกล่าวถึงอยู่เสมอ ก็คือ
การศึกษาคู่คนรักร่วมเพศชายวัยผู้ใหญ่ของซาเกียร์ และโรบินส์ (Saghir & Robins
1973: 18, 28-30) พบว่า บุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่จะรายงานถึงลักษณะในวัยเด็กที่แตกต่าง
ไปจากเด็กชายทั่วไป โดยที่ 2 ใน 3 (ร้อยละ 67) ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นรักร่วม-
เพศชายจำนวน 89 ราย มีพฤติกรรมคล้ายเด็กหญิง (girl-like syndrome) ในขณะที่
พบลักษณะเดียวกันนี้ได้น้อยในกลุ่มที่เป็นรักต่างเพศ พฤติกรรมคล้ายเด็กหญิงที่ซาเกียร์และ
โรบินส์พบ ได้แก่ การชอบอยู่รวมกลุ่มกับเด็กหญิง ชอบทำงานบ้าน และเล่นตุ๊กตาอย่าง
เด็กหญิง ถูกล้อเลียนว่าเป็นกะเทย (sissy) โดยที่พฤติกรรมเหล่านี้มักเกิดร่วมกันหลาย
อย่างให้เห็นอย่างเด่นชัดต่อเนื่องมาตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยรุ่นตอนต้น ยิ่งไปกว่านั้นพฤติกรรม
ดังกล่าวมักก่อให้เกิดผลเสียทางสังคมต่อเด็กตามมา นั่นคือ เด็กมักถูกล้อเลียนทำให้แยกตัว
ออกจากกลุ่มเด็กชายมากขึ้น ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะรายงานถึงการไม่มี
เพื่อนเป็นเด็กชาย แต่กลับชอบเล่นกับเด็กหญิงและหลีกเลี่ยงที่จะเล่นเกมสโผดไพ่นรุมแรง
เหมือนเด็กชายคนอื่น ๆ นอกจากนี้แล้วยังพบแนวโน้มของการมีประวัติการแต่งกายอย่าง
เพศตรงข้าม เช่น ใส่เสื้อผ้าของเด็กหญิง โดยมีแรงจูงใจที่อยากกระทำพฤติกรรมดังกล่าว
ด้วย อย่างไรก็ตามการศึกษาของซาเกียร์และโรบินส์มิได้พบว่า ชายรักร่วมเพศทั้งหมดมี
พฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก โดยที่อีกร้อยละ 33 ปฏิเสธถึงการมีพฤติกรรมของ
เด็กหญิงในวัยเด็ก และรายงานถึงวัยเด็กที่เหมือนกับเด็กชายทั่ว ๆ ไป

กรีน (Green) ในปีค.ศ.1985 ได้ทบทวนการศึกษาต่าง ๆ ที่ศึกษาแบบย้อน
หลังโดยกล่าวถึง เบลล์ และคณะ (Bell et al.1981 อ้างถึงใน Green 1985:
339) ซึ่งทำการศึกษากลุ่มรักร่วมเพศชายที่มีจำนวนมากกว่าการศึกษาของซาเกียร์และ
โรบินส์ คือ จำนวนทั้งหมด 575 รายและกลุ่มควบคุมเป็นรักต่างเพศชายจำนวน 284 ราย
พบว่า ลักษณะที่มีสับสนปนธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการเป็นรักร่วมเพศในวัยผู้ใหญ่ก็คือ "การมี
พฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามเพศ" (gender non-conformity behaviors) ซึ่งแสดง

ออกโดยที่มีความชอบในกิจกรรมของเด็กหญิงมากกว่ากิจกรรมของเด็กชาย และการแต่งกายอย่างเพศตรงข้าม (crossdressing)

ในเรื่องพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามเพศนี้ ฮอกเคนเบอร์รี่และบิลลิงแฮม (Hockenberry & Billingham 1987: 475-492) ได้ทำการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรวัดพฤติกรรมตามเพศของเด็กชาย (Boyhood Gender Conformity Scale (BGCS)) และนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชายรักร่วมเพศและชายรักต่างเพศ พบว่า ลักษณะความเป็นชาย (masculine trait) ที่ขาดหายไปในช่วงวัยเด็กเป็นตัวแปรสำคัญ และมีอิทธิพลต่อความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศในเวลาต่อมา โดยกลุ่มรักร่วมเพศจะได้คะแนนแตกต่างจากกลุ่มรักต่างเพศในข้อคำถามที่แสดงถึงลักษณะของเพศชาย (masculine items) ได้แก่ การชอบเล่นเกมสกีของเด็กชาย ชอบอ่านเรื่องผจญภัยและกีฬา ชอบเล่นกับเด็กชายและจินตนาการถึงการเป็นดารา นักกีฬา นอกจากนี้ในช่วงวัยเด็กกลุ่มรักร่วมเพศมักถูกมองว่าเป็นกะเทยมากกว่ากลุ่มรักต่างเพศซึ่งต่างจากกลุ่มรักต่างเพศ การอภิปรายผลการศึกษานี้แสดงว่า บุคคลรักร่วมเพศมีความแตกต่างจากรักต่างเพศในเรื่องของการทำตามบรรทัดฐานและกิจกรรมที่แสดงถึงความความเป็นชาย อีกทั้งยังไม่สามารถคิดฝันหรือสร้างภาพตามแบบฉบับของผู้ชายในอุดมคติได้เช่นเด็กชายคนอื่น ๆ ทั้งมีการมองตนเองหรือถูกผู้อื่นมองว่าเป็นกะเทยอีกด้วย แฮร์รี่ (Harry) ในปีค.ศ. 1982 (อ้างถึงใน Green 1985:339) ทำการศึกษารักร่วมเพศจำนวน 1,400 ราย เปรียบเทียบชายรักต่างเพศชายจำนวน 200 ราย พบว่า มีบุคคลรักร่วมเพศจำนวนมากกว่ารักต่างเพศที่ซ่อนรำลึกถึงวัยเด็กแล้วพบสรรพนามที่ถูกเรียกว่าเป็นกะเทย (sissy) มีความรู้สึกโดดเดี่ยวทางสังคม เคยมีความต้องการเป็นเด็กหญิง ชอบเล่นกับเด็กหญิง และมีการแต่งตัวอย่างเพศตรงข้าม

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาข้ามวัฒนธรรม เรื่องการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามของบุคคลรักร่วมเพศ วิทแฮมและเซนท์ (Whitam & Zent 1984: 427-439) ได้ศึกษาข้ามวัฒนธรรมในชายที่เป็นรักร่วมเพศและรักต่างเพศใน 4 ประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา กัวเตมาลา บราซิล และฟิลิปปินส์ โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาทางสังคมใกล้เคียงกัน พบว่า พฤติกรรมของเพศตรงข้ามในช่วงวัยเด็กนี้เกิดขึ้นกับบุคคลรักร่วมเพศในทุกวัฒนธรรม โดยที่รักร่วมเพศชายจะรำลึกถึงการมีความสนใจในการเล่นที่เป็นของเด็กหญิง การแต่งกายตรงข้ามเพศ การถูกมองว่าเป็นกะเทย ความพึงพอใจที่จะเล่นในหมู่เด็กหญิง และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีผู้ใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่ารักต่างเพศชาย ข้อมูลจากการศึกษาข้ามวัฒนธรรมนี้ นอกจากจะเป็นการยืนยันว่าการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามนั้น จะเกี่ยว-

โยงกับความโน้มนำพฤติกรรมรักร่วมเพศแล้ว ยังแสดงว่าพฤติกรรมดังกล่าว ไม่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลทางวัฒนธรรมด้วย และพบรูปแบบเฉพาะของพฤติกรรมได้คล้ายๆ กันแม้ในสังคมที่แตกต่างกัน นั่นคือ พฤติกรรมของเพศตรงข้ามเมื่อเกิดขึ้นแล้วควรจะได้รับพิจารณาว่ามีความสำคัญ และหากพิจารณาถึงกลุ่มบุคคลรักร่วมเพศแล้วจะพบว่าบุคคลที่จะกลายเป็นรักร่วมเพศมักแสดงพฤติกรรมดังกล่าวนี้อย่างมีนัยสำคัญ

การศึกษาที่ให้กลุ่มตัวอย่างรำลึกถึงอดีตที่ผ่านมา นั้น มักจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องของความ เชื่อถือได้ของข้อมูลที่ได้อมา เนื่องจากปัจจัยของเวลาที่ส่งผลให้ความจำเลอะเลือนไป หรือผู้ตอบอาจมีเจตนาที่จะเลือกรำลึกถึงเหตุการณ์ให้สอดคล้องกับเรื่องราวของตนเองหรือไม่ก็ตาม จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาแบบติดตามต่อเนื่อง (prospective) มาช่วยยืนยันการศึกษาแบบต่อเนื่องในพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่มีผู้ทำไว้ ได้แก่ การศึกษาของซูเกอร์ (Zuger) ในปีค.ศ. 1984 (อ้างถึงใน Zuger 1987: 86) โดยศึกษาบุคคลที่มีพฤติกรรมของผู้หญิงในวัยเด็กจำนวน 55 ราย พบว่ามี 11 รายที่พบพฤติกรรมของเด็กหญิงก่อนอายุ 6 ปี 17 รายพบก่อนอายุ 9 ปี 11 ราย เมื่ออายุ 12 ปี และ 16 ราย เมื่ออายุ 16 ปี บุคคลเหล่านี้ได้รับการติดตามศึกษาจนอายุ 30 ปี พบว่า 35 รายมีความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศเป็นรักร่วมเพศ 3 รายเป็นรักต่างเพศ 10 รายยังไม่ทราบผลที่แน่ชัด และ 7 รายไม่สามารถติดตามผลได้ หากไม่รวม 7 รายหลัง ผลการศึกษานี้พบว่ามีจำนวนผู้ที่ เป็นรักร่วมเพศอยู่ระหว่างร้อยละ 73-93 ของคนทั้งหมด (ตัวเลขจากการนำจำนวน 10 ราย ที่ไม่ทราบผลแน่ชัดมาคำนวณร่วมกับ 35 รายที่เป็นรักร่วมเพศ) นอกจากนี้กรีน (Green 1985: 339-341) ได้ทำการศึกษาที่คล้ายคลึงกันในกลุ่มตัวอย่างเด็กชายจำนวน 44 ราย ซึ่งมีอายุเมื่อเริ่มต้นศึกษาอยู่ระหว่าง 3 ปี ครึ่งถึง 11 ปีด้วยปัญหาว่ามีพฤติกรรมของเพศตรงข้าม ได้แก่ ความสนใจที่จะแต่งกายเหมือนเพศตรงข้าม ชอบแสดงท่าทางเหมือนเด็กหญิง ชอบเล่นตุ๊กตาอย่างเด็กหญิง อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เป็นเด็กหญิง แสดงความปรารถนาที่จะเป็นเด็กหญิง และเลี้ยงการเล่นกีฬาและการเล่นที่รุนแรง พฤติกรรมเหล่านี้จะเกิดร่วมกันหลาย ๆ อย่างและแสดงพฤติกรรมเสมอๆ กรีนทำการศึกษาเปรียบเทียบเด็กเหล่านี้กับกลุ่มควบคุมจำนวน 34 ราย ซึ่งมีข้อมูลพื้นฐานทางครอบครัวคล้ายคลึงกัน ผลการศึกษาถึงลักษณะความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศที่ติดตามและประเมินผลจนกลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 14-23 ปี โดยการประเมินความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศ จากความคิดฝัน และพฤติกรรมทางเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมรักร่วมเพศถึงร้อยละ 68 (ในจำนวนนี้ร้อยละ 25 เป็นรักทั้งสองเพศ ร้อยละ 43 เป็นรักร่วมเพศแต่เพียงอย่างเดียว) ในขณะที่กลุ่มควบคุมไม่พบพฤติกรรมรักร่วมเพศเลย อย่างไรก็ตาม การ

มีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กที่จะนำไปใช้ในฐานะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศ ก็ยังมีความคิดเห็นขัดแย้งกันอยู่ (Carrier 1986: 89-93; Moses & Hawkins 1982: 58-59) เพราะว่ามีบุคคลรักร่วมเพศบางรายที่ปฏิเสธถึงการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก ซึ่งตามเหตุผลนี้ ซูเกอร์ (Zuger 1987: 85-87) ให้ความเห็นว่า ถ้าจะพิจารณาว่าการศึกษาแบบย้อนหลังมีจุดอ่อนในเรื่องของการรำลึกถึงเหตุการณ์แล้วด้วย เหตุผลเดียวกันนี้ก็ควรจะนำมาใช้อธิบายในเรื่องนี้ได้เช่นเดียวกัน โดยที่ในการศึกษาเช่นนี้ เราอาจพบได้ว่ามีคนจำนวนมากที่หลงลืม หรือ ไม่ได้รายงานถึงพฤติกรรมที่ตนเคยมีมาก่อน ทั้งที่พฤติกรรมเช่นนั้นเคยเกิดขึ้นจริง นอกจากนี้บุคคลที่เคยมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามก็มักจะหยุดพฤติกรรมนั้นไปเมื่ออายุราว 8-10 ปี (แต่ซาเกียร์และโรบินส์ศึกษาพบว่ามักหยุดไปในช่วงก่อนวัยรุ่นจนถึงช่วงวัยรุ่น) ถึงแม้ว่าพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การแต่งกายแบบเพศตรงข้ามอาจพบได้ เป็นครั้งคราวในบางโอกาส ดังนั้นการศึกษาบุคคลเหล่านี้ในวัยผู้ใหญ่จึงอาจเกิดการหลงลืมได้ทั้งโดยที่ตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ อีกทั้งพฤติกรรมที่เคยเกิดมาก่อนก็อาจได้รับการขัดขวางหรือห้ามปรามจากครอบครัวตั้งแต่ในระยะแรก ๆ จึงทำให้บุคคลไม่ได้นึกถึงว่าตนเคยมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามมาก่อน สำหรับข้อโต้แย้งที่ว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามบางรายอาจเติบโตขึ้นมาเป็นพวกแปลงเพศก็ได้ นั้น จากการศึกษาพบว่าพวกนี้มีค่อนข้างน้อย (Meyer 1985: 1058) อีกทั้งพฤติกรรมของเพศตรงข้ามที่พบในบุคคลสองกลุ่มนี้จะมีความแตกต่างกัน คือผู้ที่ เป็นรักร่วมเพศส่วนใหญ่จะหยุดพฤติกรรมดังกล่าว ในช่วงก่อนวัยรุ่นหรือระยะวัยรุ่น แต่พวกแปลงเพศจะมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ โดยไม่สามารถหักห้ามพฤติกรรมได้ อีกทั้งยังไม่เคยมีความสนใจหรือมีพฤติกรรมเยี่ยงผู้ชายเลยไม่ว่าในช่วงใดของชีวิต (Davenport 1986: 516) ซึ่งเป็นเพราะคนกลุ่มนี้มีความรู้สึกว่าเป็นเพศโดยแท้จริงของตนเป็นผู้หญิง

จากการศึกษาเท่าที่ผ่านมาสามารถกล่าวได้ว่า การนำพฤติกรรมดังกล่าวไปใช้ในฐานะเป็นตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศในเวลาต่อมานั้น มีหลักฐานที่อ้างอิงได้ทั้งในการศึกษาที่ทำแบบย้อนหลังและแบบติดตามต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตาม การนำไปใช้ก็ยังคงต้องระมัดระวังในบางจุดที่อาจถูกโต้แย้งด้วยเช่นกัน แม้แต่ซูเกอร์ซึ่งมีความเห็นว่าพฤติกรรมเพศตรงข้ามที่พบในเด็กชายจะแสดงถึงระยะแรกของการเป็นรักร่วมเพศ แต่ก็ยังเห็นว่าการไม่พบพฤติกรรมเช่นนี้ในรักร่วมเพศทุกคนก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องหาเหตุผลมาอธิบายกันต่อไป

2.2.2 การศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็กของรักร่วมเพศหญิง

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่าการศึกษาในรักร่วมเพศหญิงได้รับความสนใจน้อยกว่ารักร่วมเพศชาย ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศหญิงจึงค่อนข้างจำกัด อย่างไรก็ตาม มีผู้ศึกษาถึงลักษณะของเพศตรงข้ามในวัยเด็กของรักร่วมเพศหญิงไว้เช่นกัน การแสดงพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในเพศหญิงมักเรียกว่า "ทอมบอย" (tomboy) ซาเกียร์และโรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 192) ได้ให้คำจำกัดความพฤติกรรมเช่นนี้ว่า เป็นปรากฏการณ์ที่เด็กหญิงแสดงออกในหลาย ๆ ลักษณะถึงความพึงพอใจและพฤติกรรมซึ่งมักพบในเด็กชาย ได้แก่ การหลีกเลี่ยงในกิจกรรมอย่างเด็กหญิง สิ่งที่จะเลือกเด็กผู้หญิงเป็นเพื่อนเล่นเป็นเวลานาน มีความสนใจที่จะเป็นเพื่อนกับเด็กชาย และมีกิจกรรมอย่างเด็กชาย เด็กหญิงที่มีลักษณะดังกล่าวจะไม่แสดงความสนใจในกิจกรรมอย่างผู้หญิง เช่น งานเย็บปัก แต่พอใจที่จะเล่นอย่างเด็กชายมากกว่า ความสนใจดังกล่าวจะเกิดขึ้นต่อเนื่องเป็นเวลานาน และมักพบว่าเกิดขึ้นในวัยเด็กต่อเนื่องไปจนถึงวัยรุ่นเป็นอย่างน้อย ซาเกียร์ และ โรบินส์ ศึกษาในกลุ่มรักร่วมเพศหญิงจำนวน 57 รายเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่เป็นรักร่วมเพศจำนวน 43 ราย พบว่าร้อยละ 70 ของผู้ที่เป็นรักร่วมเพศ ยอมรับว่ามีประวัติทอมบอย แต่ก็มีถึงร้อยละ 30 ที่ปฏิเสธ ในกลุ่มที่ยอมรับว่าเคยเป็นทอมบอยกล่าวถึงการเลี้ยงที่จะมีเพื่อนเป็นผู้หญิง ไม่สนใจงานบ้านและกิจกรรมของผู้หญิง ชอบเล่นกับเด็กชายและชอบกิจกรรมที่แสดงถึงความเป็นชาย อย่างไรก็ตามในกลุ่มควบคุมที่เป็นรักร่วมเพศ พบว่าร้อยละ 16 ยอมรับว่ามีประวัติเป็นทอมบอยด้วย กุนด์แลคและไรส์ (Gundlach & Riess 1968 อ้างถึงใน Moses & Hawkins 1982: 49) ได้ทำการศึกษา พบว่า ผลที่ได้มีความคล้ายคลึงกันคือมีร้อยละ 78 ของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นรักร่วมเพศหญิงและร้อยละ 48 ของหญิงที่เป็นรักร่วมเพศ ยอมรับถึงการมีประวัติทอมบอยมาก่อน ข้อมูลเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมทอมบอยนี้พบได้มากในหมู่เด็กหญิง ซาเกียร์ และ โรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 191 - 192) ได้อธิบายว่า เนื่องจากสังคมไม่ค่อยกดดันต่อเด็กหญิงที่มีพฤติกรรมอย่างเพศตรงข้าม และพฤติกรรมเช่นนี้มักได้รับการมองอย่างชมเชย และให้รางวัลด้วย อย่างไรก็ตามพฤติกรรมทอมบอยในรักร่วมเพศก็มีความแตกต่างกัน รักร่วมเพศหญิงที่มีประวัติทอมบอยมักจะเสี่ยงการเล่นตุ๊กตา ในขณะที่รักร่วมเพศหญิงที่เป็นทอมบอยยังคงชอบเล่นตุ๊กตาและไม่ได้หลีกเลี่ยงที่จะเล่นด้วย นอกจากนี้แม้ว่าพฤติกรรมทอมบอยที่เกิดขึ้นในทั้งสองกลุ่มเกิดขึ้นในช่วงอายุเดียวกันคือในระยะก่อนวัยรุ่น แต่บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศนั้นพฤติกรรมนี้จะต่อเนื่องไปจนถึงวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ ในขณะที่รักร่วมเพศหญิงที่เป็นทอมบอย มักจะควบคุมไม่ให้พฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้น

ต่อไปจนถึงวัยรุ่นตอนต้น (Saghir & Robins 1973: 282)

อีกลักษณะหนึ่งที่มีกพบในรักร่วมเพศหญิง ก็คือ การมีความปรารถนาหรือมีความคิดฝันที่จะเป็นเพศตรงข้ามในวัยเด็ก โดยที่พบว่าร้อยละ 67 ของรักร่วมเพศหญิงกล่าวถึงการมีความปรารถนาที่จะเป็นเพศตรงข้ามในขณะที่กลุ่มควบคุมพบลักษณะนี้ เพียงร้อยละ 7 เท่านั้น ความปรารถนาดังกล่าวมิใช่เป็นความต้องการที่จะแปลงเพศแต่เป็นเพียงความรู้สึกเสียดาย เสียใจที่ไม่ได้เกิดเป็นผู้ชายและมีกออกมาทางความคิดเงินจินตนาการมากกว่า โดยที่ความปรารถนาดังกล่าวมักเป็นผลมาจากการมีความสนใจในกิจกรรมอย่างผู้ชาย และพบว่าตนสามารถทำได้ดี (Saghir & Robins 1973: 195, 1980: 282)

ในเด็กวัยรุ่นนั้นการมีพฤติกรรมที่แสดงถึงบทบาททางเพศ (gender role behaviors) ที่แตกต่างออกไปจากเด็กอื่น ๆ ถ้าเกิดร่วมกับความรู้สึกว่าตนมีความแตกต่างไปจากคนอื่นในเรื่องของความสนใจและอารมณ์ผูกพันทางเพศแล้ว ก็จะเป็นข้อยืนยันถึงการเป็นรักร่วมเพศ อย่างไรก็ตามอาจพบได้ว่ายังมีผู้หญิงที่เป็นรักร่วมเพศอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่เคยมีประวัติทอมบอยมาก่อน ซึ่งอาจจะอธิบายได้ว่าความโน้มเอนำพฤติกรรมทางเพศของบุคคลเหล่านั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยของความผูกพันทางอารมณ์ และความสนใจทางเพศแต่เพียงเท่านั้น (Moses & Hawkins 1982: 49)

กล่าวโดยสรุปคือ ในเรื่องของลักษณะบางประการที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นรักร่วมเพศ ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นตัวบ่งชี้ถึงการเป็นรักร่วมเพศได้นั้น ปัจจุบันผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายท่านได้ให้ความสนใจถึงลักษณะ 2 ประการ คือ ความโน้มเอนำพฤติกรรมทางเพศเดียวกัน และการมีประวัติพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในวัยเด็ก (Meyer 1985: 1058) ซึ่งการวัดถึงความโน้มเอนำพฤติกรรมทางเพศนั้น สามารถบอกได้ถึงภาวะปัจจุบันของบุคคลว่าจะมีความโน้มเอนำพฤติกรรมทางเพศกับเพศเดียวกันหรือต่างเพศ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งนั้นมีการศึกษาพบว่าประวัติพฤติกรรมของเพศตรงข้าม อาจใช้เป็นตัวทำนายถึงแนวโน้มที่จะทำใหบุคคลพัฒนาความโน้มเอนำพฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้นได้ในเวลาต่อมา

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 4 โดยมีขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัยที่สำคัญตามลำดับดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนทั้งชาย และ หญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาตอนต้น ในภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2531-2532 จากโรงเรียนมัธยมศึกษาและวิทยาลัยอาชีวศึกษา ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรมอาชีวศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในเขตการศึกษา 4 ของประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วย 5 จังหวัด คือ กระบี่ ตรัง พังงา ภูเก็ต และระนองซึ่งมีทั้งหมด 48 โรงเรียน รวมนักเรียนทั้งสิ้น 23,143 คน แบ่งเป็น นักเรียนชาย 11,878 คน และนักเรียนหญิง 11,265 คน

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างหลายขั้น (multi-stage sampling) จำนวน 891 คน เป็นนักเรียนชาย 424 คน และนักเรียนหญิง 467 คน จากประชากรทั้งหมดตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นพวก (stratified random - sampling)

จำแนกโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาตอนต้นทั้งหมดออกเป็น 3 ประเภท คือ

1.1	โรงเรียนสหศึกษา	มีทั้งหมด	44	โรงเรียน
1.2	โรงเรียนหญิงล้วน	มีทั้งหมด	3	โรงเรียน
1.3	โรงเรียนชายล้วน	มีทั้งหมด	1	โรงเรียน

ขั้นที่ 2 ทำการสุ่มตัวอย่างโรงเรียนแต่ละประเภท โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) จำนวน 7 โรงเรียน จาก 3 จังหวัด คือ กุ๊กเก็ด พังงา และตรัง ประกอบด้วย

- 2.1 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัด กรมสามัญศึกษา 4 โรงเรียน
- 2.2 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน 1 โรงเรียน
- 2.3 วิทยาลัยอาชีวศึกษาตอนต้นสังกัด กรมอาชีวศึกษา 2 แห่ง

ขั้นที่ 3 ทำการสุ่มตัวอย่างนักเรียนจากโรงเรียนต่าง ๆ ที่ได้ในขั้นที่ 2 ดังนี้

3.1 แบ่งชั้นเรียนของนักเรียนในแต่ละโรงเรียน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งเป็นพวก (stratified random sampling) ออกเป็น 3 ระดับ คือ มัธยมศึกษาปีที่ 4-5-6 หรือ ปวช.1-2-3

3.2 เลือกกลุ่มนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ ชั้นเรียนละประมาณ 1-2 ห้อง โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) จากแต่ละชั้นปี ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ดังตารางที่ 1 และ 2

ตารางที่ 1 จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำแนกตามเพศและประเภทของโรงเรียน

ประเภทโรงเรียน	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
สหศึกษา	244 (248)	251 (257)	495 (505)
หญิงล้วน	-	216 (218)	216 (218)
ชายล้วน	180 (233)	-	180 (233)
รวม	424 (481)	467 (475)	891 (956)

หมายเหตุ ตัวเลขภายในวงเล็บ หมายถึง จำนวนตัวอย่างที่นำไปใช้ในการเก็บข้อมูล
ตัวเลขนอกวงเล็บ หมายถึง จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 2 ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	เพศหญิง	เพศชาย
อายุ			
14 ปี	6	0.9	0.5
15 ปี	108	12.8	11.3
16 ปี	282	33.4	29.7
17 ปี	269	33.2	26.9
18 ปี	157	18.0	17.2

ตารางที่ 2 (ต่อ) ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	เพศหญิง	เพศชาย
19 ปี	42	1.7	8.0
20 ปี	18	-	4.2
21 ปี	6	-	1.4
22 ปี	2	-	0.5
23 ปี	1	-	0.2
ชั้นเรียน			
ม.4	171	27.2	10.4
ม.5	202	29.6	15.1
ม.6	142	19.3	12.3
ปวช.1	220	13.7	36.8
ปวช.2	99	9.0	13.4
ปวช.3	57	1.3	12.0
ศาสนา			
พุทธ	827	91.6	94.1
คริสต์	2	-	0.5
อิสลาม	61	8.4	5.2
ลำดับการเกิด			
1-3	595	67.2	66.6
4-6	203	22.9	22.8
มากกว่า 6	91	9.8	10.7

ตารางที่ 2 (ต่อ) ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

ลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	เพศหญิง	เพศชาย
จำนวนพี่น้อง			
1-3	381	43.2	42.5
4-6	355	39.5	40.3
มากกว่า 6	184	17.1	17.2

จากตารางที่ 1 และ 2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้มีจำนวนทั้งหมด 891 คน ประกอบด้วยนักเรียนชายและนักเรียนหญิงจำนวนใกล้เคียงกัน นั่นคือมีนักเรียนชายจำนวน 424 คน นักเรียนหญิง 467 คน ซึ่งกระจายอยู่ในโรงเรียนทั้ง 3 ประเภทในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ เป็นนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา จำนวน 244 คน และโรงเรียนชายล้วนจำนวน 180 คน และเป็นนักเรียนหญิงนั้นในโรงเรียนสหศึกษาจำนวน 251 คน และโรงเรียนหญิงล้วนจำนวน 216 คน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ อยู่ในระหว่างอายุ 16-17 ปี มากที่สุด รองลงมาคือ 18 ปี และ 15 ปี ตามลำดับ นักเรียนหญิงกระจายอยู่ในชั้นเรียน ม.4-ม.5 มากที่สุด ส่วนนักเรียนชายกระจายอยู่ในชั้นเรียนในระดับ ปวช.1 มากที่สุด ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ เป็นบุตรคนที่ 1-3 มากที่สุด และมีจำนวนพี่น้องในครอบครัวประมาณ 1-3 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศมีทั้งหมด 2 ชุด สำหรับนักเรียนชาย 1 ชุด และนักเรียนหญิง 1 ชุด โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการสร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งผู้วิจัยและคณะ ได้สร้างขึ้นเองและพัฒนาให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ โดยมีขั้นตอนในการสร้างตามลำดับดังนี้

1. ศึกษาคณะภูมิ เอกสารและผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อนำมาสร้างเป็นนโยบายปฏิบัติการและคุณลักษณะของพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยได้กำหนดตัวบ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1.1 การมีความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศ มีองค์ประกอบดังนี้

- ความรู้สึกดึงดูดใจทางเพศ
- กิจกรรมทางเพศ
- จินตนาการทางเพศ
- อารมณ์ที่ประสงค์
- สังคมที่ประสงค์
- แบบแผนในการดำเนินชีวิต
- การมองตนเองทางเพศ

1.2 การมีพฤติกรรมแบบเพศตรงข้ามในวัยเด็ก มีองค์ประกอบดังนี้

- การมีพฤติกรรมแบบเด็กหญิงในเด็กชาย หรือการมีพฤติกรรมแบบเด็กชายในเด็กหญิง
- ความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม
- การแต่งตัวแบบเพศตรงข้าม

ผู้วิจัย ได้กำหนดการเลือกใช้คำบางคำในการทำวิจัยครั้งนี้ คือ คำว่า รักร่วมเพศ และกำหนดคำแปลคำในภาษาอังกฤษว่า sexual orientation คือ ความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. คำว่า " รักร่วมเพศ" แม้ว่าจะยังไม่ได้มีการบัญญัติเป็นศัพท์เฉพาะอย่างเป็นทางการแต่ก็เป็นคำที่ได้รับการยอมรับและบุคคลส่วนใหญ่ทั้งที่เป็นนักวิชาการทางการแพทย์ นักหนังสือพิมพ์และประชาชนโดยทั่วไปใช้กันอย่างแพร่หลายมาจนถึงปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้คำว่า " รักร่วมเพศ" ในการวิจัยครั้งนี้

2. คำว่า "sexual orientation" เป็นคำในภาษาอังกฤษที่ยังไม่ได้มีการบัญญัติเป็นศัพท์เฉพาะอย่างเป็นทางการเช่นเดียวกัน และบุคคลส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ตรงกันเกี่ยวกับคำนี้ อีกทั้งยังเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งที่ผู้วิจัยกำหนดให้

เป็นตัวบ่งชี้ถึงการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทย จึงจำเป็นต้องมีการบัญญัติคำว่า sexual orientation เป็นคำแปลในภาษาไทยสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ค้นคว้าความหมายของคำว่า orientation และ sexual orientation จากพจนานุกรมฉบับภาษาอังกฤษ พจนานุกรมฉบับอังกฤษ-ไทย พจนานุกรมทางจิตเวช พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานและพจนานุกรมฉบับเฉลิมพระเกียรติ
- 2.2 ปรึกษากับจิตแพทย์ นักจิตวิทยาและนักวรรณศิลป์ของราชบัณฑิตยสถาน
- 2.3 กำหนดคำแปลคำว่า sexual orientation เป็นคำในภาษาไทย

ขั้น 4 คำ คือ

การกำหนดพฤติกรรมทางเพศ
การกำหนดทิศทางพฤติกรรมทางเพศ
การเฝื่อนำทางเพศ
ท่าทีทางเพศ

2.4 ผู้วิจัยได้นำคำดังกล่าวทั้ง 4 คำไปดำเนินการสอบถามความคิดเห็นและความเข้าใจจากกลุ่มบุคคลอาชีพต่าง ๆ จำนวน 22 คน เป็นเพศชาย 13 คน และเพศหญิง 9 คน เพื่อพิจารณาคัดเลือกคำที่มีความสอดคล้องกับความหมายและองค์ประกอบของ sexual orientation ทั้ง 7 ลักษณะมากที่สุด โดยทำการสอบถาม :-

จิตแพทย์	4 คน
นักจิตวิทยาคลินิก	4 คน
ผู้เชี่ยวชาญงานชำระพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน สาขาวิชาตรรกศาสตร์ และนักวรรณศิลป์ของราชบัณฑิตยสถาน	4 คน
บุคคลรักร่วมเพศชาย	2 คน
บุคคลทั่วไป	8 คน

ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากการสอบถามความคิดเห็นและความเข้าใจจากกลุ่มต่าง ๆ ดังกล่าวเกี่ยวกับคำทั้ง 4 คำ ได้กระทำในระยะเวลาค่อนข้างจำกัด คือ ประมาณ 1 อาทิตย์เท่านั้น หลังจากนั้นได้นำข้อมูลทั้งหมดมาพิจารณาโดยการวิเคราะห์และคัดเลือกคำที่สามารถสื่อได้สอดคล้องทั้งความหมายและองค์ประกอบของ "sexual orientation" ได้มากที่สุดคือ คำว่า "ความเฝื่อนำพฤติกรรมทางเพศ" (ความคิดเห็นที่มีต่อคำทั้ง 4 คำของกลุ่มบุคคลอาชีพต่าง ๆ ดังกล่าว รายละเอียดแสดงในภาคผนวก ช.)

2. สํารวจคุณลักษณะของพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติต่อพฤติกรรมรัก-
ร่วมเพศจากนักเรียนโรงเรียนโรงเรียนสหศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีทั้งนักเรียนชาย
และนักเรียนหญิงจํานวนใกล้เคียงกันรวมทั้งสิ้น 180 คน โดยใช่แบบสอบถามปลายเปิด
สํารวจความคิดเห็นของนักเรียนในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

- 2.1 เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- 2.2 เจตคติต่อผู้หญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ
- 2.3 เจตคติต่อผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

วิธีการดังกล่าวนี้เป็นภาวนิจาณาถึง critical incidence เพื่อศึกษาถึง
ความคิดเห็นและความเข้าใจของบุคคลในสังคมไทยที่มีต่อเรื่องรักร่วมเพศ แล้วนำมา
เปรียบเทียบกับทฤษฎีหรือแนวคิดของต่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวว่ามีความสอดคล้อง
กันอย่างไร เพื่อหาข้อสรุปในการใช้เป็นเกณฑ์พิจารณาและดำเนินการสร้างแบบสอบถาม
วัดพฤติกรรมรักร่วมเพศต่อไป

3. นำข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากข้อ 1 และ 2 ไปเป็นเกณฑ์เพื่อดำเนินการสร้าง
แบบสอบถามในการวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อใช้
ในการศึกษาครั้งนี้ โดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ตอน คือ

- 3.1 แบบสอบถามตอนที่ 1 เป็นรายละเอียดส่วนตัว ความสัมพันธ์ภายใน
ครอบครัวและความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ มีข้อความทั้งหมด 19 ข้อ
- 3.2 แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศที่ใช้นิยาม
ปฏิบัติการตัวบ่งชี้ และข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดในข้อ 1 และ 2 เป็นกรอบการอ้างอิง
(Frame of Reference) โดยแบ่งลักษณะของแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอนย่อย คือ

ตอนที่ 2.1 เป็นแบบสอบถามที่วัดการมีความโน้มถ่วงพฤติกรรมทาง
เพศ และพฤติกรรมแบบเพศตรงข้ามในวัยเด็ก ซึ่งประกอบด้วย ข้อความที่ให้นักเรียน
ประเมินตามความคิดและความรู้สึกของตนเองว่า เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยเพียงใดกับข้อ-
ความนั้น ๆ โดยใช้มาตราวัดเจตคติแบบ ลิเคิร์ตสเกล (Likert scales) กำหนดเกณฑ์
ให้เลือกตอบตรงตาม ความคิดและความรู้สึกของตนเองมากที่สุด เพียงระดับเดียวใน 5
ระดับ ดังนี้คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่น่าใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย
อย่างยิ่ง

แบบสอบถามในตอนนี้มีจำนวน 2 ชุด คือ แบบสอบถามสำหรับนัก-
เรียนชาย มีข้อความทั้งหมด 32 ข้อ และแบบสอบถามสำหรับนักเรียนหญิง มีข้อความ
ทั้งหมด 24 ข้อ

ตอนที่ 2.2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ เกี่ยวกับ ความถี่
ของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยให้นักเรียนเลือกตอบว่า กระทำพฤติกรรมนั้น ๆ ถ้ามก
น้อยเพียงใดใน 5 ระดับ คือ

บ่อยมาก บ่อย ปานกลาง น้อย ไม่เคย

แบบสอบถามในตอนนี้มีจำนวน 2 ชุด เช่นเดียวกัน คือ แบบสอบ
ถามสำหรับนักเรียนชาย มี ข้อความทั้งหมด 20 ข้อ และแบบสอบถามสำหรับนักเรียนหญิง
มีข้อความทั้งหมด 10 ข้อ

3.3 แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเจตคติที่มีต่อพฤติกรรม
รักร่วมเพศซึ่งวัดทั้งด้านเจตคติต่อตัวบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศและผลกระทบทางสังคมจาก
พฤติกรรมรักร่วมเพศ ประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 27 ข้อ โดยใช้มาตราวัดเจตคติแบบ
ลิเคิร์ตสเกล (Likert scale) คือให้นักเรียนประเมินความคิดเห็นหรือความรู้สึกต่อ
ข้อความนั้น ๆ ใน 5 ระดับคือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่น่าใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

แบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษารังนี้ จึงมี 2 ชุดคือ แบบสอบถามสำหรับ
นักเรียนชายมีข้อความทั้งหมด 98 ข้อ และแบบสอบถามสำหรับนักเรียนหญิงมีข้อความทั้งหมด
80 ข้อ ดังแสดงในภาคผนวก ก

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อความในแบบสอบถามตอนที่ 2 และ
3 โดยใช้มาตราวัดเจตคติแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert scales) ประเมินค่า (rating
scale) ของคะแนน 5 ระดับออกเป็น 2 แบบคือ

1. ถ้านักเรียนเลือก คำตอบในข้อความที่แสดงถึง การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติทางบวกต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนเรียงลำดับจาก เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ บ่อยมาก ไปจนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ ไม่เคย เป็น 5 4 3 2 และ 1 ตามลำดับ
2. ถ้านักเรียนเลือกคำตอบในข้อความในลักษณะตรงข้ามกับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และมีเจตคติทางลบต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผู้วิจัยกำหนดค่าคะแนนเรียงลำดับจาก เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ บ่อยมากไปจนถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ ไม่เคย เป็น 1 2 3 4 และ 5 ตามลำดับ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีการตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามตามขั้นตอนดังนี้

1. การหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) และความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (construct validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยาและการวิจัย 7 ท่าน นิยามตรวจสอบความเหมาะสมและถูกต้องว่าเที่ยงตรงในเชิงเนื้อหาและโครงสร้างแล้ว จึงนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยแบ่งข้อความทั้งหมดที่สร้างขึ้นออกเป็น 4 ชุด สำหรับเพศหญิง 2 ชุด และ เพศชาย 2 ชุด ข้อความในแบบสอบถามส่วนของพฤติกรรมทางเพศสำหรับเพศหญิงมี 109 ข้อ เพศชายมี 110 ข้อ และข้อความในส่วนของเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งเพศหญิงและเพศชายมี 27 ข้อ เหมือนกัน

2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วนี้ไปตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในเชิง-ข้อมูลศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 151 คน ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 74 คน เป็นเพศชาย 40 คน เพศหญิง 34 คน และกลุ่มบุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 76 คน เป็นเพศชาย 43 คน เพศหญิง 34 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบ known group technique กับบุคคลที่ยอมรับว่าตนเองมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือ ไม่มีพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว หรือ ได้รับการบอกเล่าจากเพื่อนที่ใกล้ชิดกับบุคคลในกลุ่มตัวอย่างนี้

3. กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนในแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศว่า ข้อความ-
ใดที่เป็นข้อความเชิงบวกหรือเชิงนิเสธ ให้คะแนนสำหรับข้อนั้นเป็น 5 4 3 2 1
ตามลำดับตัวเลือกคือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่น่าใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
หรือ บ่อยมาก บ่อย ปานกลาง น้อย ไม่เคย

สำหรับข้อความใดที่เป็นข้อความเชิงลบหรือเชิงนิเสธ ให้คะแนนเป็น
1 2 3 4 5 ตามลำดับตัวเลือกดังกล่าว

จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัย
ทางสังคมศาสตร์ SPSSX (Statistical Package for the Social Science
X) ทำการวิเคราะห์คุณภาพรายข้อ (item analysis) โดยนำค่าเฉลี่ยรายข้อของกลุ่มที่
มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมาทดสอบความแตกต่างระหว่าง
ค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test แล้ว เลือกเฉพาะข้อความที่มีความแตกต่างระหว่าง 2 กลุ่ม
อย่างมีนัยสำคัญที่ .05 สำหรับแบบสอบถามชุดเพศหญิง และ .01 สำหรับแบบสอบถาม
ชุดเพศชาย

4. การหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) หลังจากวิเคราะห์คุณภาพราย-
ข้อ และเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงแล้ว จึงนำแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศมาหาค่า
ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละชุดวิเคราะห์ โดยใช้สูตรของ Cronbach alpha
coefficient ในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX ซึ่งได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแต่ละ
ตัวบ่งชี้ตั้งแต่ .5991 ถึง .9315 และค่าความเชื่อมั่นแต่ละฉบับเป็น .9363 .9487
.9800 และ .9743 ส่วนค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามตอนที่ 3 ซึ่งวัดเจตคติที่มี
ต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้น เท่ากับ .9378

จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าว แสดงว่าเครื่องมือที่สร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นใน
การวัดสูงพอที่จะเชื่อถือได้ในการวัดครั้งต่อไป รายละเอียด ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ตัวบ่งชี้การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	ค่าความเชื่อมั่น			
	หญิง		ชาย	
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2
1. ความรู้สึกดีใจทางเพศ	.6841	.6308	.9315	.8816
2. กิจกรรมทางเพศ	.7967	.7781	.8938	.8971
3. จินตนาการทางเพศ	.8169	*	.9509	.9098
4. ความผูกพันทางอารมณ์	.9315	.9158	.9604	.9554
5. สังคมที่ประสงค์	.7436	.8656	.8693	.8317
6. แบบแผนในการดำเนินชีวิต	.6977	.7381	.6972	.5991
7. การมองตนเองทางเพศ	.7808	.7403	.8643	.8864
8. พฤติกรรมแบบเด็กหญิงในเด็กชายหรือพฤติกรรมแบบเด็กชายในเด็กหญิง	.8166	.7837	.8337	.8834
9. ความคิดอยากเป็นเพศตรงข้าม	*	.7718	.8842	.7739
10. การแต่งตัวแบบเพศตรงข้าม	*	*	.8760	.8634
ค่าความเชื่อมั่น 10 ตัวบ่งชี้	.9363	.9487	.9800	.9743

หมายเหตุ * แทนตัวบ่งชี้ที่มีรายชื่อน้อยเกินกว่าที่จะหาค่าความเชื่อมั่นได้

5. วิเคราะห์หาค่าน้ำหนักในการจำแนก (discriminant score) ของตัวบ่งชี้ในแบบสอบถามที่ได้คัดเลือกรายชื่อแล้ว เพื่อหาสมการทำนายแยกบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากบุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือมีพฤติกรรมรักต่างเพศ พบว่า ค่าร้อยละของการจำแนกแบบสอบถามชุดที่ 1 ในแบบสอบถามสำหรับเพศหญิง = 94.12 (ร้อยละของความถูกต้องในการทำนาย = 94.12%) และชุดที่ 1 ในแบบสอบถามสำหรับเพศชาย = 94.87 (ร้อยละของความถูกต้องในการทำนาย = 94.87%) ซึ่งสูงกว่าแบบสอบถามชุดที่ 2 ทั้งชุดสำหรับเพศหญิงและเพศชาย รายละเอียดดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าร้อยละของการจำแนกแบบสอบถามวัดพฤติกรรมรักร่วมเพศ และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ถูกต้อง

กลุ่มจริง	กลุ่มที่คาดคะเน		จำนวน	ความสามารถในการจำแนก(%)
	รักร่วมเพศ	รักต่างเพศ		
หญิง				
ชุดที่ 1				94.12
รักร่วมเพศ	16 (94.1%)	1 (5.9%)	17	
รักต่างเพศ	1 (5.9%)	16 (94.1%)	17	
ชุดที่ 2				91.8
รักร่วมเพศ	15 (88.2%)	2 (11.8%)	17	
รักต่างเพศ	1 (5.9%)	16 (94.1%)	17	
ชาย				
ชุดที่ 1				94.87
รักร่วมเพศ	17 (89.5%)	2 (10.5%)	19	
รักต่างเพศ	0 (0.0%)	20 (100.0%)	20	
ชุดที่ 2				93.18
รักร่วมเพศ	19 (90.5%)	2 (9.5%)	21	
รักต่างเพศ	1 (4.3%)	22 (97.7%)	23	

ดังนั้น ผู้วิจัยและคณะจึงเลือกแบบสอบถามชุดที่ 1 ทั้งชุดสำหรับเพศหญิง และเพศชาย เป็นแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจริง โดยได้สมการทำนาย ดังนี้คือ

$$\begin{aligned} \text{เพศหญิง : Index} &= (S1 \times 0.473) + (S2 \times 0.050) + (S3 \times \\ &-0.266) + (S4 \times -0.012) + (S5 \times -0.090) \\ &+ (S6 \times 0.374) + (S7 \times 0.031) + (C1 \times \\ &-0.087) + (C2 \times 0.250) + (C3 \times 0.109) + \\ &(-5.399) \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{เพศชาย : Index} &= (S1 \times 0.131) + (S2 \times 0.031) + (S3 \times 0.038) + \\ &(S4 \times -0.037) + (S5 \times 0.377) + (S6 \times -0.083) + \\ &(S7 \times 0.046) + (C1 \times -0.087) + (C2 \times 0.065) + \\ &(C3 \times 0.00005) + (-3.938) \end{aligned}$$

โดยที่ค่า Index คือ ค่าน้ำหนักในการจำแนกที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาถึงการมีหรือไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

S1	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดความรู้สึกดีใจทางเพศ
S2	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดกิจกรรมทางเพศ
S3	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดจินตนาการทางเพศ
S4	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดอารมณ์ที่ประสงค์
S5	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดสังคมที่พึงประสงค์
S6	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดแบบแผนในการดำรงชีวิต
S7	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการมองตนเองทางด้านเพศ
C1	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการมีพฤติกรรมเหมือนเด็กหญิงในเด็กชาย หรือการมีพฤติกรรมเหมือนเด็กชายในเด็กหญิง
C2	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดความคิดอสุภก เป็นเพศตรงข้าม
C3	คือ	คะแนนที่ได้จากข้อคำถามที่วัดการแต่งตัวแบบเพศตรงข้าม

จากการทดลองศึกษาคั้งนี้ ได้ค่าเฉลี่ยของค่า Index แต่ละกลุ่ม (group mean) ดังนี้

เพศชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	=	1.995
เพศชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	=	-1.895
เพศหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	=	1.403
เพศหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ	=	-1.403

จากค่าเฉลี่ยของค่า Index ที่ได้ในการทดลองศึกษาคั้งนี้ จึงนำมากำหนดเกณฑ์ในการแบ่งพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่างเฉพาะในการศึกษาคั้งนี้ออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ในกลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้จำแนกเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ กลุ่มที่มีความเสี่ยงต่ำที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ และกลุ่มที่ไม่มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ตามค่าน้ำหนักที่ได้จากสมการจำแนกและกำหนดค่าที่ใช้แทนกลุ่มดังกล่าวในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

มีพฤติกรรม แทน นักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งได้คะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการจำแนกมากกว่า หรือเท่ากับ 1.40259 ในเพศหญิง และมากกว่า 1.99470 ในเพศชาย

เสี่ยงสูง แทน นักเรียนที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งได้คะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการจำแนก น้อยกว่า 1.40259 ในเพศหญิง และน้อยกว่า 1.99470 ในเพศชาย ถึง 0

เสี่ยงต่ำ แทน นักเรียนที่มีความเสี่ยงต่ำที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งได้คะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการจำแนก น้อยกว่า 0 ถึง มากกว่า -1.40259 ในเพศหญิง และน้อยกว่า 0 ถึง -1.89496 ในเพศชาย

ไม่มีพฤติกรรม แทน นักเรียนที่ไม่มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือ มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ซึ่งได้คะแนนตามน้ำหนักที่กำหนดในสมการจำแนกน้อยกว่า -1.40259 ในเพศหญิงและน้อยกว่า -1.89496 ในเพศชาย ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 พฤติกรรมทางเพศ จำแนกตามคะแนนที่ได้จากค่าน้ำหนักในสมการจำแนก

พฤติกรรมทางเพศ	หญิง	ชาย
มีพฤติกรรม	> 1.40259	> 1.99470
ไม่มีพฤติกรรม		
เสียงสูง	< 1.40259 ถึง 0	< 1.99470 ถึง 0
เสียงต่ำ	< 0 ถึง > -1.40259	< 0 ถึง > -1.89496
ไม่มีพฤติกรรม	< -1.40259	< -1.89496

6. ตรวจสอบแบบสอบถามเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5 4 3 2 1 สำหรับข้อความเชิงนิมิต ตามลำดับตัวเลือก เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ ให้คะแนน 1 2 3 4 5 ตามลำดับ ตัวเลือกดังกล่าว สำหรับข้อความเชิงนิเสธ นำคะแนนที่ได้ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยวิธี Cronbach alpha coefficient ในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นเป็น 0.94

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อขออนุมัติหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย ถึง ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อเสนอต่อไปยังกรมสามัญศึกษา กรมอาชีวศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเข้าไปเก็บข้อมูล ในพื้นที่เขตการศึกษา 4

2. ติดต่อขอความร่วมมือโดยตรงจากโรงเรียน และสถานศึกษาที่เป็นตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ โดยกำหนดวัน เวลาที่แน่นอนในการเก็บข้อมูลโดยทางไปรษณีย์ และโทรศัพท์ทางไกล

3. เดินทางไปดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยแจกแบบสอบถามให้นักเรียนทำเป็นกลุ่มพร้อมกันทั้งชั้นเรียน หรือในห้องเรียนตามความสะดวกของโรงเรียน ทั้งนี้ผู้วิจัยและคณะ ได้กำหนดคำแนะนำในการตอบแบบสอบถามที่ถือปฏิบัติเหมือนกัน

4. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลทั้งหมดที่ได้รับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยตรวจให้คะแนนแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ (ตอนที่ 2) และแบบสอบถามเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ (ตอนที่ 3) ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เช่นเดียวกับการตรวจแบบสอบถามในขั้นตอนการทดลองศึกษากับกลุ่มตัวอย่าง ลงรหัส (code) สำหรับแบบสอบถามตอนที่ 1 และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSSX) ตามลำดับขั้นดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของแบบสอบถาม โดยนำคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม มาคำนวณหาสถิติพื้นฐาน ได้แก่

- 1.1 ค่าร้อยละ (percentage)
- 1.2 ค่าเฉลี่ย (mean)
- 1.3 ค่าความแปรปรวน (variance)
- 1.4 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

2. วิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศและประเภทโรงเรียนเพื่อตรวจสอบสมมติฐานการวิจัย ข้อ 1 ถึง 4 และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยใช้ ไค-สแควร์ (Chi - square) เป็นค่าสถิติในการตรวจสอบ

3. วิเคราะห์ความแตกต่างของเจตคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ และประเภทโรงเรียน เพื่อตรวจสอบสมมติฐานการวิจัย ข้อ 5-8 โดยใช้ t-test และ F-test เป็นค่าสถิติในการตรวจสอบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานวัตกรรมทางเพศ และเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษานวัตกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 4 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการเสนอผลการวิเคราะห์ดังนี้

- ส่วนที่ 1 สถิติการเกิดนวัตกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4
- ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดนวัตกรรมรักร่วมเพศ ในนักเรียนวัยรุ่นหญิง
- ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดนวัตกรรมรักร่วมเพศ ในนักเรียนวัยรุ่นชาย
- ส่วนที่ 4 เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อนวัตกรรมรักร่วมเพศ

ส่วนที่ 1 สถิติการเกิดนวัตกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4

การศึกษาถึงสถิติการเกิดนวัตกรรมรักร่วมเพศของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนวัยรุ่นในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ค่าสถิติมูลฐานของแบบสอบถาม คือ ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ นอกจากนี้ยังใช้ค่าไค-สแควร์ เพื่อตรวจสอบว่า เพศและประเภทโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการเกิดนวัตกรรมรักร่วมเพศหรือไม่ ผลปรากฏดังนี้

1. การวิเคราะห์สถิติการเกิดนวัตกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 891 ราย พบนักเรียนที่มีนวัตกรรมรักร่วมเพศ 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.4 นักเรียนที่มีความเสี่ยงสูงที่จะมีนวัตกรรมรักร่วมเพศ 135 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.2 นักเรียนส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่ำ

ที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ คือมี 497 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.8 รองลงมาคือ นักเรียนที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบ 229 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.7 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4

พฤติกรรมรักร่วมเพศ	จำนวน	ร้อยละ
มีพฤติกรรม	30	3.4
เสียงสูง	135	15.2
เสียงต่ำ	497	55.8
ไม่มีพฤติกรรม	229	25.7
รวม	891	100

2. การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามเพศ

ผลการวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นโดยจำแนกตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างจากเพศชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า "สัดส่วนของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน" กล่าวคือ จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงทั้งหมด 467 ราย พบว่า มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 22 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.7 ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายทั้งหมด 424 ราย พบว่า มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.9 โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 0.60 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 พฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามเพศ

พฤติกรรมรักร่วมเพศ	เพศหญิง		เพศชาย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีพฤติกรรม	22	4.7	8	1.9
ไม่มีพฤติกรรม	445	95.3	416	98.1
รวม	467	100	424	100

$$\chi^2 = 4.61418$$

$$C = 0.07795$$

3. การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น โดยจำแนกตามประเภทโรงเรียน พบว่า สัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในแต่ละประเภทโรงเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า "สัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนชายล้วน แตกต่างกัน" โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 0.96 กล่าวคือ จากจำนวนนักเรียนหญิงทั้งหมด 216 ราย พบว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนหญิงล้วน 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.5 รองลงมาคือนักเรียนในโรงเรียนสหศึกษาจากจำนวนทั้งหมด 495 ราย พบว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.4 และนักเรียนชายในโรงเรียนชายล้วน จำนวนทั้งหมด 180 ราย พบว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.2 ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 พฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

พฤติกรรมรักร่วมเพศ	โรงเรียนสหศึกษา		โรงเรียนหญิงล้วน		โรงเรียนชายล้วน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีพฤติกรรม	12	2.4	14	6.5	4	2.2
ไม่มีพฤติกรรม	483	97.6	202	93.5	176	97.8
รวม	495	100	216	100	180	100

$$\chi^2 = 8.51676$$

$$C = 0.09730$$

4. การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง โดยจำแนกตามประเภทโรงเรียน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ จากจำนวนนักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาทั้งหมด 251 ราย พบว่า มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.2 ส่วนนักเรียนหญิงในโรงเรียนหญิงล้วน ทั้งหมด 216 ราย พบว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 14 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.5 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ที่ว่า "นักเรียนหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนหญิงล้วน มีสัดส่วนแตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 พฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามประเภทโรงเรียน

พฤติกรรมรักร่วมเพศ	โรงเรียนสหศึกษา		โรงเรียนหญิงล้วน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีพฤติกรรม	8	3.2	14	6.5
ไม่มีพฤติกรรม	243	96.8	202	93.5
รวม	251	100	216	100

$$\chi^2 = 2.80653$$

$$C = 0.07729$$

5. การวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยจำแนกตามประเภทโรงเรียน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ จากจำนวนนักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษา ทั้งหมด 244 ราย พบว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.6 ส่วนนักเรียนชายในโรงเรียนชายล้วนทั้งหมด 180 ราย พบว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 2.2 จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 ที่ว่า "นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วน มีสัดส่วนแตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 พฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามประเภทโรงเรียน

พฤติกรรมรักร่วมเพศ	โรงเรียนสหศึกษา		โรงเรียนชายล้วน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มีพฤติกรรม	4	1.6	4	2.2
ไม่มีพฤติกรรม	240	98.4	176	97.8
รวม	244	100	180	100

$$\chi^2 = 0.00562$$

$$C = 0.02117$$

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นหญิง เขตการศึกษา 4

การศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นหญิงนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาจำแนกตามตัวแปร และใช้ค่า ไค-สแควร์ เป็นค่าสถิติในการตรวจสอบ การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการเปรียบเทียบที่ขบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศระหว่างกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยกำหนดการวิเคราะห์เรียงลำดับจาก ปัจจัยส่วนตัว ปัจจัยครอบครัว และปัจจัยทางสังคมตามลำดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนตัว เป็นการศึกษาเปรียบเทียบทางด้านอายุ ชั้นเรียน ศาสนา ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้องในครอบครัว และอาชีพของบิดามารดา

2. การวิเคราะห์ปัจจัยครอบครัว เป็นการศึกษาเปรียบเทียบทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา และความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว

3. การวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคม เป็นการศึกษาเปรียบเทียบทางด้านที่อยู่
ในปัจจุบัน การเคยแยกจากครอบครัว การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ การถูก
ห้ามขาดในการคบเพื่อนต่างเพศ การรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศและความคิดเห็นต่อ
สาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน

1. ปัจจัยส่วนตัว

1.1 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านอายุ ชั้นเรียน และศาสนา เปรียบ-
เทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิงโดยจำแนก
ตามอายุ ชั้นเรียน และศาสนา พบว่า จากกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรม
รักร่วมเพศทั้งหมด 22 ราย พบพฤติกรรมรักร่วมเพศมากที่สุดในช่วงอายุ 14 ปี รองลงมา
คือพบในช่วงอายุ 15-17 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเรียน ปวช.1 มากที่สุด เมื่อเปรียบ-
เทียบอายุ ชั้นเรียน และศาสนา ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วม-
เพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามอายุ ชั้นเรียน และ ศาสนา

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
อายุ				5.22113
14	4	25.0	75.0	
15	60	5.0	95.0	
16	156	5.1	94.9	
17	155	5.2	94.8	
18	84	2.4	97.6	
19	8	0.0	100.0	
ชั้นเรียน				
ม.4	127	4.7	95.3	
ม.5	138	2.9	97.1	
ม.6	90	5.6	94.4	
ปวช.1	64	10.9	89.1	
ปวช.2	42	0.0	100.0	
ปวช.3	6	0.0	100.0	
ศาสนา				
พุทธ	428	4.9	95.1	
อิสลาม	39	2.6	97.4	

1.2 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้าน ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้องในครอบครัว และจำนวนพี่น้องหญิงชาย เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิงโดยจำแนกตามลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง และจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่เป็นบุตรคนที่ 3 และคนที่ 8 ในจำนวนพี่น้องในครอบครัว 10 คน พฤติกรรมดังกล่าวพบในครอบครัวที่มีจำนวนพี่น้องผู้ชายมากกว่าพี่น้องผู้หญิง เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทั้งทางด้านลำดับการเกิด จำนวนพี่น้องและจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามลำดับการเกิด จำนวนพี่น้องและจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>ลำดับการเกิด</u>				7.99473
1	149	6.0	94.0	
2	106	1.9	98.1	
3	59	8.5	91.5	
4	43	7.0	93.0	
5	41	4.9	95.1	
6	23	0.0	100.0	
7	20	0.0	100.0	
8	12	8.3	91.7	
9	9	0.0	100.0	
10	2	0.0	100.0	
11	1	0.0	100.0	

ตารางที่ 12 (ต่อ) พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามลำดับการเกิด จำนวนพี่น้องและจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
ลำดับการเกิด (ต่อ)				
12	1	0.0	100.0	
14	1	0.0	100.0	
จำนวนพี่น้อง				10.76324
บุตรคนเดียว	15	6.7	93.3	
2	73	4.1	95.9	
3	114	8.8	91.2	
4	95	2.1	97.9	
5	59	3.4	96.6	
6	31	3.2	96.8	
7	30	3.3	96.7	
8	28	0.0	100.0	
9	13	7.7	92.3	
10	5	20.0	80.0	
11	1	0.0	100.0	
12	2	0.0	100.0	
มากกว่า 12 คนขึ้นไป	1	0.0	100.0	
จำนวนพี่น้องผู้ชาย				11.79208
0	89	7.9	92.1	
1	165	4.8	95.2	
2	106	3.8	96.2	
3	64	0.0	100.0	
4	25	4.0	96.0	
5	9	22.2	77.8	
6	7	0.0	100.0	
7	2	0.0	100.0	

ตารางที่ 12 (ต่อ) พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามลำดับการเกิด จำนวนพี่น้องและจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>จำนวนพี่น้องผู้หญิง</u>				5.42545
0	1	0.0	100.0	
1	101	2.0	98.0	
2	143	7.0	93.0	
3	106	5.7	94.3	
4	63	3.2	96.8	
5	29	6.9	93.1	
6	14	0.0	100.0	
7	6	0.0	100.0	
8	2	0.0	100.0	
9	1	0.0	100.0	
10	1	0.0	100.0	

1.3 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านอาชีพบิดาและอาชีพมารดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์อาชีพบิดาและอาชีพมารดาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามอาชีพบิดาและอาชีพมารดา

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
อาชีพบิดา				12.05146
งานที่ใช้วิชาชีพเฉพาะทาง	11	9.1	90.9	
งานบริหารและจัดการ	12	8.3	91.7	
งานเสมียน พนักงาน การเงิน	7	0.0	100.0	
งานเกี่ยวกับการค้า	81	4.9	95.1	
งานด้านบริการ	55	7.3	92.7	
งานกลุกรรม	199	2.0	98.0	
งานการผลิต การขนส่งและช่าง	20	15.0	85.0	
งานทหาร	1	0.0	100.0	
อื่น ๆ จัดประเภทไม่ได้	7	0.0	100.0	
ไม่มีอาชีพ, ตาย	56	8.9	91.1	
อาชีพมารดา				2.90218
งานที่ใช้วิชาชีพเฉพาะทาง	7	0.0	100.0	
งานบริหารและจัดการ	5	0.0	100.0	
งานเสมียน พนักงาน การเงิน	6	0.0	100.0	
งานเกี่ยวกับการค้า	97	5.2	94.8	
งานด้านบริการ	16	6.3	93.8	
งานกลุกรรม	177	4.0	96.0	
งานการผลิต การขนส่งและช่าง	7	14.3	85.7	
อื่น ๆ จัดประเภทไม่ได้	110	5.5	94.5	
ไม่มีอาชีพ, ตาย	27	3.7	96.3	

2. ปัจจัยครอบครัว

2.1 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านลักษณะเด่นของบิดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ลักษณะเด่นของบิดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงทั้ง 2 กลุ่ม พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ บิดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีลักษณะไม่น่านับถือมากกว่าบิดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 0.78 ส่วนลักษณะเด่นอื่น ๆ ของบิดาไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามลักษณะเด่นของบิดา

ลักษณะเด่นของบิดา	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
เป็นผู้นำ	327	59.1	71.0	1.43819
อบอุ่น	168	31.8	36.4	0.19259
เจ้าระเบียบ	91	13.6	19.9	0.20087
เห็นซา ห่างเห็น	38	9.1	8.1	0.00000
อ่อนแอ สมยอม	7	4.5	1.4	0.09075
แข็งกระด้าง	24	9.1	5.0	0.12753
น่านับถือ	228	54.5	48.9	0.27021
มีเสน่ห์	29	4.5	6.3	0.00000
ไม่น่านับถือ	4	4.5	0.7	0.53775*
ไม่มีเหตุผล	33	9.1	7.0	0.00000

$\chi^2 = 0.53775$

C = 0.08854

2.2 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านการแสดงออกของบิดาและความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์การแสดงออกของบิดาต่อบุตร เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ บิดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนใหญ่รักบุตรเท่ากัน แต่บิดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีภรรยาส่วนมากกว่าบุตรชาย แต่เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ ระหว่างบิดากับบุตรระหว่างกลุ่ม พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ บิดาในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมักมีเวลาให้ลูก ๆ ค่อนข้างน้อยกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 0.98 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 15 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามการแสดงออกของบิดาและความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>การแสดงออกของบิดาต่อบุตร</u>				7.60683
รักลูกเท่ากัน	385	81.8	83.0	
รักลูกไม่เท่ากัน	31	0.0	7.0	
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	14	4.5	2.9	
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	19	13.6	0.2	
ไม่รักลูกคนใดเลย	1	0.0	0.2	
อื่น ๆ	14	0.0	3.2	
<u>ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร</u>				
รักใคร่สนิทสนมกันดี	275	63.6	59.2	0.17226
ให้โอกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ	288	54.5	62.6	0.57608
มีความขัดแย้งกันเสมอ	30	0.0	6.8	0.67455
ชอบบังคับเข้มงวด	52	22.7	10.7	1.97092
มีเวลาให้ลูก ๆ	185	18.2	41.0	4.564884*
ไม่ให้โอกาสในการคบหาบุคคลอื่น ๆ	20	4.5	4.3	0.00000
ห่างเหินไม่เอาใจใส่	24	9.1	5.0	0.12557
ปฏิบัติเหมือนเป็นลูกชาย	7	4.5	1.4	0.08980
ปฏิบัติเหมือนเป็นลูกสาว	64	13.6	13.8	0.00000
เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป	33	0.0	7.5	0.82238

$$\chi^2 = 4.56484$$

$$C = 0.09881$$

2.3 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านลักษณะเด่นของมารดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ลักษณะเด่นของมารดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ มารดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงทั้ง 2 กลุ่มมีลักษณะเด่นที่พบมากที่สุดคือ น่านับถือและอบอุ่น รองลงมาคือ เจ้าระเบียบและเป็นผู้นำตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามลักษณะเด่นของมารดา

ลักษณะเด่นของมารดา	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
เป็นผู้นำ	174	27.3	37.8	1.00001
อบอุ่น	270	50.0	58.3	0.59372
เจ้าระเบียบ	156	45.5	32.9	1.48762
เย็นชา ห่างเหิน	8	0.0	1.8	0.00000
อ่อนแอ สมยอม	17	4.5	3.6	0.00000
แข็งกระด้าง	11	4.5	2.3	0.00000
น่านับถือ	228	54.5	48.6	0.29160
มีเสน่ห์	47	4.5	10.4	0.27187
ไม่น่านับถือ	1	0.0	0.2	0.00000
ไม่มีเหตุผล	27	0.0	6.1	0.52453

2.4 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านการแสดงออกของมารดาและความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์การแสดงออกของมารดาและความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ มารดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงทั้ง 2 กลุ่มส่วนใหญ่รักบุตรเท่ากัน มีความรักใคร่สนิทสนมและมีเวลาให้กับบุตรรวมทั้งให้ออกสันทนาการตัดสินใจ ในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 17

ตารางที่ 17 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามการแสดงออกของมารดาและความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>การแสดงออกของมารดาต่อบุตร</u>				3.76229
รักลูกเท่ากัน	371	77.3	79.6	
รักลูกไม่เท่ากัน	40	18.2	8.1	
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	38	4.5	8.3	
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	7	0.0	1.6	
ไม่รักลูกคนใดเลย	2	0.0	0.4	
อื่น ๆ	9	0.0	2.0	
<u>ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร</u>				
รักใคร่สนิทสนมกันดี	344	81.8	73.4	0.76434
ให้ออกสันทนาการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ	255	45.5	55.2	0.80021
มีความขัดแย้งกันเสมอ	50	22.7	10.1	2.27986
ชอบบังคับเข้มงวด	65	22.7	13.5	0.81428
มีเวลาให้ลูก ๆ	226	54.5	48.2	0.33810
ไม่ให้โอกาสในการคบหาบุคคลอื่น ๆ	16	0.0	3.6	0.09383
ห่างเหินไม่เอาใจใส่	8	0.0	1.8	0.00000
ปฏิบัติเหมือนเป็นลูกชาย	3	0.0	0.7	0.00000
ปฏิบัติเหมือนเป็นลูกสาว	75	9.1	16.4	0.38267
เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป	35	9.1	7.4	0.00000

2.5 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านสภาพสมรสและความสัมพันธ์ ระหว่าง บิดามารดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์สถานการณ์สมรสของบิดามารดาระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ บิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงทั้ง 2 กลุ่ม พบว่าอยู่ด้วยกันมากที่สุด แต่เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาระหว่างกลุ่ม พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ บิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีบทบาทเท่าเทียมกันน้อยกว่าบิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันหรือผล 1.38 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามสภาพสมรส และความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>สถานการณ์สมรสของบิดามารดา</u>				1.97366
อยู่ด้วยกัน	400	90.9	85.4	
แยกกันอยู่	32	9.1	6.7	
บิดาถึงแก่กรรม	26	0.0	5.8	
มารดาถึงแก่กรรม	9	0.0	2.0	

ตารางที่ 18 (ต่อ) พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามสถานภาพสมรส
และความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา</u>				
ชีวิตสมรสราบรื่น	302	54.5	66.1	1.22919
ห่างเหินเย็นชาต่อกัน	16	0.0	3.6	0.09897
ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน	39	13.6	8.2	0.25154
บิดามีอำนาจในการตัดสินใจ	81	31.8	16.9	2.28739
ปัญหาครอบครัว				
มารดามีอำนาจในการตัดสินใจ	36	13.6	7.5	0.40545
ปัญหาครอบครัว				
บิดามารดามีบทบาทเท่ากัน	267	31.8	59.2	0.45667*
บิดามารดาไม่มีบทบาท	3	0.0	0.7	0.00000

$$\chi^2 = 6.45667$$

$$C = 0.11753$$

2.6 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันน้อยกว่าพี่น้องในครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 1.64 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 19

ตารางที่ 19 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน	372	59.1	82.5	6.12882*
แข่งขันชิงดีชิงเด่นกัน	10	0.0	2.3	0.00000
รู้สึกด้อยกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ	21	13.6	4.1	2.41521
ทะเลาะวิวาทกันเสมอ	76	31.8	15.9	2.78067
สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย	84	13.6	18.6	0.09412
สนิทกับพี่หรือน้องผู้หญิง	103	27.3	22.3	0.08023

$$\chi^2 = 6.12882$$

$$C = 0.12788$$

3. ปัจจัยทางสังคม

3.1 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านที่อยู่ในปัจจุบันและการเคยแยกจากครอบครัว เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนมัธยมต้นที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ที่อยู่ในปัจจุบันและการเคยแยกจากครอบครัว เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนมัธยมต้นที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนมัธยมต้นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อยู่หอพักเอกชนมากที่สุด รองลงมาคือ อยู่กับญาติและอยู่กับบิดาตามลำดับ ส่วนใหญ่เคยอยู่ที่โรงเรียนประจำ และหอพักมาก่อน และเคยอยู่หอพักรวมทั้งเคยแยกจากครอบครัวไปอยู่ที่อื่น ๆ โดยไม่ระบุสถานที่เป็นลำดับถัดมา โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 3.61 และ 4.96 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 20

ตารางที่ 20 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมต้น จำแนกตามที่อยู่ในปัจจุบันและการเคยแยกจากครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>ที่อยู่ในปัจจุบัน</u>				17.38401*
อยู่กับบิดามารดา	344	3.8	96.2	C = 0.18944
อยู่กับบิดา	17	5.9	94.1	
อยู่กับมารดา	37	0.0	100.0	
อยู่กับญาติ	40	7.5	92.5	
อยู่กับเพื่อน	1	0.0	100.0	
อยู่หอพักเอกชน	24	20.8	79.2	
อื่น ๆ	4	0.0	100.0	

ตารางที่ 20 (ต่อ) พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษารุ่นหญิง จำแนกตามที่อยู่ในปัจจุบัน และการเคยแยกจากครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	X ²
การเคยแยกจากครอบครัว				24.37626*
เคย	338	3.6	96.4	C = 0.22273
ไม่เคย	12	0.0	100.0	
เคยอยู่โรงเรียนประจำ	1	0.0	100.0	
เคยอยู่หอพัก	50	8.0	92.0	
เคยอยู่ที่โรงเรียนประจำ และหอพัก	1	100.0	0.0	
อื่น ๆ	65	7.7	92.3	

3.2 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ
เปรียบเทียบระหว่างนักศึกษารุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ เปรียบ-
เทียบระหว่างนักศึกษารุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบความแตกต่างอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักศึกษารุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ รู้จักคุ้น
เคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศคือเพื่อนสนิทมากที่สุด รองลงมาคือ ไม่รู้จักบุคคลที่มีพฤติกรรม
ดังกล่าว ในขณะที่นักศึกษารุ่นหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่ไม่รู้จักคุ้นเคยบุคคล
ที่เป็นรักร่วมเพศ หรือเป็นคนรู้จักแต่ไม่สนิทนักซึ่งพบเป็นลำดับถัดมา โดยมีความแปรปรวน
ร่วมกันประมาณร้อยละ 6.37 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ</u>				31.77049*
ไม่รู้จัก	182	22.7	39.8	
รู้จัก	12	0.0	2.7	
ญาติ	4	4.6	0.7	
เพื่อนสนิท	50	27.3	9.9	
เพื่อนร่วมหอพัก/ เพื่อนร่วมห้องเรียน	30	9.1	6.3	
คนรู้จักแต่ไม่สนิทกัน	163	13.6	36.0	
อื่น ๆ	2	4.5	0.2	
รู้จักมากกว่า 1 ประเภท	24	18.2	4.5	

$$\chi^2 = 31.77049$$

$$C = 0.25038$$

3.3 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านการถูกเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์การถูกเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 22

ตารางที่ 22 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามการถูกเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
การถูกเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ	164	31.8	35.4	0.01230

3.4 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชน เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์การรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชน เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ นักเรียนมัธยมศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนประเภทละครเวทีและวิทยุน้อยกว่า ส่วนใหญ่รับรู้จากวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไปมากที่สุด และรับรู้จากโทรทัศน์รวมทั้งภาพยนตร์เป็นลำดับ รองลงมา ส่วนในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้จากภาพยนตร์มากที่สุด รองลงมาคือ รับรู้จากโทรทัศน์ และวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไปตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 23

ตารางที่ 23 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา จำแนกตามการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชน

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>การรับรู้เรื่องรักร่วมเพศจากสื่อมวลชน</u>				7.50904
โทรทัศน์	121	31.8	25.6	
วิทยุ	4	0.0	0.9	
ภาพยนตร์	88	36.4	18.0	
ละครเวที	10	0.0	2.2	
วารสาร นิตยสาร	164	27.3	35.5	
หนังสือพิมพ์ทั่วไป				
วารสาร นิตยสาร	46	4.5	10.1	
หนังสือพิมพ์เฉพาะ				
มากกว่า 1 สื่อ	34	0.0	7.7	

3.5 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ ในสังคมไทยปัจจุบัน เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ส่วนใหญ่นักเรียนวัยรุ่นหญิงทั้ง 2 กลุ่มมีความเห็นว่า ในสังคมไทยปัจจุบันการเป็นรักร่วมเพศมีสาเหตุมาจากการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศมากที่สุด รองลงมาคือการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น และการมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจตามลำดับ ส่วนในกลุ่มที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีความเห็นเช่นเดียวกับนักเรียนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ว่า การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ ถือเป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศ รองลงมาคือเป็นการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่นและเป็นความต้องการที่จะแสดงว่าผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมผู้ชายตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 24

ตารางที่ 24 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>ความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ</u>				4.70376
ถูกชักชวนจากเพื่อนวัยเดียวกัน	29	9.1	6.1	
ถูกชักชวนจากเพื่อนรุ่นพี่	7	0.0	1.6	
ถูกชักชวนจากผู้มีอิทธิพลต่อตน	4	0.0	0.9	
มีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ	50	4.5	11.1	
ขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ	144	31.8	30.9	
ต้องการหนีความคาดหวังของสังคม	12	4.5	2.5	
ต้องการแสดงว่าผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมผู้ชาย	29	13.6	5.9	
การเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น	137	27.3	29.6	
การเลียนแบบคารา นักร้อง	28	4.5	6.1	
อื่น ๆ	16	4.5	3.4	
มากกว่า 1 สาเหตุ	9	0.0	2.0	

กล่าวโดยสรุป คือ นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบว่า บิดามารดามีลักษณะไม่น่าไว้วางใจและมีเวลาให้ลูก ๆ ค่อนข้างน้อย ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดามีบทบาทเท่าเทียมกันน้อย และนี่เนื่องในครอบครัวมีการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันน้อย ส่วนใหญ่เคยมีประวัติแยกจากครอบครัว และเคยอยู่ที่โรงเรียนประจำและหอพักมาก่อน ปัจจุบันอยู่หอพักเอกชนมากที่สุด และมักรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ คือเพื่อนสนิทมากที่สุด

ส่วนที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นชาย เขตการศึกษา 4

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาจำแนกตามตัวแปร และใช้ค่าไค-สแควร์ เป็นค่าสถิติในการตรวจสอบ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศระหว่างกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยกำหนดการวิเคราะห์เรียงลำดับจาก ปัจจัยส่วนตัว ปัจจัยครอบครัว และปัจจัยทางสังคมตามลำดับ เช่นเดียวกับรายละเอียดในการวิเคราะห์ส่วนที่ 2 ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยส่วนตัว

1.1 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้าน อายุ ชั้นเรียน และศาสนา เปรียบเทียบ ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยจำแนกตามอายุ ชั้นเรียน และศาสนา พบว่าจากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ทั้งหมด 8 ราย พบพฤติกรรมดังกล่าวมากที่สุดในช่วงอายุระหว่าง 18-20 ปี เมื่อเปรียบเทียบอายุและศาสนา ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับระดับชั้นเรียนระหว่างกลุ่ม พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ พบนักเรียนวัยรุ่นชายที่มี พฤติกรรมรักร่วมเพศในชั้นเรียนระดับ ปวช.2 มากที่สุด รองลงมาคือพบในชั้นเรียนระดับ ปวช.3 โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 4.68 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 25

ตารางที่ 25 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามอายุ ชั้นเรียน และ ศาสนา

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>อายุ</u>				13.51611
14	2	0.0	100.0	
15	48	0.0	100.0	
16	126	0.0	100.0	
17	114	0.9	99.1	
18	73	5.5	94.5	
19	34	5.9	94.1	
20	18	5.6	94.4	
21	6	0.0	100.0	
22	2	0.0	100.0	
23	1	0.0	100.0	
<u>ชั้นเรียน</u>				20.81445*
ม.4	44	0.0	100.0	
ม.5	64	0.0	100.0	
ม.6	52	1.9	98.1	
ปวช.1	156	0.0	100.0	
ปวช.2	57	8.8	91.2	
ปวช.3	51	3.9	96.1	
<u>ศาสนา</u>				0.51089
พุทธ	399	2.0	98.0	
คริสต์	2	0.0	100.0	
อิสลาม	22	0.0	100.0	
อื่น ๆ	1	0.0	100.0	

$$\chi^2 = 20.81445$$

$$C = 0.21632$$

1.2 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้าน ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง และ จำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มี พฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง และจำนวนพี่น้องหญิงชายใน ครอบครัว เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบ ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ พบพฤติกรรมรักร่วมเพศใน นักเรียนวัยรุ่นชายที่เป็นบุตรคนสุดท้ายมากที่สุด ส่วนใหญ่มีจำนวนพี่น้องในครอบครัว 12 คน โดยมีสัดส่วนของพี่น้องผู้ชายมากกว่าผู้หญิง คือ มีจำนวนพี่น้องผู้ชาย 8 คน และพบได้ใกล้เคียงกันรองลงมาในครอบครัวที่มีพี่น้องผู้ชาย 6 คน และ 4 คน โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 9.83 8.24 และ 8.02 ตามลำดับ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับ จำนวนพี่น้องผู้หญิงในครอบครัวระหว่างกลุ่ม ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการ วิเคราะห์ดังตารางที่ 26

ตารางที่ 26 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง และจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>ลำดับการเกิด</u>				45.99294*
1	128	0.0	100.0	C = 0.31349
2	99	1.0	99.0	
3	54	0.0	100.0	
4	37	0.0	100.0	
5	34	5.9	94.1	
6	25	4.0	96.0	
7	14	7.1	92.9	
8	13	0.0	100.0	

ตารางที่ 26 (ต่อ) พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง และจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>ลำดับการเกิด (ต่อ)</u>				
9	8	12.5	87.5	
10	7	14.3	85.7	
11	1	0.0	100.0	
12	2	50.0	50.0	
<u>จำนวนพี่น้อง</u>				37.90961*
บุตรคนเดียว	18	0.0	100.0	
2	53	0.0	100.0	
3	108	0.0	100.0	
4	70	1.4	98.6	
5	64	3.1	96.9	
6	36	2.8	97.2	
7	28	0.0	100.0	
8	16	0.0	100.0	
9	13	15.4	84.6	
10	9	11.1	88.9	
11	4	0.0	100.0	
12	3	33.3	66.7	
<u>จำนวนพี่น้องผู้ชาย</u>				36.79707*
1	101	0.0	100.0	C = 0.28710
2	123	0.0	100.0	
3	98	2.0	98.0	
4	47	6.4	93.6	
5	27	3.7	96.3	
6	15	6.7	93.3	

ตารางที่ 26 (ต่อ) พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง และจำนวนพี่น้องหญิงชายในครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>จำนวนพี่น้องผู้ชาย (ต่อ)</u>				
7	6	0.0	100.0	
8	2	50.0	50.0	
9	1	0.0	100.0	
11	1	0.0	100.0	
มากกว่า 11 คนขึ้นไป	1	0.0	100.0	
<u>จำนวนพี่น้องผู้หญิง</u>				8.74221
0	74	0.0	100.0	C = 0.28320
1	144	1.4	98.6	
2	93	2.2	97.8	
3	50	2.0	98.0	
4	37	2.7	97.3	
5	14	7.1	92.9	
6	8	12.5	87.5	
7	1	0.0	100.0	
8	1	0.0	100.0	

1.3 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านอาชีพบิดาและอาชีพมารดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์อาชีพบิดาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อเปรียบเทียบอาชีพมารดาระหว่างกลุ่มพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ มารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่ประกอบอาชีพงานบริหารและจัดการ

ในขณะที่มารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าวประกอบอาชีพงานที่ใช้วิชาชีพเฉพาะทาง งานเสมียน พนักงาน การเงิน งานด้านการบริการและงานอื่น ๆ ที่จัดประเภทไม่ได้มากที่สุด โดยมีความแปรปรวนร่วมกัน ประมาณร้อยละ 5.39 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 27

ตารางที่ 27 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามอาชีพบิดาและอาชีพมารดา

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
อาชีพบิดา				11.41827
งานที่ใช้วิชาชีพเฉพาะทาง	15	0.0	100.0	
งานบริหารและจัดการ	24	0.0	100.0	
งานเสมียน พนักงาน การเงิน	12	0.0	100.0	
งานเกี่ยวกับการค้า	52	0.0	100.0	
งานด้านบริการ	37	0.0	100.0	
งานกลีกรรม	165	1.8	98.2	
งานการผลิต การขนส่งและช่าง	15	6.7	93.3	
งานทหาร	-	-	-	
อื่น ๆ จัดประเภทไม่ได้	7	14.3	85.7	
ไม่มีอาชีพ หรือตาย	71	2.8	97.2	
อาชีพมารดา				22.80198*
งานที่ใช้วิชาชีพเฉพาะทาง	18	0.0	100.0	
งานบริหารและจัดการ	3	33.3	66.7	
งานเสมียน พนักงาน การเงิน	3	0.0	100.0	
งานเกี่ยวกับการค้า	90	1.1	98.9	
งานด้านบริการ	11	0.0	100.0	
งานกลีกรรม	155	1.9	98.1	

ตารางที่ 27 (ต่อ) พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามอาชีพบิดา และอาชีพมารดา

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>อาชีพมารดา (ต่อ)</u>				
งานการผลิต การขนส่งและช่าง	-	-	-	
อื่น ๆ จัดประเภทไม่ได้	79	0.0	100.0	
ไม่มีอาชีพ หรือตาย	41	2.4	97.6	

$$\chi^2 = 22.80198$$

$$C = 0.23223$$

2. ปัจจัยครอบครัว

2.1 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านลักษณะเด่นของบิดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ลักษณะเด่นของบิดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายทั้ง 2 กลุ่ม พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ บิดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะอ่อนแอ สมยอมมากกว่าบิดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 5.59 ส่วนลักษณะเด่นอื่น ๆ ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 28

ตารางที่ 28 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามลักษณะเด่นของบิดา

ลักษณะเด่นของบิดา	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
เป็นผู้นำ	322	62.5	76.6	0.25730
อบอุ่น	119	25.0	28.3	0.00000
เจ้าระเบียบ	66	37.5	15.2	1.50608
เย็นชา ห่างเหิน	21	25.0	4.6	3.27163
อ่อนแอ สวมขอม	2	12.5	0.2	5.76782*
แข็งกระด้าง	24	25.0	5.3	2.59421
น่านับถือ	174	37.5	41.3	0.00000
มีเสน่ห์	28	0.0	6.8	0.00195
ไม่น่านับถือ	6	12.5	1.2	1.35629
ไม่มีเหตุผล	32	25.0	7.2	1.45108

$$\chi^2 = 5.76782$$

$$C = 0.23651$$

2.2 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านการแสดงออกของบิดาและความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์การแสดงออกของบิดาต่อบุตร เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ บิดาของนักเรียนวัยรุ่นชายทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนใหญ่รักบุตรเท่ากัน รองลงมาคือรักบุตรสาวมากกว่าบุตรชาย แต่เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรระหว่าง กลุ่ม พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีความขัดแย้งกับบิดาอยู่เสมอมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 3.18 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 29

ตารางที่ 29 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามการแสดงออกของบิดา และความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>การแสดงออกของบิดาต่อบุตร</u>				5.86262
รักลูกเท่ากัน	366	75.0	86.5	
รักลูกไม่เท่ากัน	19	0.0	4.6	
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	9	0.0	2.2	
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	20	12.5	4.6	
ไม่รักลูกคนใดเลย	1	0.0	0.2	
อื่น ๆ	9	12.5	1.9	
<u>ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร</u>				
รักใคร่สนิทสนมกันดี	228	50.0	54.1	0.00000
ให้โอกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ	238	62.5	56.3	0.00000
มีความขัดแย้งกันเสมอ	26	37.5	5.6	8.87811*
ชอบบังคับ เข้มงวด	60	25.0	14.0	0.13732
มีเวลาให้ลูก ๆ	143	37.5	33.8	0.00000
ไม่ให้โอกาสในการคบหาบุคคลอื่นๆ	6	12.5	1.2	1.35629
ห่างเหินไม่เอาใจใส่	22	25.0	4.8	3.02393
ปฏิบัติเหมือนเป็นลูกชาย	53	0.0	12.8	0.29558
ปฏิบัติเหมือนเป็นลูกสาว	1	0.0	0.2	0.00000
เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป	21	0.0	5.1	0.00000

$$\chi^2 = 8.87811$$

$$C = 0.17828$$

2.3 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านลักษณะเด่นของมารดาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ลักษณะเด่นของมารดาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชาย ทั้ง 2 กลุ่ม พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ มารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะอ่อนแอ สมยอมมากกว่า มารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 6.57 ส่วนลักษณะเด่นอื่น ๆ ของมารดาไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 30

ตารางที่ 30 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามลักษณะเด่นของมารดา

ลักษณะเด่นของมารดา	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
เป็นผู้นำ	144	62.5	33.7	1.74624
อบอุ่น	230	87.5	54.1	2.30973
เจ้าระเบียบ	139	25.0	33.3	0.01254
เห็นซาห่างเห็น	2	0.0	0.5	0.00000
อ่อนแอ สมยอม	14	37.5	2.7	19.72485*
แข็งกระด้าง	8	0.0	1.9	0.00000
น่านับถือ	198	37.5	47.3	0.03768
มีเสน่ห์	28	0.0	6.8	0.00228
ไม่น่านับถือ	2	0.0	0.5	0.00000
ไม่มีเหตุผล	14	0.0	3.4	0.00000

$$\chi^2 = 19.72485$$

$$C = 0.25637$$

2.4 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านการแสดงออกของมารดาและความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์การแสดงออกของมารดาต่อบุตร เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกล่าวคือ มารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่รักลูกเท่ากัน แต่เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรระหว่างกลุ่ม พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ มารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มักปฏิบัติต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาวมากกว่ามารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 13.90 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 31

ตารางที่ 31 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามการแสดงออกของมารดา และความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>การแสดงออกของมารดาต่อบุตร</u>				5.26968
รักลูกเท่ากัน	377	75.0	89.8	
รักลูกไม่เท่ากัน	15	0.0	3.6	
รักลูกชายมากกว่าลูกสาว	14	12.5	3.1	
รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย	12	12.5	2.7	
อื่น ๆ	3	0.0	0.7	
<u>ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตร</u>				
รักใคร่สนิทสนมกันดี	282	75.0	66.8	0.01151
ให้โอกาสตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ	206	62.5	48.7	0.17481
มีความขัดแย้งกันเสมอ	21	12.5	4.8	0.02740
ชอบบังคับ เข้มงวด	49	12.5	11.6	0.00000
มีเวลาให้ลูก ๆ	182	62.5	42.9	0.56326
ไม่ให้โอกาสในการคบหาบุคคลอื่น ๆ	6	0.0	1.5	0.00000
ห่างเหินไม่เอาใจใส่	6	0.0	1.5	0.00000
ปฏิบัติเหมือนเป็นลูกชาย	45	0.0	10.9	0.16832
ปฏิบัติเหมือนเป็นลูกสาว	3	25.0	0.2	37.50050*
เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป	26	0.0	6.3	0.00000

$$\chi^2 = 37.50050$$

$$C = 0.37289$$

2.5 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านสภาพสมรรถนะและความสัมพันธ์ ระหว่างบิดามารดา เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์สภาพสมรรถนะของบิดามารดา เปรียบเทียบระหว่าง นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ แต่เมื่อเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาระหว่างกลุ่ม พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ บิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีความขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันมากกว่า และมารดาเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัวมากกว่ามารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 2.98 และ 2.73 ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 32

ตารางที่ 32 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามสถานภาพสมรส และความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>สถานภาพสมรสของบิดามารดา</u>				0.78177
อยู่ด้วยกัน	355	87.5	83.9	
แยกกันอยู่	22	0.5	5.3	
บิดาถึงแก่กรรม	36	12.5	8.4	
มารดาถึงแก่กรรม	10	0.0	2.4	
<u>ความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและมารดา</u>				
ชีวิตสมรสราบรื่น	277	42.9	69.5	1.21386
ห่างเหินเย็นชาต่อกัน	14	14.3	3.3	0.28194
ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน	31	42.9	7.1	7.82130*
				C = 0.17267
บิดามีอำนาจในการตัดสินใจ	77	14.3	19.3	0.00000
ปัญหาครอบครัว				
มารดามีอำนาจในการตัดสินใจ	16	28.6	3.6	5.65555*
ปัญหาครอบครัว				C = 0.16510
บิดามารดามีบทบาทเท่ากัน	202	71.4	60.0	0.55155
บิดามารดาไม่มีบทบาท	3	0.0	0.8	0.00000

2.6 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว เปรียบ-
เทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบความแตกต่างอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีความ
สนิทสนมกับพี่หรือน้องผู้หญิงมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยมีความ
แปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ 4.9 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 33

ตารางที่ 33 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามความสัมพันธ์
ระหว่างพี่น้องในครอบครัว

ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง	351	71.4	84.0	0.14156
แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง	10	14.3	2.2	0.69126
รู้สึกดีขกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ	19	0.0	4.6	0.00000
ทะเลาะวิวาทกันเสมอ	50	28.6	11.7	0.61076
สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย	76	42.9	17.7	1.48105
สนิทกับพี่หรือน้องผู้หญิง	54	71.4	11.9	16.75123*

$$\chi^2 = 16.75123$$

$$C = 0.22205$$

3. ปัจจัยทางสังคม

3.1 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านที่อยู่ปัจจุบันและการเคยแยกจากครอบครัว เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีความผิดร่วมเพศ

พบว่าที่อยู่ปัจจุบันของนักเรียนวัยรุ่นชายส่วนใหญ่ คือ อยู่กับบิดา ญาติ เพื่อน หอนักโรงเรียนและหอพักเอกชนมากที่สุด ในขณะที่นักเรียนชายที่มีความผิดร่วมเพศอยู่สถานอื่น ๆ โดยไม่ได้ระบุมากที่สุด รองลงมาคืออยู่กับมารดา และอยู่กับบิดามารดา ตามลำดับ

ทางด้านการเคยแยกจากครอบครัว นักเรียนวัยรุ่นชายส่วนใหญ่เคยแยกจากครอบครัว และเคยอยู่ที่โรงเรียนประจำและหอพัก รวมทั้งเคยอยู่ที่อื่น ๆ มากกว่า 1 แห่ง ส่วนนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีความผิดร่วมเพศเคยแยกจากครอบครัวและไปอยู่ที่อื่น ๆ โดยไม่ระบุสถานที่มากที่สุด และเคยอยู่หอพักเป็นลำดับถัดมา

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าว เมื่อเปรียบเทียบที่อยู่ปัจจุบันและการเคยแยกจากครอบครัวระหว่างกลุ่ม ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 34

ตารางที่ 34 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามที่อยู่ปัจจุบันและ การเคยแยกจากครอบครัว

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
ที่อยู่ปัจจุบัน				2.39090
อยู่กับบิดามารดา	289	2.1	97.9	
อยู่กับบิดา	9	0.0	100.0	
อยู่กับมารดา	39	2.6	97.4	
อยู่กับญาติ	31	0.0	100.0	
อยู่กับเพื่อน	12	0.0	100.0	
อยู่หอพักโรงเรียน	1	0.0	100.0	
อยู่หอพักเอกชน	20	0.0	100.0	
อื่น ๆ	22	4.5	95.5	
การเคยแยกจากครอบครัว				0.83131
ไม่เคย	274	1.8	98.2	
เคยอยู่โรงเรียนประจำ	3	0.0	100.0	
เคยอยู่หอพัก	42	2.4	97.6	
เคยอยู่ทั้งโรงเรียนประจำ และหอพัก	6	0.0	100.0	
อื่น ๆ	78	2.6	97.4	
อยู่มากกว่าหนึ่งแห่ง	1	0.0	100.0	

3.2 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านความรู้สึกคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์การรู้สึกคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ เปรียบเทียบ ระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรู้สึกคุ้นเคยกับ บุคคลที่เป็นรักร่วมเพศที่เป็นเพื่อนสนิทมากที่สุด รองลงมาก็คือ รู้จักบุคคลที่มีพฤติกรรม ดังกล่าวมากกว่า 1 ประเภท ในที่นี้หมายถึง ญาติ เพื่อนสนิท และคนรู้จักแต่ไม่สนิทนัก รวมทั้งที่เป็นเพื่อนร่วมหอพักและ/หรือเพื่อนร่วมห้องเรียน ในขณะที่นักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่รู้สึกคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศที่เป็นคนรู้จักแต่ไม่สนิทกันมากที่สุด รองลงมาคือไม่รู้จักคุ้นเคยเลย หากรู้จักบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ก็คือ เป็นเพื่อนสนิทซึ่งพบเป็นลำดับถัดมา โดยมีความแปรปรวนร่วมกันประมาณร้อยละ

7.33 ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 35

ตารางที่ 35 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ</u>				33.48689*
ไม่รู้จัก	143	0.0	34.6	
รู้จัก	14	0.0	3.4	
ญาติ	1	0.0	0.2	
เพื่อนสนิท	54	50.0	12.1	
เพื่อนร่วมหอพัก เพื่อนร่วมห้องเรียน	34	12.5	8.0	
คนรู้จักแต่ไม่สนิทกัน	155	0.0	37.5	
อื่น ๆ	7	12.5	1.5	
รู้จักมากกว่า 1 ประเภท	13	25.0	2.7	

$$\chi^2 = 33.48689$$

$$C = 0.27144$$

3.3 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านการถูกข่มขู่ในการคบเพื่อนต่างเพศ เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการวิเคราะห์การถูกข่มขู่ในการคบเพื่อนต่างเพศ เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ดังตารางที่ 36

ตารางที่ 36 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามการถูกข่มขู่ในการคบเพื่อนต่างเพศ

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
การถูกข่มขู่ในการคบเพื่อนต่างเพศ	55	12.5	13.1	0.00000

3.4 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศ จากสื่อมวลชน เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

พบว่า ส่วนใหญ่นักเรียนวัยรุ่นชายรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนประเภทภาพยนตร์มากที่สุด รองลงมาคือ รับรู้จากวารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไป และวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศตามลำดับ ในขณะที่รับรู้จากละครเวทีและวิทยุได้น้อยมาก ส่วนนักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้จากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ มากกว่า 1 สื่อมากที่สุด และรับรู้จากภาพยนตร์รวมทั้ง วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศเป็นลำดับถัดมา สื่อที่รับรู้ได้น้อยที่สุดในนักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมดังกล่าว ก็คือ ละครเวทีและวิทยุเช่นเดียวกัน

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวเมื่อเปรียบเทียบการรับรู้เกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ จากสื่อมวลชนระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลวิเคราะห์ดังตารางที่ 37

ตารางที่ 37 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชน

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>การรับรู้เรื่องรักร่วมเพศจากสื่อมวลชน</u>				8.36380
โทรทัศน์	57	12.5	13.5	
วิทยุ	3	0.0	0.7	
ภาพยนตร์	116	25.0	27.4	
ละครเวที	4	0.0	1.0	
วารสาร นิตยสาร	107	0.0	25.7	
หนังสือพิมพ์ทั่วไป				
วารสาร นิตยสารหนังสือพิมพ์เฉพาะ	90	25.0	21.2	
มากกว่า 1 สื่อ	47	37.5	10.5	

3.5 การวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ ในสังคมไทย เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

พบว่าส่วนใหญ่ักเรียนวัยรุ่นชายมีความเห็นว่า สังคมไทยในปัจจุบัน การเป็นรักร่วมเพศมีสาเหตุมาจากการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศมากที่สุด รองลงมาคือ การมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ และเป็น การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่นเป็นลำดับถัดมา ในขณะที่นักเรียนชายที่มีพฤติกรรมรักร่วม- เพศ มีความเห็นว่า การถูกชักชวนจากเพื่อนรุ่นพี่ หรือจากผู้มีอิทธิพลต่อตน การขาดประสพ- การณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ และการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่นเป็นสาเหตุสำคัญที่สุด ส่วนการถูกชักชวนจากเพื่อนวัยเดียวกัน และความต้องการแสดงว่าผู้หญิงมีสิทธิทำเทียม ผู้ชาย พบว่าเป็นสาเหตุอันดับรองลงมา

ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคม- ไทยปัจจุบัน เปรียบเทียบระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ไม่ พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 38

ตารางที่ 38 พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นชาย จำแนกตามความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ

ตัวแปร	จำนวน	มีพฤติกรรม	ไม่มีพฤติกรรม	χ^2
<u>ความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศ</u>				8.16425
ถูกชักชวนจากเพื่อนวัยเดียวกัน	41	12.5	9.7	
ถูกชักชวนจากเพื่อนรุ่นพี่	6	0.0	1.4	
ถูกชักชวนจากผู้มีอิทธิพลต่อตน	10	0.0	2.4	
มีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ	93	12.5	22.2	
ขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ	103	12.5	24.6	
ต้องการเห็นความคาดหวังของสังคม	17	0.0	4.1	
ต้องการแสดงว่าผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมผู้ชาย	11	12.5	2.4	
การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น	57	25.0	13.3	
การเลียนแบบดารา นักร้อง	24	0.0	5.8	
อื่น ๆ	41	25.0	9.4	
มากกว่า 1 สาเหตุ	19	0.0	4.6	

กล่าวโดยสรุป คือนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเรียนระดับ ปวช. 2-3 มักเป็นบุตรคนสุดท้องในครอบครัว และมีจำนวนพี่น้องประมาณ 12 คน โดยสัดส่วนของพี่น้องผู้ชายมากกว่าผู้หญิง แต่มีความสนิทสนมกับพี่หรือน้องผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย บิดามารดามีลักษณะอ่อนแอ สมยอม และมีสัมพันธภาพที่ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ มารดาประกอบอาชีพทางด้านการบริหารและการจัดการเป็นส่วนใหญ่ และยังเป็นผู้มีอำนาจในการตัดสินใจครอบครัวมากกว่าบิดาด้วย ส่วนสัมพันธภาพระหว่างบิดากับบุตรชายมักมีความขัดแย้งกันอยู่เสมอ ในขณะที่มารดามักปฏิบัติต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาว สำหรับการรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศนั้นมักรู้จักกับเพื่อนสนิทมากที่สุด นอกจากนั้นอาจเป็นญาติ คนรู้จักแต่ไม่สนิทนักและเพื่อนร่วมหอพักและ/หรือเพื่อนร่วมห้องเรียน

ส่วนที่ 4 เจตคติของนักศึกษาวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การศึกษาถึงเจตคติของนักศึกษาวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ค่าสถิติมูลฐานของแบบสอบถาม และใช้ t-test รวมทั้ง F-test เป็นค่าสถิติในการตรวจสอบว่าเพศและประเภทโรงเรียนมีความสัมพันธ์ต่อการมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด ผลปรากฏดังนี้

1. การวิเคราะห์เจตคติของนักศึกษาวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ

ผลการวิเคราะห์เจตคติของนักศึกษาวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยจำแนกตามเพศ พบว่า นักเรียนหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในเชิงบวกมากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์นี้ จึงเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 ที่ว่า "นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่

ตารางที่ 39 เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามเพศ

เพศ	M	S.D.	T-value	df
หญิง	72.3041	13.492	2.50*	889
ชาย	70.0259	13.711		

2. การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศโดยจำแนกตามประเภทโรงเรียน พบว่า ประเภทของโรงเรียนที่แตกต่างกันมีผลต่อการมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 6 ที่ว่า "นักเรียนในโรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนชายล้วน มีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกัน"

เมื่อวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ของประเภทโรงเรียนในแต่ละคู่ พบว่า โรงเรียนที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือนักเรียนในโรงเรียนหญิงล้วน และโรงเรียนสหศึกษา ประเภทโรงเรียนอีกคู่หนึ่งซึ่งพบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญเท่ากันก็คือนักเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนและโรงเรียนชายล้วน โดยที่นักเรียนในโรงเรียนหญิงล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในเชิงบวกมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนในโรงเรียนสหศึกษา ส่วนนักเรียนในโรงเรียนชายล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในเชิงลบมากกว่านักเรียนในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วน ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 40 และ 41

ตารางที่ 40 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ที่มาของความแปรปรวน	df	S.S.	M.S.	F-ratio
ระหว่างกลุ่ม	2	2285.0804	1142.5402	6.2160*
ภายในกลุ่ม	888	163219.8040	183.8061	
รวม	890	165504.8844		

ตารางที่ 41 เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ประเภทโรงเรียน	N	M	S.D.	โรงเรียน		
				สหศึกษา	หญิงล้วน	ชายล้วน
สหศึกษา	495	70.7294	13.2523			
หญิงล้วน	216	73.8935	13.9478	*		*
ชายล้วน	180	69.3611	13.9102			
รวม	891	71.2200	13.6367			

3. การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยจำแนกตามประเภทโรงเรียน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยข้อที่ 7 ที่ว่า "นักเรียนหญิงในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วน มีความแตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 42

ตารางที่ 42 เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามประเภทโรงเรียน

ประเภทโรงเรียน	M	S.D.	T-value	df
สหศึกษา	70.9363	12.960	-2.50	464
หญิงล้วน	73.8935	13.948		

4. การวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศโดย
จำนวนตามประเภทโรงเรียน

ผลการวิเคราะห์เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
โดยจำนวนตามประเภทโรงเรียนไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้
ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8 ที่ว่า " นักเรียนชายในโรงเรียนสหศึกษาและ
โรงเรียนชายล้วนมีความแตกต่างกัน" ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 43

ตารางที่ 43 เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำนวนตาม
ประเภทโรงเรียน

ประเภทโรงเรียน	M	S.D.	T-value	df
สหศึกษา	70.5164	13.570	0.86	422
ชายล้วน	69.3611	13.910		

5. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรม
รักร่วมเพศ โดยจำแนกตามพฤติกรรมทางเพศ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยจำแนกตามพฤติกรรมทางเพศพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 กล่าวคือ นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ดีกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรือมีพฤติกรรมรักต่างเพศ ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 44 และ 45

ตารางที่ 44 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อ
พฤติกรรมทางเพศ จำแนกตามพฤติกรรมทางเพศ

ที่มาของความแปรปรวน	df	S.S.	M.S.	F-ratio
ระหว่างกลุ่ม	1	5725.2807	5725.2807	31.8550*
ภายในกลุ่ม	889	159779.6037	179.7296	
รวม	890	165504.8844		

ตารางที่ 45 เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามพฤติกรรม
ทางเพศ

พฤติกรรมรักร่วมเพศ	N	M	S.D.
มีพฤติกรรม	30	84.8000	14.5706
ไม่มีพฤติกรรม	861	70.7468	13.3653

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาดังนี้เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น
เขตการศึกษา 4 โดยมุ่งศึกษาเฉพาะพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและ
หญิง และมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 3 ประการคือ

1. ศึกษาสถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4
2. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่น
เขตการศึกษา 4
3. ศึกษาเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น เขตการศึกษา 4 ที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาดังนี้ ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน
(multistage random sampling) จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีว-
ศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนและวิทยาลัยทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ภาคเรียนที่ 2 ปีการ
ศึกษา 2531-2532 เขตการศึกษา 4 ในประเทศไทยจำนวน 891 คน เป็นนักเรียน
ชาย 424 คน และ นักเรียนหญิง 467 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติ
ที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่ผู้วิจัยและคณะผู้วิจัยร่วมกันจัดทำทั้งหมด 2 ชุด ใช้สำหรับนักเรียนชาย
1 ชุด และนักเรียนหญิง 1 ชุด แต่ละชุดแบ่งข้อคำถามออกเป็น 3 ตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลส่วนตัว ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวและความคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศ มี 19 ข้อ

ขั้นตอนที่ 2 สอบถามความพึงพอใจทางเพศและพฤติกรรมทางเพศ ในแบบสอบถามสำหรับนักเรียนหญิงมี 34 ข้อ และนักเรียนชายมี 52 ข้อ

ขั้นตอนที่ 3 สอบถามเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ มี 27 ข้อ

ผู้วิจัยและคณะ ได้นำแบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศที่สร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับว่ามีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 74 คน เป็นเพศชาย 40 คน เพศหญิง 34 คน และกลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ 76 คน เป็นเพศชาย 43 คน เพศหญิง 33 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบ known group technique เพื่อหาสมการจำแนกและค่าน้ำหนักเฉลี่ยในการจำแนกบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศออกจากบุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ติดต่อขอความร่วมมือโดยตรงจากโรงเรียนและสถานศึกษาที่เป็นตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้ โดยกำหนด วัน เวลาที่แน่นอนแล้วนำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงและตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลด้วยตัวเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูล ใช้ตารางแจกแจงความถี่และอัตราส่วนร้อยละ
2. วิเคราะห์สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำแนกตามเพศและประเภทโรงเรียน รวมทั้งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนและนักเรียนชาย โดยใช้ โค-สแควร์ เป็นค่าสถิติในการตรวจสอบ
3. วิเคราะห์เจตคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ โดยใช้ t-test และ F-test เป็นค่าสถิติในการตรวจสอบ

กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติในการศึกษาค้างนี้ เท่ากับ .05

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เขตการศึกษา 4 ในครั้งนี้ เป็นการสำรวจถึงสภาพการณ์ของพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักศึกษาระดับปริญญาตรี เขตการศึกษา 4 ในปัจจุบัน โดยจะสรุปผลการศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ตามขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

1. สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

จากการศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เขตการศึกษา 4 พบนักศึกษามีพฤติกรรมรักร่วมเพศร้อยละ 3.4 และนักศึกษามีความเสี่ยงสูงที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ร้อยละ 15.2 นักศึกษาส่วนใหญ่จัดอยู่ในกลุ่มเสี่ยงต่ำและกลุ่มไม่มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ คือ ร้อยละ 55.8 และ 25.7 ตามลำดับ

เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ ที่ศึกษาแล้ว พบว่า

1.1 การจำแนกตามเพศ พบในเพศหญิงมากกว่าเพศชายโดยมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือร้อยละ 4.7 และ 1.9 ตามลำดับ

1.2 การจำแนกตามประเภทโรงเรียน พบในโรงเรียนหญิงล้วนมากที่สุดคือ ร้อยละ 6.5 ส่วนโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วน พบได้ใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 2.4 และ 2.2 ตามลำดับ โดยพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 การจำแนกตามประเภทโรงเรียนในเขตหญิง ไม่พบความแตกต่างกัน

1.4 การจำแนกตามประเภทโรงเรียนในเขตชาย ไม่พบความแตกต่างกัน

2. การศึกษาข้อมูลส่วนตัวและปัจจัยทางครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรม รักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่น

2.1 การศึกษาข้อมูลส่วนตัวและปัจจัยทางครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นหญิง แม้ว่าจะไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทั้งทางด้านอายุและชั้นเรียนกับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นหญิงก็ตาม แต่จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าช่วงอายุที่นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมรักร่วมเพศมากที่สุดคือ 16-17 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเรียนระดับ ปวช.1 เป็นส่วนใหญ่ ส่วนการเปรียบเทียบปัจจัยทางครอบครัวระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ คือบิดามีลักษณะไม่น่านับถือ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดามีบทบาทเท่าเทียมกันน้อยและความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัวมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันน้อย

2.2 การศึกษาข้อมูลส่วนตัวและปัจจัยทางครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นชาย พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นเรียน ปวช.2-3 มักเป็นบุตรคนสุดท้องในครอบครัว โดยมีสัดส่วนของพี่น้องผู้ชายมากกว่าผู้หญิงซึ่งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนทางด้านอายุกับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศนั้น แม้ว่าจะไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญก็ตาม แต่ก็พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 18-20 ปีมากที่สุด สำหรับการเปรียบเทียบปัจจัยทางครอบครัวระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ คือ บิดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะอ่อนแอ สมยอม เช่นเดียวกับมารดา ส่วนใหญ่มารดาประกอบอาชีพการบริหารและการจัดการมากที่สุดและมีอำนาจในการตัดสินใจมากกว่าบิดา ทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาก็มีความขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันเช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรชายก็มีความขัดแย้งกันอยู่เสมอ ในขณะที่มารดามักปฏิบัติต่อบุตรชายเหมือนเป็นบุตรสาว ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัวนี้นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมักสนิทสนมกับพี่หรือน้องผู้หญิงมากกว่าพี่หรือน้องผู้ชาย

3. การศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนัก เรือนวัยรุ่น

3.1 การศึกษาทางด้านการศึกษาวิจัยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ การเคยแยกจากครอบครัวและที่อยู่ปัจจุบัน ในนัก เรือนวัยรุ่น

ผลการศึกษาพบว่า นัก เรือนวัยรุ่นทั้งหญิงและชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีครูจิกคั่นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศและเป็นเพื่อนสนิทมากที่สุด ซึ่งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการเคยแยกจากครอบครัวและที่อยู่ปัจจุบันของนัก เรือนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ คือ นัก เรือนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมดังกล่าวเคยอยู่ที่โรงเรียนประจำและหอพักมาก่อน ปัจจุบันอยู่หอพักเอกชนมากที่สุด รองลงมาคือ อยู่กับญาติ สำหรับนัก เรือนวัยรุ่นชายไม่พบความแตกต่างในเรื่องดังกล่าวกับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่อย่างใด

3.2 การศึกษาความคิดเห็นของนัก เรือนวัยรุ่นที่มีต่อสาเหตุการเกิดรักร่วมเพศในสังคม โดยมุ่งศึกษาทางด้านการศึกษาเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนและความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน

3.2.1 การศึกษาการรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนในนัก เรือนวัยรุ่น

ผลการศึกษาพบว่า นัก เรือนวัยรุ่นหญิงและนัก เรือนวัยรุ่นชาย ทั้งที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้ เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ นัก เรือนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่รับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไปมากที่สุด รองลงมา คือจากโทรทัศน์และภาพยนตร์ตามลำดับ ในขณะที่นัก เรือนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้ เรื่องราวดังกล่าวจากภาพยนตร์มากที่สุด และจากโทรทัศน์ รวมทั้ง วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไป เป็นลำดับถัดมา

สำหรับนัก เรือนวัยรุ่นชายรับรู้ เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนประเภทภาพยนตร์มากที่สุด และจากวารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไปรวมทั้ง วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ เฉพาะรักร่วมเพศเป็นลำดับถัดมา ส่วนนัก เรือนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้ เรื่องดังกล่าวจากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ มากกว่า 1 สื่อ

มากที่สุด รองลงมาคือ รับรู้จากภาพยนตร์และวารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ เฉพาะกลุ่ม รักร่วมเพศ

ส่วนละครเวทีและวิทยุ เป็นสื่อมวลชนที่นัก เรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและ ชายมีความคิดเห็น เช่นเดียวกันว่าสามารถรับรู้ เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศ ได้น้อยที่สุด

3.2.2 การศึกษาความคิดเห็นของนัก เรียนวัยรุ่นที่มีต่อสาเหตุการเป็น รักร่วมเพศในสังคม ไทยปัจจุบัน

ผลการศึกษา พบว่า นัก เรียนวัยรุ่นหญิงและนัก เรียนวัยรุ่นชาย ทั้งที่มีและ ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคม ไทยปัจจุบัน ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ นัก เรียนวัยรุ่นหญิงมีส่วนมีความเห็นว่า ในสังคม ไทยปัจจุบันการเป็นรักร่วมเพศมีสาเหตุมาจากการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศมากที่สุด รองลงมาคือ เป็นภาระเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่นและการมีประสบการณ์ทางเพศกับ เพศเดียวกันและ ได้รับความพึงพอใจ นอกจากนี้นัก เรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ยังมีความคิดเห็นอีกว่า ความต้องการแสดงว่าผู้หญิงมีสิทธิและ เสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชายก็ เป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศในขณะนี้ด้วยเช่นกัน

สำหรับนัก เรียนวัยรุ่นชายส่วนใหญ่มีความคิดเห็น เช่นเดียวกับนัก- เรียนวัยรุ่นหญิงว่าการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดรัก- ร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน รองลงมาคือ การมีประสบการณ์ทางเพศกับกับเพศเดียวกัน และ ได้รับความพึงพอใจและการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่นตามลำดับ ในขณะที่นัก เรียน วัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเห็นว่า การถูกชักชวนจากเพื่อนรุ่นพี่หรือจากผู้มีอิทธิพลต่อ ตน การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศและการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่นเป็น สาเหตุสำคัญที่สุด และการถูกชักชวนจากเพื่อนวัยเดียวกันรวมทั้งความต้องการแสดงว่าผู้หญิง มีสิทธิเท่าเทียมผู้ชายพบ เป็นอันดับเท่ากันรองลงมา

4. เจตคติของนัก เรียนวัยรุ่นต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

นัก เรียนวัยรุ่นหญิงมี เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างจากนัก เรียนวัยรุ่น- ชายอย่างมีนัยสำคัญ โดยนัก เรียนวัยรุ่นหญิงมี เจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านัก เรียน

วัยรุ่นชายและเจตคติของนักเรียนในแต่ละประเภทโรงเรียนต่อพฤติกรรมดังกล่าวพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ คือ นักเรียนวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนหญิงล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าวดีที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วนตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชายในแต่ละประเภทโรงเรียนไม่พบความแตกต่างกัน และนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าวดีกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญ

อภิปรายผล

1. สถิติการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ผลการศึกษาครั้งนี้ เมื่อจำแนกการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นตามเพศแล้ว พบว่า สัดส่วนของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติตั้งสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบพฤติกรรมรักร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นหญิงมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งนี้ เขตการศึกษา 1 (เน้นกีวีรัตน์ คุณากร 2532: 98) 5(ทัศนีย์ ธนาประชุม 2532: 107) 6(ชวนีย์ จันทร์น้อย 2533: 120-121) 7(วังรอง งามศิริ 2532: 108) 9(ชารทิพย์ ต้นศลาวัณย์ 2533: 122) 10(นุจรี เตชะบุญญาชัย 2532: 106) 11(วิชรา อิมจิตร์ 2532: 102) และ 12 (สุภาพร ประดับสมุทร 2532: 111) ผลการศึกษาที่ได้นี้อาจอธิบายได้ว่าสังคมไทยและประเพณีการอบรมเลี้ยงดูแบบครอบครัวไทยมีส่วนส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย คือ สังคมไทยมักให้ความสำคัญแก่ชายมากกว่าหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสังคมไทยภาคใต้ให้โอกาสแก่บุรุษเพศในการเป็นหัวหน้าไม่ว่าจะเป็นหัวหน้าครอบครัวหรือหัวหน้าของสถาบัน ในขณะที่สตรีต้องรักษานวลสงวนตัว โดยถือว่าความบริสุทธิ์ของสตรีเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ สตรีต้องรักษาความบริสุทธิ์ไว้จนกว่าจะได้แต่งงานตามประเพณี และชีวิตการครองเรือนที่ดีนั้นสามีควรเป็นผู้นำมีหน้าที่รับผิดชอบครอบครัว ส่วนภรรยาต้องจงรักภักดีต่อสามี ดังที่ชาวไทยภาคใต้มีโลกทรรศน์ สตรีคือแม่บ้าน ต้องทำหน้าที่แม่บ้านแม่เรือนที่ดี ควรปรนนิบัติและช่วยเหลือพ่อแม่บ้านในการประกอบอาชีพด้วย (จำเริญ แสงดวงแข 2523: 29-32, 83-84) ผู้ชายจึงเปรียบเสมือนกับเป็นช้างเท้าหน้า ผู้หญิงเป็นช้างเท้าหลัง และภรรยาพึงปฏิบัติต่อสามีอย่างดีที่สุด

(สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 2527: 55) ดังนั้นสภาพของเพศชายในภาพเป็นผู้นำจึงมีความสำคัญมากกว่าเพศหญิง เมื่อพิจารณาร่วมกับอาชีพของบิดาของนักเขียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในเขตการศึกษา 4 ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางด้านการผลิต การขนส่ง และช่าง และงานอื่น ๆ ที่จัดประเภทไม่ได้มากที่สุด ผู้ชายจึงมีบทบาทสำคัญในการหาเลี้ยงครอบครัว ในขณะที่เด็กผู้หญิงนอกจากผู้หญิงจะต้องคอยช่วยเหลือสามีในการประกอบอาชีพแล้ว ยังต้องรับหน้าที่อบรมเลี้ยงดูบุตรเป็นส่วนใหญ่อีกด้วย จึงเป็นการเอื้ออำนวยให้บุตรสาวและบุตรชายมีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมและมีความผูกพันกับมารดามากกว่าบิดา (สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 2527: 61) เพราะมารดาสามารถตอบสนองความต้องการต่าง ๆ แก่ลูกได้โดยตรง ไม่ว่าจะเป็นการให้อาหาร น้ำ ความรัก ความอบอุ่นจากการโอบกอดอย่างผูกพันใกล้ชิดรวมทั้งลักษณะธรรมชาติของความ เป็นหญิงของมารดาที่เห็นตามหลักจิตวิทยาทั่วไปถือว่าเพศหญิงมีศักยภาพ สมรรถภาพ หรือ ประสิทธิภาพที่เหนือกว่าเพศชาย มีความอดกลั้น อดทน เข้าใจความรู้สึกของคนอื่น ความอ่อนโยนสุภาพ (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2533: 196) ซึ่งทำให้เกิดเกิดการรับรู้และเรียนรู้ว่ามารดาซึ่งเป็นเพศหญิงนั้น เป็นเพศที่น่าไว้วางใจและน่าใกล้ชิดมากกว่าเพศชาย ประกอบกับแนวความคิดทางด้านทฤษฎีการเรียนรู้ที่ว่าสิ่งแวดล้อมหรือประสบการณ์จะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมและการเรียนรู้จะเกิดขึ้น เมื่อมีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (พรณี ช.เจนจิต 2528: 161) ดังนั้นความรู้สึกดังกล่าวจะเกิดเป็นประสบการณ์ในระยะแรกเริ่ม (early conditioning) ที่ทำให้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายเกิดความประทับใจอยู่ในความรู้สึกมาตั้งแต่เด็กว่าเพศหญิงเป็นเพศที่มีความสุภาพ อ่อนโยน สะอาด น่ารัก และน่าใกล้ชิดผูกพันมากกว่าผู้เป็นเพศชาย เมื่อเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นซึ่งธรรมชาติของวัยนี้ถือว่าเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะทางเพศต่อมเพศเจริญเติบโต มีความสนใจในเรื่องเกี่ยวกับเพศ มีความกระตือรือร้นอยากรู้ อยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศ (Hurlock 1980: 244-245) ความต้องการทางเพศที่เกิดขึ้นจึงเป็นลักษณะที่ต้องการระบายความตึงเครียดทางเพศเนื่องจากการการกระตุ้นของฮอร์โมนเพศ ซึ่งถือได้ว่าอารมณ์ทางเพศเป็นความต้องการพื้นฐานร่างกายและจิตใจที่มนุษย์ทุกคนมีอยู่แล้วอีกทั้งยังมีแรงขับทางเพศทั้งรักร่วมเพศและรักต่างเพศอยู่ด้วย ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเกิดมามีรูปร่างเป็นเพศชายหรือหญิงก็ตาม (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2532: 69) เมื่อมีสิ่งมากระตุ้นอารมณ์ทางเพศทางด้านใดด้านหนึ่งขึ้นมาในช่วงพัฒนาการทางเพศโดยเปิดโอกาสให้บุคคลนั้นได้ถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกที่ถูกกระตุ้นขึ้นมานี้อาจทำให้เกิดพัฒนาเป็นรักร่วมเพศขึ้นมาได้ กล่าวคือ เมื่อเด็กหญิงเติบโตขึ้นและเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีความสนใจและความต้องการทางเพศแต่การแสดงออกทางเพศ

นั้นค่านิยมทางสังคมไทยเปิดโอกาสให้เพศชายสามารถมีพฤติกรรมทางเพศได้โดยเสรี ในขณะที่พฤติกรรมทางเพศของเพศหญิงจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการแต่งงานและจารีตประเพณี (ทมิษฐา โพชนากุล 2522 อ้างถึงใน จริยา พงศ์วิวัฒน์ 2526: 21-22) ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ชายสามารถมีความสัมพันธ์กับต่างเพศโดยไม่ถือว่าเป็นเรื่องเสียหายเท่ากับผู้หญิง ประกอบกับในปัจจุบันมีหญิงที่ให้บริการทางเพศอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้วัยรุ่นชายมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์กับต่างเพศได้ง่ายกว่าวัยรุ่นหญิง อีกทั้งความประทับใจที่เคยมีมาตั้งแต่วัยเด็กว่า เพศหญิงเป็นเพศที่น่ารัก อ่อนโยน สุกภาพ และน่าสัมผัสใกล้ชิดมากกว่าเพศชายมาตั้งแต่วัยเด็ก จึงน่าจะเอื้ออำนวยให้ผู้ชายมีพัฒนาการทางเพศเป็นไปในลักษณะที่ถูกต้องตามธรรมชาติได้มากกว่าผู้หญิง ซึ่งนอกจากจะไม่สามารถแสดงออกทางเพศกับเพื่อนต่างเพศได้แล้ว ก็อาจเกิดความสับสนได้ว่าตัวเองควรจะวางตัวอย่างไร โดยเฉพาะในช่วงพัฒนาการทางเพศระยะวัยรุ่นตอนปลายนั้น ปัญหาทางเพศมีความสำคัญสำหรับเด็กสาวมากกว่าเด็กหนุ่ม เพราะบิดามารดามักเคร่งครัดในเรื่องนี้มากกว่า ในขณะที่ร่างกายของเด็กสาวกำลังอยู่ในวัยสาวงามและดึงดูดเพศตรงข้าม แต่กลับต้องพยายามไม่แสดงลักษณะเด่นของตนเองออกมา (สุวิทนา อารินทร์ 2525: 93) ซึ่งสอดคล้องกับ จอยเนอร์ (Joiner) ในปี ค.ศ. 1977 (อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 1127-1128) ได้กล่าวถึงความกดดันที่ผู้หญิงได้รับจากสังคม บิดามารดา รวมทั้งสภาพสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่งมีผลทำให้ไม่สามารถแสดงความรู้สึกทางเพศอย่างเปิดเผยต่อเพศตรงข้ามได้ ก็อาจหันเหกลับมาทดแทนความรู้สึกผูกพันใกล้ชิดสนิทสนมกับเพื่อนเพศเดียวกันมากยิ่งขึ้น ประกอบกับการมีพื้นฐานของความประทับใจที่ได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับมารดาซึ่งเป็นเพศเดียวกันมาตั้งแต่วัยเด็กดังที่ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีการเรียนรู้ข้างต้น เมื่อพิจารณาร่วมกับความคิดเห็นที่นักวิจัยวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ โดยเฉพาะนักวิจัยวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศให้ความสำคัญว่าเป็นสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบันมากที่สุด คือ การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ และการที่นักวิจัยวัยรุ่นหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านักวิจัยวัยรุ่นชาย ก็อาจจะเป็นแรงเสริมที่นำไปสู่ความต้องการอยากจะทำลองมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน และเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมรักร่วมเพศขึ้นได้มากกว่านักวิจัยวัยรุ่นชาย ดังที่คลอสเมอร์ และ ริปลีย์ (Klausmier & Ripple) ได้กล่าวไว้ในปี ค.ศ. 1971 (อ้างถึงใน เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ 2516: 9) ว่า เจตคติเป็นสิ่งกำหนดให้บุคคลประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนองในการที่จะชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล วัตถุ สถานการณ์หรือความคิดเห็นนั้น ๆ ได้ และหากผลการกระทำที่ได้รับจากการมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันแล้วได้รับความพึงพอใจ ก็จะเป็นเงื่อนไขแห่งการเสริมแรงให้แก่การกระทำนั้นต่อไปโดยมีโอกาสที่จะเกิดขึ้นอีกในอนาคตได้สูงมาก (สิทธิโชค

วารานุสันตติกุล 2529: 11)

นอกจากนี้ค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรมไทยอีกประการหนึ่งที่มีความคาดหวังในบทบาทของความเป็นชายที่จะให้เป็นชายแท้สูง (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2531: 67) เช่นเดียวกับโลกทัศน์ของชาวไทยภาคใต้ที่คาดหวังให้ผู้ชายเป็นผู้นำในครอบครัวและในสังคม ผู้ชายจึงต้องมีความรู้มีความเป็นนักเลง กล้าหาญพอที่จะเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้ ไน่ลุ่มหลงสุรายาเสพติดและการพนัน มีความขยันขันแข็งเพื่อสร้างฐานะของตนเอง เป็นคน เชื่อถือได้ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม และควรมีครอบครัวเป็นหลักฐานเมื่ออยู่ในวัยอันสมควร (จำเวียง แสงดวงแข 2523: 43) จึงเป็นการควบคุมการมีพฤติกรรมของเพศตรงข้ามในเพศชายมากยิ่งขึ้น หากเด็กชายหรือผู้ชายเดินจูงมือกันหรือกอดกัน ก็จะได้รับคำติจากสังคมว่าเป็นสิ่งผิดปกติโดยถือว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่ตรงตามเพศ ซึ่งถ้าเกิดในเพศชายมักสะอูดตาและเกิดการต่อต้านสูง แต่ถ้าเกิดขึ้นในเพศหญิง เช่น ผู้หญิงที่มีลักษณะของผู้ชาย มีความเก่งกล้า ทะมัดทะแมง คล่องแคล่วกว่าผู้หญิงส่วนใหญ่ มักได้รับความนิยมชื่นชอบและเป็นที่ยอมรับของสังคม จึงเท่ากับเป็นแรงเสริมให้ผู้หญิงมีลักษณะของเพศตรงข้ามมากยิ่งขึ้น ในขณะที่ไม่ส่งเสริมลักษณะของการมีเพศตรงข้ามในผู้ชาย (Bandura 1986: 92-96) อีกทั้งค่านิยมของสังคมไทยที่เคร่งครัดต่อผู้หญิงในเรื่องการแสดงออกทางเพศว่าผู้หญิงไม่ควรไปมาหาสู่ผู้ชาย และความจำเป็นในเรื่องความปลอดภัยของผู้หญิง สังคมจึงเห็นว่าผู้หญิงควรมีเพื่อนร่วมเดินทางหรือร่วมที่พักเดียวกันไม่ควรอยู่ตามลำพัง ดังนั้นผู้หญิงจึงมักอยู่ในกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกัน มีความสนิทสนมกัน และการโอบกอด เดินจูงมือหรืออยู่ร่วมห้องพักเดียวกันจึงไม่ได้รับการติเตียนจากสังคม พฤติกรรมรักร่วมเพศในผู้หญิงจึงไม่เป็นที่พึงประสงค์เหมือนเท่ากับพฤติกรรมดังกล่าวในผู้ชาย จึงอาจทำให้ดูเหมือนว่าโดยทั่วไปแล้วมีผู้หญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมน้อยกว่าผู้ชาย

อีกประการหนึ่งการที่ผู้ใหญ่ในครอบครัวยังคงมีอำนาจในการกำหนดว่า เมื่อใดที่หญิงชายควรจะได้เรียนรู้เรื่องเพศ และยอมรับให้มีการนัดหมายระหว่างหญิงชายได้บ้าง แต่ก็ยังเห็นว่าไม่ควรกระทำก่อนวัยอันควรหรือวัยหนุ่มสาว (สุนัตรา สุภาพ 2523: 55-57, 93-95) โดยเฉพาะในการเลือกคู่ครองนั้นสังคมไทยภาคใต้โบราณนิยมประเพณีคลุมถุงชนคือผู้ปกครองมีหน้าที่ในการเลือกหาคู่ครองและตัดสินใจขาดให้ บุตรหลานเป็นเพียงผู้รับรู้ และจะมีส่วนแสดงความคิดเห็นบ้างก็ต่อเมื่อผู้ปกครองเปิดโอกาสให้เท่านั้น (สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 2527: 51) ทำให้เด็กวัยรุ่นมีโอกาสในการพบปะสังสรรค์กับเพื่อนต่างเพศได้อย่างเสรีน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นในสังคมตะวันตก ซึ่งมัก

ถือปฏิบัติในเรื่องวัฒนธรรมการมีคู่นัด (dating) กันอย่างแพร่หลาย โดยที่วัฒนธรรมดังกล่าวนอกจากจะเปิดโอกาสให้เด็กวัยรุ่นได้เรียนรู้และตระหนักถึงบทบาททางเพศว่าตนเป็นหญิงหรือชายแล้ว เพศตรงข้ามยังช่วยให้เด็กวัยรุ่นได้รับรู้ถึงบทบาททางเพศตามเพศของตนมากยิ่งขึ้นด้วย ดังนั้นโอกาสที่เด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิงในสังคมไทยจะขาดประสบการณ์ในการคบกับเพื่อนต่างเพศจึงเป็นไปได้มากกว่าเด็กวัยรุ่นในสังคมตะวันตก ซึ่งสอดคล้องกับการที่นักเรียนวัยรุ่นทั้งที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในเขตการศึกษา 4 ส่วนใหญ่เห็นว่า การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน เมื่อพิจารณาควบคู่ไปกับการที่ผู้หญิงในสังคมไทยปัจจุบันแม้ว่าจะมีสิทธิและเสรีภาพมากกว่าแต่ก่อน ทว่ายังมีอีกหลายอย่างที่ยังไม่สามารถแสดงออกได้เท่าเทียมกับผู้ชาย โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับเพศ เช่น การเกี่ยวพาราตี การขอนัดหมาย การขอแต่งงานหรือการมีสามีหลาย ๆ คน หากผู้หญิงคนใดกระทำในเรื่องที่เกี่ยวกับเพศอย่างเด่นชัดหรือที่สังคมเห็นว่า ไม่เหมาะสมก็จะได้รับการตำหนิ เหนียดหนาย ลงโทษ ในขณะที่ผู้ชายสามารถแสดงออกเรื่องเพศในลักษณะดังกล่าวได้อย่างเสรีกว่า โดยที่สังคมจะไม่ตำหนิและให้การยอมรับมากกว่า (สุนัตรา สุกภาพ 2523: 93-95) จึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ผู้อ่านอาจให้เด็กวัยรุ่นหญิงแสดงออกในเรื่องเพศกับเพศเดียวกันได้มากกว่าเด็กวัยรุ่นชาย และยังเป็นแนวทางที่นำไปสู่การเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศได้สูงกว่าเด็กวัยรุ่นชายด้วยเช่นกัน

สำหรับผลการศึกษาถึงสัดส่วนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจำแนกตามประเภทโรงเรียน พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติตั้งสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบนักเรียนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียนหญิงล้วนมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 1 (นันทิวิรัตน์ คุณากร 2532: 100) เขตการศึกษา 5 (ทัศนีย์ ธนาประชุม 2532: 107) เขตการศึกษา 6 (ชวนีย์ จันทร์น้อย 2533: 118) และเขตการศึกษา 11 (สุภาพร ประดับสมุทร 2532: 111) รองลงมาคือ โรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วน อธิบายได้ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่อยู่ในสถาบันที่ไม่แบ่งแยกเพศนั้นสามารถเรียนรู้และตระหนักถึงบทบาททางเพศของตนได้จากเพื่อนหญิงและชายร่วมสถาบัน โดยเฉพาะเพศตรงข้ามจะมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้เห็นถึงบทบาทของอีกเพศหนึ่งได้มากยิ่งขึ้น (สุนัตรา สุกภาพ 2523: 55) ดังจะเห็นได้จากประเทศสหรัฐอเมริกาหรือประเทศแคนาดาได้ออกกฎหมายบัญญัติไว้ว่าห้ามมีการแยกเพศ แยกผิวหรือแยกเชื้อชาติ รวมทั้งแยกสถานภาพของชนชั้นในโรงเรียนทุกแห่ง โดยเฉพาะในปี ค.ศ. 1954 และ 1965 ได้มีการระบุไว้ว่า

โรงเรียนได้มีการแยกเพศ แยกเชื้อชาติ และแยกสถานะภาพของชนชั้นถือว่าเป็นกระทำที่ผิดกฎหมาย (Nault et al 1974: 726) โดยชี้ให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างเด็กชายกับเด็กหญิงในวัยรุ่นตอนต้น (early teens) เป็นวัยที่เริ่มให้ความสนใจซึ่งกันและกันอย่างจริงจัง มีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน และเปิดโอกาสให้มีการนัดพบได้ที่โรงเรียนที่เรียนอยู่ด้วยกันหรือ โบสถ์ที่ไปกันในวันอาทิตย์ ทำให้เกิดการเรียนรู้เรื่องความแตกต่างระหว่างเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านสัมพันธภาพกับเพื่อนต่างเพศ ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นตั้งแต่อยู่ในโรงเรียนร่วมกันก่อนที่จะเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นเช่นนี้ มีส่วนช่วยให้เด็กวัยรุ่นอเมริกันเกิดความเชื่อมั่น และเรียนรู้ถึงบทบาททางเพศของตนเองได้มากยิ่งขึ้น รู้จักการนัดพบเป็นคู่กัน (dating) ซึ่งนำไปสู่การเกิดความสนใจเพศตรงข้ามและอยากสร้างความประทับใจ ดึงดูดใจซึ่งกันและกัน จึงทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศลดน้อยลงได้ ซึ่งแตกต่างจากผู้ที่ไม่ค่อยมีโอกาสคุ้นเคยในการสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนต่างเพศตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็กกันมา ทำให้เกิดความเล็งสูงต่อการมีพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนได้ (Nault et al 1974: 264) ดังนั้นเมื่อเด็กวัยรุ่นต้องเข้ามาอยู่ในสถาบันที่มีการแบ่งแยกเพศ เช่น โรงเรียนหญิงล้วนหรือโรงเรียนชายล้วน การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ อันเนื่องมาจากการแบ่งแยกเพศชายและหญิงออกจากกันเช่นนี้ จะเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศได้ (ประนอม สโรชมาน 2524: 126; วัณเพ็ญ บุญประกอบ 2536: 60-63) เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความอยากหรืออยากเห็นเกี่ยวกับเรื่องเพศ และความต้องการทางเพศที่เกิดขึ้นในวัยนี้เพื่อระบายความตึงเครียดทางเพศซึ่งเกิดจากการกระตุ้นของฮอร์โมนเพศ (สุจริต สุวรรณชัย 2529: 5) อีกทั้งยังเป็นวัยที่ติดเพื่อนและเชื่อเพื่อนกลุ่มเดียวกันมากกว่าพ่อแม่ (ลลิตา ชีระศิริ 2530: 590) มักอยู่รวมกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่นเพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่น และอาจรับเอาค่านิยมของกลุ่มมาเป็นค่านิยมของตนได้ซึ่งมีความสำคัญต่อวัยรุ่นมาก (Dewey & Humber 1967: 532-533) บุคคลที่เด็กวัยรุ่นจะหันไปพึ่งพามากที่สุดก็คือ เพื่อน ซึ่งอาจชักชวนกันให้ลองมีพฤติกรรมรักร่วมเพศก็ได้ (วัณเพ็ญ บุญประกอบ 2526: 62-63) โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นหญิงที่ต้องเข้ามาอยู่ด้วยกันในสถาบันที่มีการแบ่งแยกเพศแล้วก็อาจแสดงออกทางเพศกับเพศเดียวกันได้ง่าย เนื่องจากธรรมชาติของวัยรุ่นดังกล่าวข้างต้นและค่านิยมของสังคมไทยที่ยังมีความเคร่งครัดต่อผู้หญิงในเรื่องการแสดงออกทางเพศมากกว่าผู้ชาย อีกทั้งค่านิยมของชาวไทยภาคใต้ที่ยึดถือความบริสุทธิ์ของหญิงสาวว่าเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่ง ดังนั้นการที่นักเรียนวัยรุ่นหญิงเข้ามาอยู่ร่วมห้องพักเดียวกัน สนิทสนมกัน การโอบกอด เดินจูงมือกัน จึงไม่เป็นที่เพ่งเล็งหรือถูกประณามจากสังคม นอกจากนี้ผู้หญิงส่วนใหญ่มักเคยเกิดอารมณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่มีก่อกวนความรู้สึกประทับใจต่อผู้ที่ เป็นครูและเพื่อนรุ่นพี่ที่

เป็นเพศเดียวกัน และอยากลองมีประสบการณ์รักร่วมเพศด้วย (Joiner 1977 อ้างถึงใน Wright & Joiner 1977: 1127-1128) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแคว์วิสกับแซดด์ (Travis & Sadd 1977: 48) ที่พบว่า มีผู้หญิงอเมริกันที่ต้องการมีประสบการณ์รักร่วมเพศจริงสัก 1 ครั้งในชีวิตถึงร้อยละ 8 และได้รายงานว่ารู้สึกพอใจกับประสบการณ์นี้ด้วย ตั้งเฝ้าการมีประสบการณ์ทางเพศกับเพื่อนเพศเดียวกันหากเกิดความพึงพอใจตั้งแต่ครั้งแรกแล้ว ย่อมส่งผลให้เด็กวัยรุ่นหญิงมีการกระทำดังกล่าวขึ้นใหม่ได้อีกจนอาจนำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศในที่สุด ตามหลักทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์ (Skinner อ้างถึงใน สิทธิโชค วรานุสันติกุล 2529: 11) ที่กล่าวไว้ว่า ผลการกระทำที่ทำให้พอใจจะทำหน้าที่เป็นแรงเสริมให้มีการกระทำนั้น ๆ ต่อไปซึ่งมีโอกาสมากที่จะเกิดขึ้นอีกในอนาคต เมื่อนำมาพิจารณา ร่วมกับการศึกษาถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของการเป็นรักร่วมเพศในครั้งนี้ นักเรียน วัยรุ่นทั้งหญิงและชายในเขตการศึกษา 4 ส่วนใหญ่เห็นว่า การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศเป็นสาเหตุสำคัญมากที่สุด รองลงมาคือ การมีประสบการณ์ทางเพศกับเพื่อนเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ และเป็นทางเลือกแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น สาเหตุทั้ง 3 ประการดังกล่าวจึงสอดคล้องกับคำอธิบายข้างต้นที่ว่า การอยู่ร่วมกันในสถาบันที่มีการแบ่งแยกเพศมีส่วนเสริมให้วัยรุ่นมีโอกาสแสดงออกทางเพศกับเพศเดียวกัน และพัฒนาไปสู่การ มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ง่ายและมากกว่าสถาบันที่ไม่แยกเพศ ประกอบกับผลการศึกษาถึง สัดส่วนของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเมื่อจำแนกตามเพศที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรม รักร่วมเพศสูงกว่านักเรียนวัยรุ่นชายดังกล่าวมาแล้วนั้นอาจส่งผลกระทบต่อความแตกต่าง ของประเภทโรงเรียนด้วย จึงทำให้พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในกรณีที่วิเคราะห์ โดยจำแนกตามประเภทโรงเรียนว่าพบนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในโรงเรียน หญิงล้วนได้มากที่สุด

สำหรับโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วนที่พบว่า มีนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นลำดับรองลงมาในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกันนั้น อาจอธิบายได้ว่า โรงเรียน สหศึกษามีทั้งนักเรียนหญิงและชายได้เรียนและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน จึงเอื้ออำนวย ต่อการพบปะสังสรรค์ใกล้ชิดสนิทสนม และได้เรียนรู้นับจากทางเพศของตนว่าเป็นหญิงหรือ ชายจากเพื่อนร่วมสถาบันเดียวกันได้มากยิ่งขึ้น จึงอาจทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทาง เพศลดน้อยลงได้ดังกล่าวแล้วข้างต้น ส่วนนักเรียนในโรงเรียนชายล้วนแม้ว่าจะมีโอกาส ในการพบปะหรือเรียนรู้นับจากทางเพศจากเพื่อนต่างเพศได้น้อยกว่านักเรียนในโรงเรียน สหศึกษาก็ตาม แต่ค่านิยมของสังคมไทยที่เปิดโอกาสให้ผู้ชายแสดงออกทางเพศได้โดยเสรี จากสถานบริการทางเพศที่มีหญิงบริการอยู่เป็นจำนวนมาก วัยรุ่นชายจึงมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์

กับต่างเพศได้ง่ายกว่าผู้หญิง โดยสิ่งคมจะไม่ตำหนิและให้การยอมรับได้มากกว่าประกอบกับความรู้สึกที่เกิดเป็นประสบการณ์ในระยะแรกเริ่ม (early conditioning) ที่ประทับใจมาตั้งแต่วัยเด็กกว่าเพศหญิงเป็นเพศที่ สุภาพ อ่อนโยน สะอาด น่ารัก และน่าใกล้ชิดผูกพันมากกว่าผู้ที่เป็นเพศชาย จึงน่าจะเอื้ออำนวยให้ผู้ชายมีพัฒนาการทางเพศเป็นไปในลักษณะที่ถูกต้องได้มากกว่าผู้หญิง จากเหตุผลดังกล่าวนี้ จึงทำให้พบนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรัก-ร่วมเพศ ในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วนในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน รองลงมาจากโรงเรียนหญิงล้วน

2. การศึกษาข้อมูลส่วนตัวและปัจจัยทางครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรัก-ร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่น

2.1 ผลการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยทางครอบครัวระหว่างนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ คือ บิดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะไม่น่านับถือ ความสัมพันธ์ของบิดามารดามีบทบาทเท่าเทียมกันน้อย และความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัวก็มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันน้อยเช่นกัน อธิบายได้ว่าครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ทำให้ประสบการณ์ในวัยเด็กที่จะมีผลต่อพฤติกรรมและเจตคติของเด็ก ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวจะกำหนดแบบพฤติกรรมของเด็กในเวลาต่อมาได้ (สุชา จันท์ธรม 2521: 137) จากการที่บิดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะไม่น่านับถือ และมีเวลาให้บุตรค่อนข้างน้อยซึ่งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญแล้ว ยังมีลักษณะของบิดาและความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร ด้านอื่น ๆ ที่น่าจะนำมาพิจารณาควบคู่กันไปด้วยคือ บิดายังมีความแข็งแกร่งต่างมากกว่าและเป็นผู้นำน้อยกว่าบิดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว อีกทั้งยังมีความห่วงใยไม่เอาใจใส่ ขอบบึงคับเข้มงวด และไม่คอยให้โอกาสแก่บุตรในการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ซึ่งพบมากกว่าบิดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว จากลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมมีผลต่อการที่ทำให้เด็กหญิงเกิดความรู้สึกผิดหวัง ขาดความเชื่อมั่น และขาดความภาคภูมิใจในตัวบิดา รวมทั้งไม่สามารถสร้างความรู้สึกรักใคร่สนิทสนมกับบิดาได้ก็อาจแสดงท่าทีที่ไม่เป็นมิตรและต่อต้านมากยิ่งขึ้น เนื่องจากบิดาเปรียบเสมือนบุคคลแรกในครอบครัวที่จะเป็น "ตัวแบบ" ของเพศชายให้เด็กหญิงได้ เรียนรู้ถึงการสร้างความสัมพันธ์กับเพศชายได้ การแสดงออกของบิดาจะมีผลต่อการสร้างสัมพันธ์ภาพกับต่างเพศของเด็กหญิงในอนาคต เมื่อเกิดความรู้สึกไม่สนิทสนมกับบิดาแล้วอาจมีผลทำให้เด็กหญิงไม่สามารถ

แสวงหาผู้ชายอื่นมาทดแทนความรู้สึกใครก็ได้ เนื่องจากกลัวปฏิกิริยาตอบสนองกลับมาในลักษณะที่ตนไม่ต้องการ และกลัวว่าตนจะไม่สามารถสร้างความรู้สึกใครสักคนที่สมกับเพศตรงข้ามได้ จึงอาจเลียนแบบลักษณะความเป็นชาย (masculine identification) เพื่อแสดงว่าตนไม่ยอมรับลักษณะดังกล่าวของบิดา และถือว่าการไม่ต้องการมีความสัมพันธ์กับเพศชาย (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2532: 81-82; Bene 1965, Wilber 1965 อ้างถึงใน Rosens 1974: 11)

ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาที่หนักเรียนวัยรุ่งเรืองที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ รายงานว่า บิดามารดามีบทบาทเท่าเทียมกันน้อยซึ่งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ และยังมีประเด็นอื่น ๆ ที่ควรมานำกล่าวถึงด้วย คือ บิดามารดามักมีความขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันมากกว่าและมีชีวิตสมรสราบรื่นน้อยกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่งเรืองที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว อีกทั้งบิดายังมีอำนาจตัดสินใจในครอบครัวมากกว่ามารดาและมากกว่าบิดาของนักเรียนวัยรุ่งเรืองที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าวด้วย จากลักษณะของสัมพันธภาพต่าง ๆ เหล่านี้ย่อมมีผลทำให้นักเรียนวัยรุ่งเรืองเกิดการเร้นรู้ว่าการมีสัมพันธภาพทางเพศกับเพศตรงข้ามเป็นสัมพันธภาพที่ไม่มีความสุข เกิดความขัดแย้งและอาจไม่เห็นถึงคุณค่าของการมีสัมพันธภาพในชีวิตครอบครัวแบบหญิงชายประกอบกับการที่รับรู้ว่ามีอำนาจในการตัดสินใจในครอบครัวนั้นทำให้รู้สึกว่าบิดามีอำนาจเหนือกว่ามารดา จึงอาจเกิดความรู้สึกต่อต้านและไม่พอใจที่มารดามีลักษณะอ่อนแอ สมยอม อีกทั้งการที่โลกทรรศน์ของชาวไทยภาคใต้ถือว่าบุตรชายเป็นผู้สืบตระกูลและจะต้องเป็นผู้นำครอบครัวต่อไป ผู้ที่อยู่ในฐานะบุตรชายจะได้รับความรักและการยกย่องมากกว่าบุตรสาว (สีดา สอนศรี 2523: 33) บุตรชายเป็นผู้ที่บิดามารดาหวังฝากฝังไว้ด้วย ส่วนบุตรสาวนั้นควรเป็นผู้ที่อยู่ในโอวาทของบิดามารดาซึ่งจะเป็นกำหนดอนาคตของตนให้ (จำเวียง แสงดวงแข 2523: 68) การรับรู้ดังกล่าวอาจนำไปสู่การเกิดความรู้สึกว่าการเป็นผู้หญิงมีแต่ความอ่อนแอ น่ายับ มีแต่เสียเปรียบผู้ชาย ซึ่งอาจนำไปสู่การเกิดความไม่เข้าใจในบทบาทของเพศหญิงและชาย รวมทั้งไม่สามารถยึดถือรูปแบบที่จะเลียนแบบลักษณะของเพศชายและเพศหญิงจากบิดามารดาได้อย่างชัดเจนและเหมาะสม จึงเกิดการต่อต้านและไม่ต้องการเลียนแบบ "เพศหญิง" จากมารดา ขณะเดียวกันเมื่อนิยามาควไปได้ไปกับลักษณะของบิดาดังกล่าวข้างต้น ก็อาจเป็นข้อสนับสนุนให้เด็กหญิงปฏิเสธที่จะมีสัมพันธภาพทางเพศกับเพศตรงข้าม และอาจเป็นหนทางหนึ่งที่พัฒนาไปสู่การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในเด็กหญิงได้ในที่สุด

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัว พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญว่า ลักษณะการช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง ในนัก เรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบได้น้อยกว่านัก เรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนัก เรียนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งเชิงเขตการศึกษา 6 (ทัศนีย์ หนาประชุม 2532: ๒) และเขตการศึกษา 9 (ชารทิพย์ ด้ฒลารักษ์ 2523: 139) และยังพบลักษณะอื่น ๆ ที่ควรนำมาพิจารณาร่วมด้วย คือ นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศสนิทสนมกับพี่หรือน้องผู้หญิงมากกว่าพี่หรือน้องผู้ชาย ขณะเดียวกันก็รู้สึกตัวเองดี้อยกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ ในครอบครัวและพี่น้องมักมีการทะเลาะวิวาทกันเสมอ ซึ่งลักษณะเหล่านี้พบความสัมพันธ์มากกว่าระหว่างพี่น้องในนัก เรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ จากข้อมูลดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่า การมีสัมพันธภาพระหว่างพี่น้องที่มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันน้อยและมีการทะเลาะวิวาทกันในระหว่างพี่น้องหญิงชายอยู่เสมอ ย่อมมีผลทำให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงเกิดความไม่พอใจและไม่ต้องการมีสัมพันธภาพแบบหญิงชาย อันอาจส่งผลต่อการเรียนรู้บทบาทของความเป็นหญิงในครอบครัวได้ง่าย แม้ว่าจะรู้สึกสนิทสนมกับพี่หรือน้องผู้หญิงมากกว่าพี่หรือน้องผู้ชาย หรืออาจเกิดความต้องการที่จะเป็นอย่างพี่สาวหรือน้องสาวก็ตาม (ณรงค์ศักดิ์ ตะละภัญ และคณะ 2520: 29) ขณะเดียวกันความรู้สึกที่มีต่อตัวเองว่าดี้อยกว่าพี่คนอื่น ๆ ในครอบครัว ก็อาจเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเองไปอีกด้านหนึ่งได้ คือ การไม่อยากเหมือนอีกคนหนึ่ง เพราะไม่ต้องการเหมือนพี่หรือน้องที่มีลักษณะนิสัยที่ตนไม่ชอบหรือเป็นอย่างเดียวกัน ซึ่งเป็นการทำให้เอกลักษณ์ของคนด้อยลงไป เช่น ถ้าเด็กชายมีพี่ชายหรือพี่สาวที่มีนิสัยคล้ายผู้ชาย เด็กชายผู้เป็นน้องก็อาจทำตัวเองให้มีนิสัยเหมือนผู้หญิง เป็นคนอ่อนแอ เรียบร้อยสุภาพ ต้องการให้ปกป้อง (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2532: 72) ในทำนองเดียวกันถ้าเด็กหญิงมีพี่น้องชายหรือหญิงที่มีนิสัย อ่อนแอ สุภาพ เรียบร้อยเหมือนผู้หญิง เด็กหญิงก็อาจทำตัวเองให้มีนิสัยคล้ายกับผู้ชาย เป็นคนที่แข็งแรงคอยปกป้องทุกอย่างให้ ทำให้เด็กหญิงเกิดการเลียนแบบเพศตรงข้าม คือ เพศชาย และมีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดเพศได้ โดยไม่รู้ตัว ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างพี่น้องในครอบครัวในลักษณะดังกล่าวข้างต้น จึงมีความสัมพันธ์และมีผลต่อการกำหนดรูปแบบของพฤติกรรมทางเพศของสมาชิกในครอบครัวให้เป็นไปในทางที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมได้มาก เช่นกัน

2.2 ผลการศึกษาเปรียบเทียบข้อมูลส่วนตัวและปัจจัยทางครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนัก เรียนวัยรุ่นชาย พบว่านัก เรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่ในชั้น เรียนระดับ ปวช. 2-3 และมีก เป็นบุตรคน

สุดท้องของครอบครัว โดยมีสัดส่วนของพี่น้องผู้ชายมากกว่าผู้หญิงซึ่งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนทางด้านอายุแม้จะไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับการมีพฤติกรรมรัก-ร่วมเพศก็ตาม แต่ที่พบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 18-20 ปีมากที่สุด อธิบายได้ว่าช่วงอายุระหว่าง 18-20 ปี ถือได้ว่าเป็นช่วงระยะวัยรุ่นที่เปรียบเทียบกับวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของพฤติกรรมทางเพศ เนื่องจากเป็นช่วงระยะของการเจริญเติบโตจากวัยเด็กเข้าสู่วัยผู้ใหญ่เต็มตัว และอยู่ในระยะที่กำลังเรียนรู้ถึงความต้องการทางเพศของตน (ลลิตา ชีร์ลิวี 2530: 64) ดังนั้นช่วงอายุที่พบพฤติกรรมรักร่วมเพศให้นักเรียนวัยรุ่นชายมากที่สุดคือ 18-20 ปี จึงเป็นช่วงอายุของผู้ที่สามารถตระหนักถึงความพอใจทางเพศที่มีต่อเพศเดียวกันได้อย่างแท้จริง ดังที่ แดงค์ (Dank 1971 อ้างถึงใน Larson 1982: 227) ได้ศึกษาพบว่า อายุเฉลี่ยของการเปิดเผยตนเองว่าเป็นรักร่วมเพศ คือ อายุ 19.3 ปี โดยมีช่วงอายุของการเปิดเผยตนเองที่พบมากที่สุดถึงร้อยละ 44 ก็คือช่วงอายุระหว่าง 15-19 ปี

ส่วนทางด้านลำดับการเกิดและสัดส่วนของพี่น้องในครอบครัวนั้น นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่พบว่า เป็นบุตรคนสุดท้องในครอบครัว โดยมีสัดส่วนของพี่น้องผู้ชายมากกว่าผู้หญิง เมื่อพิจารณาพร้อมกับความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัวแล้วพบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมีความสนิทสนมกับพี่น้องผู้ชายมากกว่าผู้ชายซึ่งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ จึงอาจมีผลต่อการถ่ายทอดความรู้สึกและแบบแผนทางพฤติกรรมต่อกันที่เสริมให้เกิดการเลียนแบบลักษณะของความเป็นหญิงจากพี่สาวได้มากกว่าแม้ว่าจะมีพี่ชายมากกว่าก็ตาม นอกจากนี้พี่น้องในครอบครัวยังมีการแข่งขันเชิงดีชิงเด่นทะเลาะวิวาทกันมากกว่าและช่วยเหลือเกื้อกูลกันน้อยกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ผลที่ตามมาก็คือ นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอาจเกิดความไม่พึงพอใจ ไม่กล้ามีสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม และมีความไม่เข้าใจในระหว่างเพศทั้งชายและหญิงล้วนได้ง่าย (Walker 1968 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 16) อีกประการหนึ่งนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมดังกล่าวส่วนใหญ่มักเป็นบุตรคนสุดท้องในจำนวนนี้ ๆ หลายคนและเป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิง อาจทำให้เด็กชายรับรู้ว่าเป็นผู้ชายของตัวเองถูกทำให้อดขอลงไป เพราะต้องแข่งขันกับพี่ทั้งผู้ชายและผู้หญิง เมื่อต่อสู้ทางใดทางหนึ่งไม่ได้ก็จะเกิดความรู้สึกอดขอลงได้ (Hatterer 1971 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2156: 10) และจากการที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศสนิทสนมกับพี่น้องผู้ชายมากกว่าผู้ชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและเจตคติ

ของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 7 (จังหวัด งามศิริ 2532: 113) จึงอาจทำให้เกิดการพัฒนาเอกลักษณ์ของตนไปอีกด้านหนึ่งโดยเลียนแบบเพศตรงข้าม และพฤติกรรมทางเพศที่ผิดเพศโดยไม่รู้ตัว เด็กชายอาจทำตัวเองให้มีนิสัยเหมือนผู้หญิง เป็นคนอ่อนแอ เรียบร้อยสุภาพ เพื่อต้องการได้รับความคุ้มครองและปกป้องจากบุคคลในครอบครัว (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2532: 72) หากการแสดงพฤติกรรมในลักษณะของเพศตรงข้ามได้รับแรงเสริม เช่น ได้รับการปกป้องคุ้มครองหรือการดูแลเอาใจใส่จากครอบครัวก็จะทำให้นักเรียนวัยรุ่นชายยังคงมีพฤติกรรมดังกล่าวต่อไป ดังที่ สกินเนอร์ (Skinner อ้างถึงใน มลวิภา ทรงวุฒิศิลป์ 2526: 52) กล่าวว่า พฤติกรรมหรือการตอบสนองใด ๆ ที่ก่อให้เกิดการเสริมแรง การตอบสนองนั้น ๆ จะยิ่งทวีความเข้มข้นจนกระทั่งอาจพัฒนาไปสู่การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในอนาคตได้ง่าย

สำหรับผลการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยทางครอบครัวระหว่างนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีและไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ คือ บิดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะอ่อนแอ สมยอมเช่นเดียวกับมารดา ส่วนใหญ่มารดาประกอบอาชีพการบริหารและการจัดการมากที่สุด และมีอำนาจในการตัดสินใจมากกว่าบิดา ทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดามีความขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันเช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรชายก็มีความขัดแย้งกันอยู่เสมอ ในขณะที่มารดามักปฏิบัติต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาว ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัวที่พบว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมักสนิทสนมกับพี่หรือน้องผู้หญิงมากกว่าพี่หรือน้องผู้ชายได้กล่าวไว้ในเรื่องลำดับการเกิดและสัดส่วนของพี่น้องในครอบครัวดังกล่าวข้างต้นแล้ว อธิบายได้ว่า สังคมไทยภาคใต้คาดหมายและให้โอกาสแก่ผู้ชายในการเป็นผู้ปกครองครอบครัวผู้ชายจึงต้องมีความรู้ เป็นคนเชื่อถือได้ มีความกล้าหาญพอที่จะเป็นที่พึ่งและเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น (จำเริญ แสงดวงแข 2523: 430) แต่ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า บิดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีลักษณะอ่อนแอ สมยอมเช่นเดียวกับมารดา และยังมีลักษณะอื่น ๆ ที่ควรนำมากล่าวถึง ก็คือ บิดาเป็นคนที่เจ้าระเบียบ ไม่มีเหตุผล ไม่น่านับถือและไม่เป็นที่น่า ซึ่งพบมากกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรชายนอกจากจะมีความขัดแย้งกันอยู่เสมอแล้ว บิดายังมีความห่างเหินไม่เอาใจใส่บุตรชายและรักบุตรสาวมากกว่า ขณะเดียวกันก็ชอบบังคับ เข้มงวดและไม่ค่อยให้โอกาสแก่บุตรชายในการคบหากับบุคคลอื่น ๆ ซึ่งพบมากกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าวเช่นกัน ดังนั้นการที่นักเรียนวัยรุ่นชายรับรู้ถึงลักษณะและการแสดงออกของบิดาต่อตนเช่นนี้ ก็อาจรู้สึกว่ามีบิดาห่างเหิน ไม่เอาใจใส่ และได้รับ

ความรักจากบิดาน้อยกว่าบุตรสาว ทั้ง ๆ ที่โลกทรรศน์ของชาวไทยภาคใต้มักถือว่า เมื่อมีบุตรชายบิดามารดามักดีใจมากกว่าการมีบุตรสาวเพราะบุตรชายมีหน้าที่ต้องเลี้ยงดูบิดามารดา ถ้าบุตรชายต้องพลัดพรากจากไป บิดามารดาจะรู้สึกว้าหวาดที่ฝั่ง (จำเวียง แสงดวงแข 2523: 67) ทำให้นักเรียนวัยรุ่นชายอาจแสดงออกโดยการให้ความรักต่อบิดาน้อยเช่นกัน และเกิดความรู้สึกห่างเหิน ขาดความชื่นชม และขาดความภาคภูมิใจในตัวบิดาที่เป็นคนไม่มีเหตุผล ไม่น่านับถือ อ่อนแอ สมยอม และขาดความเป็นผู้นำในครอบครัว อีกทั้งสัมพันธ์ภาพระหว่างบิดากับบุตรชายที่มีความขัดแย้งกันอยู่เสมอ ตลอดจนการที่บิดาชอบบังคับ เข้มงวดและไม่ค่อยให้ออกาสแก่บุตรในการคบหาบุคคลอื่น ๆ นักเรียนวัยรุ่นชายจะเรียนรู้ว่า ลักษณะของบิดาเช่นนี้ไม่เหมาะสมที่จะยึดถือเป็นรูปแบบเพื่อพัฒนาลักษณะความเป็นชายในวัยผู้ใหญ่ (adult masculine hero) อีกทั้งยังรู้สึกไม่พึงพอใจบิดาด้วย จากการศึกษาของ ซาเกียร์ และ โรบินส์ (Saghir & Robins 1973: 144-146) พบว่า ไม่เพียงแต่จะขาดการอยู่ร่วมกัน (physical absent) เช่น ตาย หรือหย่าร้างเท่านั้น แต่ยังคงพบการไม่มีความสัมพันธ์ทางความรู้สึก (emotional absent) ด้วย เช่น เฉยเมย ไม่สนใจ กระด้าง และหากบิดาแสดงให้เห็นว่าเด็กชายมีพฤติกรรมเยี่ยงเด็กหญิงหรือใช้สรรพนามที่ทำให้เด็กเสียคุณค่าของตนแล้ว เด็กชายจะยิ่งรู้สึกว่าบิดาไม่สามารถเป็นต้นแบบที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ซึ่งพบถึงร้อยละ 82 ของกลุ่มรักร่วมเพศที่ศึกษาไม่ได้เลียนแบบลักษณะของบิดามาตั้งแต่วัยเด็ก จึงกล่าวได้ว่า ความสัมพันธ์ที่เด็กชายได้รับจากบิดามีความสำคัญมากกว่ามารดาเสียอีก นั่นคือบิดาเป็นสาเหตุทำให้บุตรชายเป็นรักร่วมเพศได้อย่างมาก (Bryon Mc Gee 1966 อ้างถึงใน ผกา สัตยธรรม 2516: 8) ในขณะที่มารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศแม้ว่าจะมีลักษณะ อ่อนแอ สมยอม เช่นเดียวกับบิดา แต่ก็ยังมีลักษณะอบอุ่นและมีความเป็นผู้นำมากกว่ามารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าว เมื่อพิจารณาควบคู่ไปกับการสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรแล้วพบว่ามารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ นอกจากจะปฏิบัติต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาวแล้ว ยังมีความรักใคร่ สนับสนุนและมีเวลาให้กับบุตรชายมากกว่าที่พบในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมดังกล่าวด้วย จะเห็นได้ว่ายิ่งบิดามีความห่างเหิน ไม่ค่อยเอาใจใส่บุตรชายมากเท่าใด ก็ยิ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนวัยรุ่นชายเกิดความพึงพอใจที่จะเลียนแบบลักษณะ "ความเป็นหญิง" จากมารดาซึ่งเป็นบุคคลแรกที่เด็กชายมีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมมากกว่าบิดา ไม่ว่าจะเป็นการตอบสนองความต้องการทั้งทางด้านอาหาร น้ำความรัก ความอบอุ่นจากการโอบกอดสัมผัสให้แกบุตรโดยตรง ซึ่งเป็นประสบการณ์ในระยะแรกเริ่ม (early conditioning) ที่ทำให้เด็กชายเรียนรู้ว่าเพศหญิงเป็นเพศที่น่าผูกพันใกล้ชิดมากกว่าเพศชาย แม้ว่ามารดาจะต้องให้เวลากับการทำงานทางด้าน

บริหารและการจัดการเป็นส่วนใหญ่ก็ตาม แต่ก็มีเวลาให้กับบุตรได้มากกว่าบิดาซึ่งห่างเหิน ไม่เอาใจใส่ และมารดามีกปฏิบัตต่อบุตรชายเสมือนเป็นบุตรสาวด้วย จึงเอื้ออำนวยต่อการยิ่งทำให้เด็กเรียนวัยรุ่นชายรู้สึกว่ารักและภูมิใจมารดามากกว่าบิดา อีกทั้งยังส่งผลต่อการมีพัฒนาการทางเพศที่ไม่เหมาะสมได้ง่าย นอกจากนี้ยังมีข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีบิดาถึงแก่กรรมมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ทำให้ต้องอยู่ในความดูแลและใกล้ชิดกับมารดา ซึ่งเป็นเพศตรงข้ามมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังขาดรูปแบบของบิดาซึ่งเป็นตัวแทนของเพศชาย เพื่อให้เด็กชายได้เลียนแบบและพัฒนาบทบาททางเพศได้อย่างเหมาะสมต่อไป ดังที่ ผกา สัตยธรรม (2516: 82) . กล่าวว่ ความรักและอิทธิพลของมารดามีผลต่อพฤติกรรมด้านต่าง ๆ ของกลุ่มรักร่วมเพศ เพราะการเลียนแบบมีผลต่อบุคลิกภาพตลอดจนบทบาททางเพศของเด็กในอนาคตได้ง่าย ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาคั้งนี้บ่งความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญดังกล่าวข้างต้น โดยเฉพาะทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรที่มีความขัดแย้งกัน และความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรที่พบว่ามารดามีกปฏิบัตต่อบุตรชายเสมือน เป็นบุตรสาวใ้เด็กเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 10 (นุจรี เตชะปัญญาชัย 2526: 107-108)

นอกจากนี้ทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาของนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ พบว่า มีความขัดแย้งทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอและมารดามีอำนาจในการตัดสินใจหาในครอบครัวมากกว่าบิดา การรับรู้ถึงสัมพันธ์ภาพดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อให้นักเรียนวัยรุ่นชายรู้สึกไม่พอใจว่าความสัมพันธ์ในชีวิตครอบครัวที่บิดามารดามีการทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอนี้ก่อให้เกิดความตึงเครียด (Saghir & Robins 1973: 143) รู้สึกดุกถูกและไม่เห็นคุณค่าของความสัมพันธ์ดังกล่าว ซึ่งจะนำไปสู่ความรู้สึกไม่ต้องการมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามเพราะเกรงว่าจะทำให้ชีวิตไม่มีความสุข เช่นเดียวกับชีวิตการแต่งงานของบิดามารดา (Walker 1968 อ้างถึงใน Pattaya Yaisoon 1984: 15) และเพียงเบนไปสู่ความต้องการมีสัมพันธ์ภาพทางเพศกับเพศเดียวกันได้ง่าย อีกทั้งการที่รับรู้ว่มารดามีอำนาจตัดสินใจหาในครอบครัวมากกว่าบิดา ย่อมส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของนักเรียนวัยรุ่นชายได้เช่นกันว่า บิดาขาดความเป็นผู้นำและไม่มีบทบาทในครอบครัวทั้ง ๆ ที่โครงสร้างทางครอบครัวของชาวไทยภาคใต้จะมีฝ่ายชายหรือบิดาเป็นใหญ่ (patriachal) (ลีดา สอนศรี 2523: 30) จึงขาดความภาคภูมิใจและไม่ต้องการเลียนแบบลักษณะของบิดา ซึ่งถือได้ว่าเปรียบเสมือนกับเป็นบุคคลแรกในครอบครัวที่จะเป็น "ตัวแบบ" ในด้าน

เอกลักษณ์ของความเป็นชายที่ทำให้เด็กชายได้ เรียนรู้และยึดถือเป็นแบบอย่าง เพื่อพัฒนา เอกลักษณ์ของความเป็นชายเมื่ออย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ได้มากยิ่งขึ้น ดังที่จิตแพทย์ส่วนใหญ่ เชื่อว่า รากฐานของรักร่วมเพศเกิดจากความสัมพันธ์จากบิดามารดา การช่วยเหลือแก้ไข จึงต้องเริ่มจากความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตรเป็นประการสำคัญสำคัญ บิดามารดา จึงเป็น "ตัวแบบ" ที่สำคัญที่สุดสำหรับบุตรชายและบุตรสาวในการเลียนแบบ บทบาทของ ความเป็นชายหรือความเป็นหญิง เพื่อการนำไปสู่การมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมในวัย วัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่ต่อไปในวันข้างหน้า

3. การศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในนัก เรือน วิทยาลัย

3.1 การรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศ การเคยแยกจากครอบครัว และที่อยู่ปัจจุบันของนัก เรือนวิทยาลัย

ผลการศึกษาพบว่า นัก เรือนวิทยาลัยทั้งหญิงและชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ มักรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศและเป็นเพื่อนสนิทมากที่สุดซึ่งพบความแตกต่างอย่าง มีนัยสำคัญ ส่วนการเคยแยกจากครอบครัวและที่อยู่ปัจจุบันของนัก เรือนวิทยาลัยที่มีพฤติ- กรรมดังกล่าวเคยอยู่ทั้งโรงเรียนประจำและหอพักมาก่อน ปัจจุบันอยู่หอพักเอกชนมากที่สุด รองลงมาคืออยู่กับญาติ สำหรับนัก เรือนวิทยาลัยชายไม่พบความแตกต่างในเรื่องดังกล่าวกับ การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศแต่อย่างใด อธิบายได้ว่า ธรรมชาติที่สำคัญของวัยรุ่น คือ การ ติดกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ซึ่งจะช่วยลดความวิตกกังวลในการปรับตัวและ สร้างความเชื่อมั่นด้วย (กิตติกร มีทรัพย์ 2529: 14) รวมทั้งยังรับเอาค่านิยมของกลุ่ม มายึดถือเป็นค่านิยมของตนด้วย จึงเกิดการเลียนแบบและกระทำตามกันหลาย ๆ ด้าน เช่น แฟชั่นการแต่งกายที่ไม่แยกชายหญิงชัดเจน (unisex) ที่กำลังเป็นที่นิยมกันในกลุ่ม วัยรุ่นปัจจุบันนี้ ซึ่งเชื่อว่าเป็นสาเหตุหนึ่งนำไปสู่การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศต่อไปได้ (อตุมนศิลป์ ศรีแสงนาม และ สมศรี สุกุมลนันท์ 2529: 2) อีกทั้งยังเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะ ทางเพศ มีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ และหาประสบการณ์ใหม่ ๆ เกี่ยวกับ เรื่องเพศ (Hurlock 1980: 244-245) เมื่อนัก เรือนวิทยาลัยทั้งหญิงและชายส่วนใหญ่รู้จัก คุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศซึ่งเป็นสนิทสนมแล้ว ก็จะมีแนวโน้มในการคล้อยตามและ กระทำการเลียนแบบพฤติกรรมของกลุ่มในด้านต่าง ๆ รวมถึงการเลียนแบบพฤติกรรม

รักร่วมเพศได้ โดยเฉพาะนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่เคยอยู่ในสถานที่ซึ่งห่างไกลจากการดูแลของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เช่น โรงเรียนประจำหรือหอพักมาก่อน แม้แต่ที่พักในปัจจุบันก็อยู่หอพักเอกชนมากกว่าอยู่กับบิดามารดาหรืออยู่กับญาติ จึงเปิดโอกาสให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงได้อยู่รวมกลุ่มกันตามลำพัง และอาจเกิดความต้องการที่จะทดลองและเรียนรู้ถึงการแสดงออกทางเพศได้มาก เพื่อระบายออกถึงแรงขับทางเพศตามธรรมชาติที่เกิดขึ้น ในขณะที่ค่านิยมของสังคมไทยยังเคร่งครัดต่อการแสดงออกทางเพศของผู้หญิง และยังคงยึดถือเรื่องพรหมจรรย์และการรักษาวลสงวนตัวอยู่ ประกอบกับความคิดเห็นที่นักวิจัยรุ่นทั้งหญิงและชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศให้ความสำคัญว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน ก็คือ การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ การถูกชักชวนจากเพื่อนรุ่นพี่หรือผู้มีอิทธิพลต่อตนและเป็นภาระเลียนตามกันในหมู่วัยรุ่น จึงเท่ากับเป็นแรงเสริมให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงคล้อยตามเพื่อนร่วมกลุ่ม โดยเฉพาะเพื่อนสนิทที่เป็นรักร่วมเพศ ซึ่งอาจชักชวนและชักนำไปให้มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ อันอาจเป็นสาเหตุที่นำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศได้ในที่สุด

3.2 การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อสาเหตุการเกิดรักร่วมเพศในสังคม โดยมุ่งศึกษาทางด้านการรับรู้ เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนและความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน

3.2.1 การรับรู้ เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนของนักเรียนวัยรุ่น

ผลการศึกษาครั้งนี้แม้จะยังไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องการรับรู้ เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนกับการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชายก็ตาม แต่ก็มีประเด็นที่น่าสนใจ กล่าวคือ นักเรียนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่รับรู้ เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจาก วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป รองลงมาคือ จากโทรทัศน์และภาพยนตร์ เป็นลำดับถัดมา สำหรับนักเรียนวัยรุ่นชายส่วนใหญ่รับรู้ เรื่องราวดังกล่าวจากภาพยนตร์มากที่สุด รองลงมาคือ จากวารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไป และวารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ ส่วนนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศรับรู้ เรื่องดังกล่าวจากสื่อมวลชนต่าง ๆ มากกว่า 1 สื่อเป็นส่วนใหญ่ จากภาพยนตร์รวมทั้งวารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศเป็นลำดับถัดมา กล่าวได้ว่า อิทธิพลของสื่อมวลชนอยู่ในฐานะเป็นผู้กล่อมเกลและเป็น

ผู้นำทางความคิด ความรู้สึกที่สามารถจูงใจผู้อ่าน ผู้ดู โดยเฉพาะเด็กและเยาวชนได้ทั้งในทางที่ดีและไม่ดี โดยการเรียนรู้เกี่ยวกับประสิทธิภาพของสังคมและวัฒนธรรมของสังคมโดยตรง ไม่เฉพาะจากบุคคลที่ได้สื่อสารเป็นส่วนตัวในชีวิตประจำวันเท่านั้น แต่จากสื่อมวลชนอื่น ๆ เช่น ภาพยนตร์ซึ่งเป็นสื่อมวลชนที่สามารถเข้าถึงความรู้สึกได้ง่ายเพราะได้ยินทั้งเสียง ได้เห็นทั้งสีและภาพ จึงเป็นสื่อที่มีอิทธิพลที่สามารถข้อมอารมณ์ได้มากกว่าหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ที่เป็นเสมือนทั้งภาพยนตร์ วิทยุกระจายเสียงและหนังสือพิมพ์รวมกัน ซึ่งสามารถเข้าถึงผู้ชมในบ้านได้ทุกขณะ (ปริชญ์ ปราชญานุพร 2527: 63, 114, 185) สื่อมวลชนจึงมีส่วนสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ความคิดเห็นและเจตคติที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมวิถีชีวิตและวัฒนธรรมมวลชนขึ้น (บำรุง สุขพรรณม์ อ้างถึงใน เสวี วงษ์มณฑาและคณะ 2533: 14) ดังนั้นการการที่สื่อมวลชนเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับรัก-ร่วมเพศไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของสิ่งตีพิมพ์ที่มีอยู่อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน เช่น วารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ทั่วไป หรือเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ ตลอดจนภาพยนตร์หรือโทรทัศน์ จึงมีส่วนกระตุ้นหรือช่วยยู่ให้วัยรุ่นที่รับสื่อเหล่านี้เกิดความอยากรู้อยากเห็น โดยเฉพาะวัยรุ่นที่มีความสับสนในบทบาททางเพศอยู่แล้วได้แสดงพฤติกรรมรักร่วมเพศออกมามากขึ้น ดังที่ วิลลภ ปิยะมโนธรรม (2523: 75) ได้กล่าวไว้ว่า การแสดงลักษณะพฤติกรรมรักร่วมเพศทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์บนเวทีการแสดง หรือ เป็นรูปภาพในนิตยสาร หนังสือต่าง ๆ ก็มักต้องการทำให้ผู้ชมรู้สึกชอบออกชอบใจสนุกสนานอยู่แล้ว จึงกลายเป็นการสร้าง ความสนใจ ความประทับใจแก่พวกรักร่วมเพศไปกับลักษณะเด่นเหล่านี้โดยไม่ได้ตั้งใจ เด็กชายที่ขาดแบบอย่างที่บ้านและผู้เป็นครูผู้ชายที่โรงเรียนมาก่อน ก็อาจเลือกคนแสดงชายแต่ทำทาง กระตุ้กระตั้งขึ้นมาเป็นแบบอย่างของตนเองเพราะความที่มีแนวโน้มอยู่แล้ว โดยเฉพาะ ถ้าคนแสดงนั้นเป็นผู้ที่มีชื่อเสียง มีคนชื่นชมมากและประสบความสำเร็จในชีวิตและด้าน การงานที่ทำอยู่ เด็กก็จะยิ่งเกิดการจำแบบอย่างได้มากขึ้น โดยเฉพาะเด็กที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์ของตัวเองทั้งทางด้านอาชีพการงานและดำเนินชีวิตส่วนตัว เป็นลักษณะการเดินตามรอยคนเด่นนั่นเอง ดังที่ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura) (อ้างถึงใน สิทธิโชค วรานุสันติกุล 2529: 13, 16, 37) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาที่มีชื่อเสียงทางด้านทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (social learning theory) ได้เสนอแนวความคิดไว้ว่า บุคคลไม่จำเป็นต้องเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงเพียงอย่างเดียว แต่สามารถเรียนรู้และคิดแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นมาก่อนแต่ถ้ามีความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมดังกล่าว บุคคลนั้นก็จะสามารถแสดงพฤติกรรมออกมาได้ด้วยตัวเอง (self-regulated behavior) ดังนั้นทฤษฎีนี้จึงเน้นถึงบทบาทของ "ผู้เป็นแบบอย่าง (model)" ว่า เมื่อเขาทำพฤติกรรมนั้นแล้ว จะได้รับรางวัลหรือถูกลงโทษ หากสื่อมวลชนหยิบยกเอาบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศขึ้นมาเป็นบทบาท

เด่นในสังคมต่างสื่อต่าง ๆ แล้ว อาจทำให้บุคคลเหล่านี้กลายเป็น "ผู้เป็นแบบอย่าง" ที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นที่มีแนวโน้มต่อการเป็นรักร่วมเพศได้ เรียนรู้ และนำมาเป็นแบบอย่างในการเลือกแบบพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมดังกล่าวได้ง่าย สื่อมวลชนจึงควรตระหนักถึงหน้าที่หลักในการเสนอข่าวสารที่เป็นข้อเท็จจริง การถ่ายทอดวัฒนธรรม ความคิดเห็น เจตคติ และการให้ความบันเทิง โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศในแนวทางที่ถูกต้องและเหมาะสมแก่ผู้รับสาร ซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่นทั้งหญิงและชาย ไม่ให้เกิดความสับสนในการแสวงหาเอกลักษณ์ทางเพศของตัวเองเพิ่มมากขึ้น และเป็นการยับยั้งไม่ให้กลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวก้าวไปสู่การเป็นรักร่วมเพศในวันข้างหน้าเพิ่มมากขึ้นด้วย

3.2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นที่มีต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน

ผลการศึกษาไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องความคิดเห็นต่อสาเหตุการเป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบันกับการมีพฤติกรรมทางเพศในนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชาย นักเรียนวัยรุ่นชายและนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการเป็นรักร่วมเพศมีสาเหตุมาจากการขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศมากที่สุด รองลงมาคือ การมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน และได้รับความพึงพอใจและการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่นตามลำดับ ซึ่งความคิดเห็นทั้ง 3 ประการดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับผลการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศทั้งเขตการศึกษา 5 (ทัศนีย์ ธานีประชุม 2532: 109) 6 (ชวนีย์ จันทร์น้อย 2533: 120) 10 (นุจรี เตชะปัญญาชัย 2532: 108) และ 12 (สุภาพร ประดับสมุทร 2532: 113) นอกจากนี้นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีความเห็นว่า ความต้องการแสดงว่าผู้หญิงมีสิทธิและเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชายก็เป็นสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งด้วย สำหรับนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเห็นว่า การถูกชักชวนจากเพื่อนรุ่นพี่หรือจากผู้ที่มิใช่อิทธิพลต่อตน การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ และการเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่นเป็นสาเหตุสำคัญที่สุด และการถูกชักชวนจากเพื่อนวัยเดียวกันรวมทั้งความต้องการแสดงว่าผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมผู้ชายพบเป็นอันดับเท่ากับรองลงมา อธิบายได้ว่า ธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยที่มีวุฒิภาวะทางเพศ มีความสนใจอยากรู้อยากเห็น เรื่องเพศและต้องการได้รับความสนใจจากเพศตรงข้าม ในสังคมตะวันตกเด็กวัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีโอกาสทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน มีการพบปะสังสรรค์และเปิดโอกาสให้รู้จักการนัดพบเป็นคู่กัน (dating) ได้โดยเสรี

เพื่อให้เด็กวัยรุ่นได้เรียนรู้ในเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศและรู้จักสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนต่างเพศ ทำให้เด็กวัยรุ่นในสังคมตะวันตกมีความเชื่อมั่นและเรียนรู้บทบาททางเพศของตนเองได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งนำไปสู่การเกิดความสนใจและอยากสร้างความประทับใจแก่เพศตรงข้าม ในขณะที่สังคมไทยผู้ใหญ่ในครอบครัวยังเป็นผู้มีอำนาจในการกำหนดว่าเมื่อใดหญิงชายควรเรียนรู้เรื่องเพศ แม้ว่าในปัจจุบันนี้ผู้ใหญ่ยอมรับให้หญิงชายมีการนัดหมายได้บ้างแต่ก็เห็นว่าไม่ควรกระทำก่อนวัยหนุ่มสาว (สุนัตรา สุภาพ 2533: 55-57) ดังนั้นโอกาสที่เด็กวัยรุ่นทั้งหญิงและชายในสังคมไทยจะได้พบปะสังสรรค์และเรียนรู้กับเพื่อนต่างเพศจึงมีน้อยกว่าในสังคมตะวันตก จึงอาจทำให้เด็กวัยรุ่นในสังคมไทยหาทางออกเพื่อระบายความต้องการทางเพศ ซึ่งเป็นธรรมชาติของการมีแรงขับทางเพศในวัยนี้ด้วยการมีสัมพันธภาพทางเพศกับเพศเดียวกันได้ง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากวัยรุ่นต้องเข้ามาอยู่ในสถาบันที่แบ่งแยกเพศหญิงและชายออกจากกัน เช่น โรงเรียนหญิงล้วนหรือโรงเรียนชายล้วนแล้วย่อมมีโอกาสที่จะขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศได้มากขึ้น ประกอบกับนักวิจัยวัยรุ่นทั้งหญิงและชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้รู้จักคุ้นเคยกับเพื่อนสนิทที่เป็นรักร่วมเพศอยู่แล้ว ซึ่งในวัยนี้กลุ่มเพื่อนถือได้ว่าเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญต่อการสร้างค่านิยมและกำหนดแบบแผนพฤติกรรมของกลุ่มได้มาก จึงมีแนวโน้มที่จะเลียนแบบพฤติกรรมรักร่วมเพศตามกลุ่มเพื่อนสนิทได้สูงมาก ดังที่คอนราด ลอเรนซ์ (Konrad Lorenz อ้างถึงใน อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม 2525: 248-249) นักจิตวิทยาชาวสวีเดนกล่าวไว้ว่า ในช่วงเวลาที่พอเหมาะช่วงหนึ่งหากเผชิญตัวกระตุ้น (stimulus) ที่พอเหมาะเกิดขึ้นพอดี ก็จะทำให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างถาวรขึ้นได้ และหากการเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าวเป็นประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันที่ทำให้มีเด็กวัยรุ่นเกิดความพึงพอใจด้วยแล้ว ย่อมนำไปสู่การมีพฤติกรรมดังกล่าวต่อไปอีกได้ง่ายเพราะพฤติกรรมใดที่กระทำแล้วผู้กระทำได้รับความพึงพอใจก็จะเป็นแรงเสริมให้มีการแสดงพฤติกรรมนั้นได้ซ้ำอีกในอนาคต (สิทธิโชค วรรณสันติกุล 2529: 11)

นอกจากนี้ นักวิจัยวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมอีกว่า สาเหตุของการเกิดรักร่วมเพศในสังคมปัจจุบันเนื่องจากความต้องการแสดงว่าผู้หญิงมีสิทธิและเสรีภาพเท่าเทียมผู้ชาย สาเหตุในข้อนี้อธิบายได้ว่าปัจจุบันสังคมไทยเปิดโอกาสให้ผู้หญิงมีสถานภาพในสังคมได้ทัดเทียมกับผู้ชายมากกว่าแต่ก่อน ประกอบกับวัฒนธรรมและความเจริญทางด้านเทคโนโลยีของสังคมตะวันตกที่แผ่ขยายเข้ามามากขึ้น ทำให้บทบาทของผู้หญิงไทยเปลี่ยนแปลงไป ผู้หญิงมีโอกาสประกอบอาชีพหรือดำรงตำแหน่งที่ไม่เคยได้

รับโอกาสมาก่อน เช่น งานนิติบัญญัติ งานตุลาการ งานด้านบริหาร แม้แต่รัฐมนตรี (รัชนิกร เศรษฐวิโรจน์ 2523: 101-102) เมื่อสตรีใดสามารถทำงานหรือปฏิบัติภาระกิจได้ ยิ่งบุรุษจะได้รับการยกย่องชมเชยจากสังคมว่าเป็นสตรีที่เก่งมีความสามารถมาก ขณะที่บุรุษใดไม่สามารถประพฤติปฏิบัติได้สมชายจะถูกสังคมตำหนิว่าอ่อนแอ ไม่เข้มแข็งสมชายสำหรับพฤติกรรมที่ได้รับความชื่นชมของสตรีเหล่านั้น อาจส่งผลให้ผู้หญิงอีกหลาย ๆ คนเรียนรู้และเลียนแบบต่อไปได้ ดังที่ แบนดูรา (Bandura 1977 อ้างถึงใน สิทธิโชค วรานุสติกุล 2529: 37) กล่าวว่า คนเรานั้นเรียนรู้จากการสังเกตการกระทำของผู้อื่น และทำตามแบบอย่างพฤติกรรมของผู้อื่นได้ เป็นการเรียนรู้ที่ไม่ได้รับการเสริมแรงโดยตรง แต่เรียนรู้ด้วยการสังเกตการกระทำของผู้อื่นว่าเขาแสดงพฤติกรรมนั้นแล้ว ได้รางวัลหรือถูกลงโทษ จึงเท่ากับเป็นแรงเสริมต่อการมีลักษณะของเพศตรงข้ามในเพศหญิง และเสริมให้เกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศในผู้หญิง ได้มากยิ่งขึ้น

สำหรับนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เห็นว่า การถูกชักชวนจากเพื่อนรุ่นพี่หรือผู้ที่มีอิทธิพลต่อตนก็เป็นสาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการเป็นรักร่วมเพศได้ ดังคำอธิบายเกี่ยวกับการเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่นข้างต้น ประกอบกับเมื่อถูกแรงชักชวนจากเพื่อนสนิทที่เป็นรักร่วมเพศ (Gelder, Gath & Mayou 1984: 471) ก็ยิ่งเป็นแรงสนับสนุนให้นักเรียนวัยรุ่นชายเกิดความอยากลองมีประสบการณ์ทางเพศกับเพศเดียวกันซึ่งเป็นหนทางที่นำไปสู่การเป็นรักร่วมเพศในที่สุดได้ง่าย

4. เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ

การศึกษาค้นคว้าพบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศแตกต่างจากนักเรียนวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักเรียนวัยรุ่นหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านักเรียนชาย ซึ่งได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 1 (บันทึกวิรัตน์ คุณากร 2532: 116) 5 (ทัศนีย์ ธานีประชุม 2533: 124) 11 (วิษระ อิมจิตร 2532: 103) และ 12 (สุภาพร ประดับสมุทร 2532: 113) แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาเรื่องดังกล่าว เขตการศึกษา 6 ที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิง (ชวนีย์ จันทน์น้อย 2533: 124) และเขตการศึกษา 10 ที่พบว่านักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าวไม่แตกต่างกัน (นุจวี

देशेऽप्युपायैः 2532: 108) และเจตคติของนักเรียนในแต่ละประเภทโรงเรียนต่อพฤติกรรมดังกล่าวพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนหญิงล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าวดีที่สุด รองลงมาคือนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วนตามลำดับ แต่เมื่อเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชายในโรงเรียนแต่ละประเภทไม่พบความแตกต่างกันแต่อย่างใด โดยได้ผลสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องร่ววดังกล่าว เขตการศึกษา 12 (สุภาพร ประดับสมุทร 2532: 113) และยังพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าวดีกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักต่างเพศ ซึ่งผลที่ได้ดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาเรื่องดังกล่าวในเขตการศึกษา 5 (ทัศนีย์ ธนาประชุม 2532: 121) 10 (นุจรี เตชะปัญญาชัย 2532: 109) 11 (วิษระ อิมจิตร 2532: 103) และ 12 (สุภาพร ประดับสมุทร 2532: 113) โดยที่นักเรียนหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าวดีกว่านักเรียนชาย เมื่อพิจารณาถึงหลักจิตวิทยาทั่วไปแล้วถือว่าธรรมชาติของเพศหญิงเป็นเพศที่มีศักยภาพ สมรรถภาพหรือประสิทธิภาพเหนือกว่าเพศชาย ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกภาวะทางอารมณ์ ความคิด สติปัญญา ความอดกลั้นอดทน ความเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นและความสุภาพอ่อนโยน (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2533: 196) เวอร์เนอร์และคณะ (Werner et al 1985 อ้างถึงใน กนกวิรัตน์ สุขะตุงคะ, สุธิรา กัทธยุดวรารัตน์ และมงคล หลักคำ 2530: 36) ได้สำรวจความเปลี่ยนแปลงทางด้านบทบาททางเพศในปัจจุบันจากเมื่อ 30 ปีก่อน สรุปได้ว่า ในระยะ 20 ปีมาบทบาททางเพศได้เปลี่ยนแปลงไปบ้างโดยพบว่า ผู้ชายมีลักษณะก้าวร้าว เป็นตัวของตัวเอง และใจเร็วมากกว่าผู้หญิง ในขณะที่ผู้หญิงมีลักษณะสุภาพ ใจอ่อน อารมณ์อ่อนไหวง่าย และสละสลวยมากกว่าผู้ชาย ประกอบกับการมีความแตกต่างทางชีวภาพระหว่างเพศหญิงและเพศชาย การมีบุคลิกภาพที่มีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว มีการรับรู้ที่แตกต่างกันซึ่งส่งผลให้มีการเรียนรู้ ความเชื่อ เจตคติ ค่านิยม ฯลฯ แตกต่างกันไปด้วย (สิทธิโชค วรานุสันติกุล 2529: 29) โดยเฉพาะเจตคติซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของบุคลิกภาพนั้นกล่าวได้ว่า เจตคติเป็นเครื่องชี้แนะหรือกำหนดพฤติกรรม และพฤติกรรมเป็นเครื่องชี้แนะหรือกำหนดเจตคติ (ธีระพร อูวรรณโณ 2529: 4/15) ศรทรง สุขสุเมธ (2522: 33) ได้ทำการศึกษาถึงเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในนิสิตผู้ลาออกจากมหาวิทยาลัย และ บุบผา คุณนิโน (2530: 71) ได้ศึกษาเรื่องเดียวกัน แต่ศึกษาในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่า นิสิตและนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศดีกว่านิสิตชายและนักเรียนชาย เพราะผู้หญิงเป็นเพศที่มีความห่วงใยกับบุคคลหรือสิ่งของที่อยู่รอบตัว มีเมตตากรุณา เห็นอกเห็นใจและรู้ถึงภาวะจิตใจของบุคคลที่อยู่ใกล้เคียงยามได้รับทุกข์มากกว่า ดังนั้นความแตกต่างในบทบาททาง

เพศและบุคลิกภาพของผู้หญิงและผู้ชายดังกล่าวข้างต้น จึงอาจส่งผลให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีความเข้าใจ ยอมรับ เห็นอกเห็นใจ และมีเจตคติต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ดีกว่านักเรียนชาย

อีกประการหนึ่งแนวคิดทางด้านทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมที่เน้นถึงความสำคัญของการเรียนรู้ในวัยเด็กร่วมกับปัจจัยชีวภาพอื่น ๆ ว่า การได้รับการเสริมแรงหรือการลงโทษเมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมตามบทบาททางเพศของตน โดยที่สังคมมีความคาดหวังในบทบาททางเพศของผู้ชายและผู้หญิงแตกต่างกัน จึงทำให้มีความแตกต่างระหว่างเพศขึ้น (Archer & Lloyd 1980: 268-270) ซึ่งมีผลต่อเจตคติด้วย เพราะเจตคติเป็นสิ่งที่กำหนดให้บุคคลประพฤติ ปฏิบัติ หรือตอบสนองในการที่จะชอบหรือไม่ชอบต่อบุคคล วัตถุ สถานการณ์ หรือความคิดเห็นอื่น ๆ ได้ (Klausmerier & Ripple 1971 อ้างถึงใน เชิดศักดิ์ โฆวาลินธุ์ 2516: 9) ดังนั้นการที่ค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรมไทยมีความคาดหวังสูงในเรื่องบทบาทของความเป็นชายว่าต้องเป็นชายแท้ (วัลลภ ปิยะมโนธรรม 2531: 67) และโลกทรรศน์ของชาวไทยภาคใต้ที่คาดหวังให้ผู้ชายต้องเป็นผู้นำในครอบครัวและในสังคม (จำเริญ แสงดวงแข 2523: 43) หากพฤติกรรมใดที่ไม่ตรงตามเพศและเกิดขึ้นในเพศชายมักสะกดตาและเกิดการต่อต้านจากสังคมโดยทั่วไปสูง โดยอาจถูกมองว่าไม่มีความเข้มแข็ง อ่อนแอ ทำให้รู้สึกที่ตัวเองสูญเสียความเป็นชาย ในขณะที่ผู้หญิงหากมีลักษณะของผู้ชาย เช่น มีความเก่งกล้า ทะมัดทะแมงและคล่องแคล่วกว่าผู้หญิง ส่วนใหญ่ก็มักได้รับความชื่นชมและสังคมให้การยอมรับ (Bandura 1986: 92-96) ว่าเป็นผู้นำ มีความเข้มแข็ง มีบทบาทเท่าเทียมผู้ชาย ฯลฯ จึงอาจทำให้นักเรียนวัยรุ่นชายเห็นว่าสังคมไทยมีการควบคุมพฤติกรรมรักร่วมเพศในผู้ชายมากกว่าผู้หญิง และยังทำให้มีเจตคติต่อการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศในเชิงลบมากกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงได้

สำหรับการศึกษาเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนในแต่ละประเภท โรงเรียนที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ โดยพบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนหญิงล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าวดีที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษา และโรงเรียนชายล้วนตามลำดับนั้น เมื่อเปรียบเทียบเฉพาะนักเรียนวัยรุ่นหญิงและชายในแต่ละประเภทโรงเรียนแล้ว ไม่พบความแตกต่างทางด้านเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าวแต่อย่างใด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าประเภทของโรงเรียนอาจไม่ใช่ปัจจัยหลักที่ส่งผลให้เกิดความแตกต่างกัน แต่อาจเป็นความแตกต่างระหว่างเพศของนักเรียนวัยรุ่นโดยรวมที่ศึกษาอยู่ในแต่ละประเภทโรงเรียนที่ทำให้พบความแตกต่างในเรื่องประเภทโรงเรียนกับการมีเจตคติ

ต่อพฤติกรรมดังกล่าวก็ได้ ทั้งนี้เพราะนักเรียนวัยรุ่นในปัจจุบันสามารถรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะสื่อมวลชนประเภท วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไป ภาพยนตร์และโทรทัศน์ ที่นักเรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและชายส่วนใหญ่ เห็นว่าเป็นสื่อที่สามารถรับรู้เรื่องราวดังกล่าวได้มากโดยไม่ขึ้นอยู่กับประเภทของโรงเรียนแต่อย่างใด ประกอบกับการมีโอกาสทางสังคมในการคบหาสมาคมกับเพื่อนต่างเพศ ต่างวัย ตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ หรือตามแหล่งบันเทิงสำหรับวัยรุ่นที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น โรงภาพยนตร์ สถานที่เต้นรำ หรือดิสโก้เทคได้มากขึ้น จึงอาจทำให้เจตคติของนักเรียนวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนหญิงล้วนและโรงเรียนสหศึกษาหรือเจตคติของนักเรียนในโรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนสหศึกษาไม่แตกต่างกัน

อีกประการหนึ่งการที่นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีเจตคติในเชิงบวกมากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญนั้น อธิบายได้ว่า จากการที่นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมักรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศและเป็นเพื่อนสนิทมากที่สุดนั้น การได้อยู่ร่วมกลุ่มกับเพื่อนสนิทที่เป็นรักร่วมเพศในช่วงวัยรุ่นนี้ ย่อมเปิดโอกาสให้รับเอาค่านิยม ความคิด ความรู้สึก และกระทำได้ตามหรือเลียนแบบพฤติกรรมของกลุ่มได้มาก จึงมีผลทำให้นักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศเหล่านี้เกิดความคิด ความรู้สึกต่อบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศตลอดจนเรื่องรักร่วมเพศเปลี่ยนแปลงไปตามกลุ่มเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม อีกทั้งยังเป็นการช่วยลดความวิตกกังวลในการปรับตัวและสร้างความเชื่อมั่นในตัวเองด้วย (กิติกร มีทรัพย์ 2529: 14) ดังนั้นการที่บุคคลจะประพฤติหรือปฏิบัติต่อสิ่งใด ๆ ก็ย่อมมีอิทธิพลของความคิด ความรู้สึกเป็นตัวกำหนดทิศทางของพฤติกรรมนั้น ๆ (ณรงค์ศักดิ์ จันท์นวล 2527: 667) และ การมีเจตคติไปในทางใดก็อาจบอกถึงความพร้อมของบุคคลในการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ได้ เจตคติซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ จึงสามารถอธิบายถึงการมีเจตคติในเชิงบวกในนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศว่า ย่อมพบมากกว่านักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างแน่นอน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนี้เมื่อนำมาพิจารณาร่วมกับผลการศึกษาในเรื่องเดียวกันที่ได้จากเขตการศึกษาต่าง ๆ แล้ว มีประเด็นที่น่าสนใจที่จะนำมาเป็นข้อสังเกตไว้ดังนี้ คือ

ผลการศึกษาพฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรกร่วมเพศ เขตการศึกษาต่าง ๆ ของประเทศไทย ส่วนใหญ่พบพฤติกรรมรกร่วมเพศในนักเรียนวัยรุ่นหญิงมากกว่านักเรียนวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งเขตการศึกษาภาคกลาง (เขตการศึกษา 1, 5 และ 6) ภาคเหนือ (เขตการศึกษา 70 ภาคตะวันออกเจียงเหนือ (เขตการศึกษา 9, 10 และ 11) ภาคตะวันออก (เขตการศึกษา 12) และภาคใต้ (เขตการศึกษา 4) และพบพฤติกรรมดังกล่าวในนักเรียนวัยรุ่นโรงเรียนหญิงล้วนมากที่สุด รองลงมาคือ นักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วนตามลำดับในเขตการศึกษา 1 และ 12 เช่นเดียวกับผลที่ได้ในเขตการศึกษา 4 ขณะเดียวกันก็พบว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงในเขตการศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าวส่วนใหญ่มีเจตคติต่อพฤติกรรมรกร่วมเพศดีกว่านักเรียนวัยรุ่นชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนหญิงล้วนมีเจตคติต่อพฤติกรรมดังกล่าวดีกว่านักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนชายล้วนซึ่งพบในเขตการศึกษา 4 เช่นเดียวกัน

สำหรับปัจจัยทางครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรกร่วมเพศที่พบในเขตการศึกษา 4 ร่วมกับเขตการศึกษาอื่น ๆ คือ บิดาของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศมักมีลักษณะไม่น่านับถือ แฉิ่งกระด้าง ไม่มีเหตุผลและมีเวลาให้บุตรค่อนข้างน้อย ซึ่งพบลักษณะดังกล่าวเช่นเดียวกันในเขตการศึกษา 1, 5 และ 11 ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องในครอบครัวนั้นทั้งเขตการศึกษา 1, 4, 6 และ 9 พบเช่นเดียวกันว่า พี่น้องในครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศมักมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันน้อย ส่วนนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมรกร่วมเพศนั้นมีประเด็นที่น่าสนใจและแตกต่างจากเขตการศึกษาอื่น ๆ คือ มักพบพฤติกรรมดังกล่าวในนักเรียนวัยรุ่นชายที่เป็นบุตรคนสุดท้ายของครอบครัวโดยมีจำนวนพี่ชายมากกว่าผู้หญิง และแม้ว่ามารดาจะมีลักษณะอ่อนแอ สมยอม เช่นเดียวกับบิดาก็ตาม แต่ก็ยังมีข้อที่น่าสนใจว่ามารดามีอำนาจตัดสินใจปัญหาภายในครอบครัวมากกว่าบิดา จึงดูเหมือนว่าบทบาทของผู้หญิงในสังคมไทยภาคใต้ยังเป็นบทบาทที่ไม่สามารถแสดงออกในทางตรงได้อย่างเด่นชัดมากนักถาเปรียบเทียบกับวัฒนธรรมไทยและสังคมไทยภาคใต้โดยทั่วไปยังคงมีค่านิยมในเรื่องบทบาททางเพศว่า "ผู้หญิงต้องเป็นช้างเท้าหลัง" อยู่อีกต่อไป

นอกจากนี้ปัจจัยทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศประ- การแรกที่จะนำมากล่าวถึง ก็คือ " สื่อมวลชน" นักเรียนวัยรุ่นหญิงและชายทั้งที่มีและไม่ มีพฤติกรรมรักร่วมเพศในเขตการศึกษาต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น มีความเห็นสอดคล้องกับ เขตการศึกษา 4 เป็นส่วนใหญ่ว่า สื่อมวลชนประเภท วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไป ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ เป็นสื่อมวลชนที่สามารถรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับรักร่วมเพศได้ เป็น อย่างมาก ปัจจัยทางสังคมอีกประการหนึ่งเป็น " ความคิดเห็นของนักเรียนวัยรุ่นต่อ เหตุการณ์เป็นรักร่วมเพศในสังคมไทยปัจจุบัน" พบว่า ได้ความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกับ เขต การศึกษา 4 เช่นเดียวกัน คือ นักเรียนวัยรุ่นส่วนใหญ่เห็นว่า การขาดประสบการณ์ใน การคบเพื่อนต่างเพศ การมีประสบการณ์ทางเพศและได้รับความพึงพอใจ และการเลียน- แบบตามกันในหมู่วัยรุ่นเป็นสาเหตุสำคัญมากที่สุด ขณะเดียวกันนักเรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและชาย ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมักรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลที่เป็นรักร่วมเพศและเป็นเพื่อนสนิทมากที่สุดด้วย

การศึกษาในครั้งนี้จึงกล่าวได้ว่า ปัจจัยทางครอบครัวเปรียบเสมือนกับเป็นปัจจัย พื้นฐานของบุคคลมาตั้งแต่ชีวิตวัยเด็ก และปัจจัยทางสังคมเปรียบเสมือนกับ เป็นปัจจัยต่อ เนื่องที่ช่วยเสริมให้บุคคลได้มีการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ปัจจัยทั้ง 2 ประการ ดังกล่าวล้วนแต่มีความสำคัญในการหล่อหลอมบุคคลแต่ละคนว่าควรมี " รูปแบบ " หรือมี " เอกลักษณ์ " เป็นแบบใดมาตั้งแต่เด็ก ซึ่งจะนำไปสู่การเกิดการเรียนรู้และเลียนแบบ บทบาทในด้านต่าง ๆ เพื่อแสวงหาบทบาทของตัวเองได้อย่างเหมาะสมเมื่อต้องเติบโตเป็น ผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า โดยเฉพาะในเด็กวัยรุ่นที่ต้องการแสวงหา " เอกลักษณ์ " ของตัว เองโดยการพยายามเลียนแบบ " บทบาทของความเป็นชาย " หรือ " บทบาทของ ความเป็นหญิง " ได้เหมาะสมมากน้อยเพียงใดนั้น ก็ขึ้นอยู่กับ " รูปแบบ " หรือ " ตัวแบบ " ที่ตนจะสามารถเรียนรู้ได้จากปัจจัยที่สำคัญทั้ง 2 ประการ คือ ปัจจัยทางครอบครัวและ ปัจจัยทางสังคมนั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

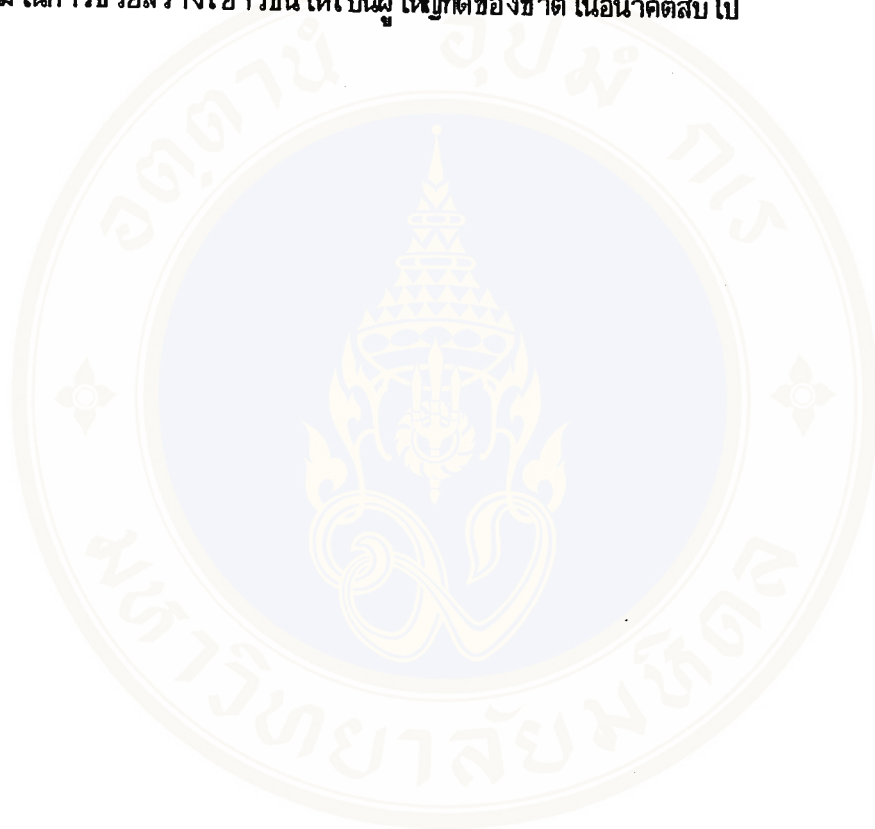
1. แบบสอบถามที่คณะผู้วิจัยสร้างขึ้นได้มีการตรวจสอบคุณภาพความแม่นยำทั้งในเชิงตรรกวิทยา (content validity) เชิงโครงสร้าง (construct validity) และความเชื่อถือได้ (reliability) แล้ว จึงสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศตลอดจนการเป็นรักร่วมเพศอย่างลึกซึ้ง โดยอาจใช้ประกอบกับเครื่องมือทางจิตวิทยาคลินิกหรืออาจใช้เฉพาะแบบสอบถามดังกล่าวได้
2. เมื่อพิจารณาถึงคะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นเขตการศึกษา 4 ที่มีเจตคติในเชิงลบ จึงเป็นการยากที่นักเรียนวัยรุ่นทั้งหญิงและชายยอมรับนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศให้เข้าร่วมกลุ่มเดียวกัน ผลที่ตามมาก็คือนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอาจเกิดความคับข้องใจ และนำไปสู่การเกิดปัญหาสุขภาพจิตได้ง่าย ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนเหล่านี้ เช่น ครูแนะแนว นักจิตวิทยา บิดามารดาหรือผู้ปกครอง ตลอดจนบุคลากรทางการแพทย์ควรให้ความสนใจ และคอยช่วยนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมดังกล่าวอย่างใกล้ชิดเพื่อร่วมมือในการป้องกันปราบปรามพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ดังกล่าว และหาทางสนับสนุนให้นักเรียนวัยรุ่นได้กระทำกิจกรรมหรือมีการแสดงออกที่ส่งเสริมการพัฒนา " บทบาทของความเป็นชาย " หรือ " บทบาทของความเป็นหญิง " ให้ตรงตามเพศของตนได้อย่างเหมาะสม
3. สถาบันต่าง ๆ ในสังคมที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการพัฒนาบุคคลที่เป็นเยาวชนของชาติ ควรตระหนักถึงสถานการณ์ของพฤติกรรมรักร่วมเพศที่เกิดขึ้นในกลุ่มวัยรุ่นในสังคมไทยปัจจุบัน และหามาตรการป้องกันไม่ให้พฤติกรรมดังกล่าวแพร่ขยายออกไปสู่สังคมวัยรุ่นมากกว่านี้โดยที่
 - 3.1 สถาบันครอบครัว ถือได้ว่าเป็นสถาบันพื้นฐานทางสังคมที่สำคัญที่สุดในการปลูกฝังทัศนคติ ค่านิยมเบื้องต้น วัฒนธรรมทางสังคมและกำหนดรูปแบบพฤติกรรมของสมาชิกในครอบครัว บิดามารดาจึงเป็นบุคคลที่มีความสำคัญในการปลูกฝังค่านิยมที่เหมาะสม สร้างความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องเพศ และเป็น " ตัวแบบ " ที่ดีให้แก่บุตรสาวได้ยึดถือและเลียนแบบบทบาทของเพศหญิงจากมารดา ในขณะที่เพศชายยึดถือและเลียนแบบบทบาทของเพศชายจากบิดา มีการอบรมเลี้ยงดูบุตรให้เหมาะสมกับเพศของบุตร

ประการที่สำคัญที่สุด คือ การมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างบิดามารดาจะเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญที่สุดที่นำไปสู่การถ่ายทอดลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นและให้การอบรมเลี้ยงดูที่ดีแก่บุตรในการก้าว ไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพของสังคมไทยในอนาคต

3.2 สถาบันการศึกษา จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า โรงเรียนทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนสหศึกษา ชายล้วน หรือ หญิงล้วน มีความสำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศได้เช่นกัน โรงเรียนจึงควรมีบทบาทสำคัญในการวางแผน กำหนดหลักสูตร และกิจกรรมที่ให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องโดยเฉพาะในเรื่องเพศ เพื่อให้เด็กเรียนสามารถเรียนรู้บทบาททางเพศของตนเองได้อย่างเหมาะสม และไม่สนับสนุนหรือส่งเสริมกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะนำไปสู่การบิดเบือนในการรับรู้เรื่องเพศ เช่น นำนักเรียนชายที่หน้าตาดี มาแต่งตัวเป็นผู้หญิง หรือจัดประกวดเท็นชายประเภท 2 บนเวที หรือการจัดหลักสูตรที่บังคับให้เด็กชายต้องเรียนเย็บปักถักร้อย ซึ่งสังคมไทยยังถือว่าเป็นกิจกรรมของผู้หญิง หรือ ไม่ควรส่งเสริมให้นักเรียนหญิงที่มีความเก่งกล้า และแสดงออกคล้ายผู้ชายว่า เป็นคนเก่ง เป็นผู้นำที่นักเรียนหญิงอื่น ๆ ควรกระทำตาม ผู้ที่เป็นครู อาจารย์ควรเข้าใจถึงธรรมชาติของนักเรียนในวัยนี้ และเสริมสร้างทักษะในการมีสัมพันธภาพแบบชายหญิงเมื่อเข้าสู่วัยหนุ่มสาวได้ โดยเรียนรู้จากหลักสูตรและกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาไปสู่การมีบทบาททางเพศของตนเองและสามารถสร้างสัมพันธภาพกับเพศตรงข้าม ได้อย่างเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับของสังคมได้

3.3 สถาบันสื่อมวลชน เนื่องจากสื่อมวลชนเป็นสถาบันที่มีความสำคัญอีกสถาบันหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อสังคมในการเผยแพร่ข่าวสารในรูปแบบต่าง ๆ เป็นอย่างมาก การถ่ายทอดค่านิยมต่าง ๆ ของสังคมผ่านสื่อมวลชน จึงส่งผลกระทบต่อ การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแรงกระตุ้นและค่านิยมของบุคคล ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมวิถีชีวิตและสิ่งที่ได้รับจากการเรียนรู้ทางสังคมผ่านสื่อมวลชนนั้นยังช่วยให้สมาชิกในสังคมเรียนรู้ที่จะเกิดความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองต่อบทบาทที่ตนกระทำได้ ดังนั้นการที่เยาวชนของชาติได้เรียนรู้ค่านิยมต่าง ๆ จากสื่อมวลชน โดยเฉพาะค่านิยมในเรื่องเพศ สื่อมวลชนไม่ควรเสนอเรื่องราวทางเพศในเชิงลามกอนาจารหรือส่งเสริมให้บุคคลที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศมีบทบาทเด่นในสังคม ซึ่งอาจมีผลทำให้วัยรุ่นเกิดความชื่นชมคลั่งไคล้จนเกินขอบเขตและเกิดการแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเอง โดยยึดถือและลอกเลียนแบบบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าวว่าเป็น "ฮีโร่" ของตัวเองได้ง่าย ดังนั้นบทบาทของสื่อมวลชนจึงควรตระหนักถึงความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนโดยทำตัวเป็น "ตัวกลาง" ในการให้ข้อ

เท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องเพศ โดยมีเนื้อหาสาระที่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นประโยชน์แก่เด็ก วัยรุ่น และส่งเสริมให้มีการเสนอข้อมูลที่บ่งชี้ถึงการแสดงพฤติกรรมและบทบาททางเพศที่ ตรงตามเพศของบุคคลนั้นว่าเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจและเป็นที่ยอมรับของสังคมไทย หากสื่อ- มวลชนละเลยหน้าที่ที่ตนมีอยู่ต่อสังคมโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ทางการค้าเพียงอย่างเดียว แล้ว ก็จะเป็นอันตรายต่อสังคมเป็นอย่างมาก สื่อมวลชนจึงควรร่วมมือกับสถาบันอื่น ๆ ของ สังคมในการช่วยสร้างเยาวชนให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีของชาติในอนาคตสืบไป

บรรณานุกรม

- กนกวัฒน์ สุชะตุงคะ, สุชีรา ภัทราวุฒวรรณ์ และมณฑล หลีกคำ. "บุคลิกภาพของนักศึกษาแพทย์ที่มีผลการเรียนสูงและนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 18 (มกราคม-มิถุนายน 2530): 24-38.
- กิติกร มีพันธ์. "รักร่วมเพศ : ทอม ดี๊ด ดี และเกย์." ใน ครบรอบสถาปนาสามทศวรรษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน 2498-2528. หน้า 165. กรุงเทพมหานคร: เนติกุลการพิมพ์, 2528.
- _____. "เพื่อนและเพื่อนต่างเพศ." ใน สุขภาพจิต 9. หน้า 14 คณะทำงานเพื่อพิจารณาบทความเผยแพร่. กองสุขภาพจิต, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร: บริษัทการพิมพ์จำกัด, 2529.
- _____. "วัยรุ่นกับการเป็นเกย์." ใน สุขภาพจิต 9. หน้า 118-119. คณะทำงานเพื่อพิจารณาบทความเผยแพร่. กองสุขภาพจิต, บรรณาธิการ. กรุงเทพมหานคร: บริษัทการพิมพ์จำกัด, 2529.
- กิตติศักดิ์ ประภคิ. "ตำนานรักร่วมเพศ." วารสารนิติศาสตร์. 13(2526 ก): 85-95.
- _____. "การอภิปรายเรื่องเกย์ vs กฎหมาย." วารสารนิติศาสตร์. 13(2526 ข): 106-149.
- ควมคุมโรคติดต่อ, กรม. "สถานการณ์โรคเอดส์." ข่าวสารโรคเอดส์. 16 (พฤศจิกายน 2534): 4.
- _____. "สรุปสถานการณ์โรคเอดส์." ข่าวสารโรคเอดส์. 15 (กุมภาพันธ์ 2534): 2
- จวิธา พงศ์วิวัฒน์. การศึกษาความรู้ ทักษะคิด และความต้องการของนักศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในเรื่องเพศศึกษา. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.
- จำเริญ แสงดวงแข โลกทรรศน์ของชาวไทยภาคใต้ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 1. ศูนย์ส่งเสริมภาษาและวัฒนธรรมภาคใต้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2523: 29-84.
- จำลอง ดิษขมิช. จิตเวชศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่: พระสิงห์การพิมพ์, 2522: 257-260.

- เชิดศักดิ์ โฆวาลินธุ์. การศึกษาเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพแบบอนุรักษนิยม. ปรินทิพานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2516.
- _____. การวัดทัศนคติและบุคลิกภาพ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- ชวนีย์ จันทร์น้อย. พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.
- ชีกมันต์ พรอยด์. พื้นฐานทฤษฎีจิตวิเคราะห์. แปลและเรียบเรียงโดย กิติกร มีทรัพย์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์หญิงสาว, 2529.
- ณรงค์ศักดิ์ จันทร์นวล. "จิตวิทยาสังคม." ใน จิตวิทยาทั่วไป. หน้า 667. คณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, บรรณาธิการ. เชียงใหม่: โรงพิมพ์ช้างเผือก, 2527.
- ณรงค์ศักดิ์ ทะละขวัญ และคณะ. "ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูในวัยเด็กกับปัญหา รักร่วมเพศ." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 8 (เมษายน 2520): 24-35.
- ทัศนีย์ ธนาประชุม. พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.
- ชาริณีย์ ตันศลารักษ์. พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2533.
- ธีระพร อูวรรณโณ. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. (จัดสำเนา)
- นุจรี เตชะปัญญาชัย. พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 10. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.
- นันทิรัตน์ คุณากร. พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.
- บุปผา คุณนิโน. การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมรักร่วมเพศของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

- ประนอม สโรชมาน. " รักร่วมเพศ." วารสารธรรมศาสตร์. 10 (กันยายน 2524): 164-179.
- ปริญญ์ ปราชญานุพร. สื่อมวลชนทำให้เด็กเสียคนหรือไม่. กรุงเทพมหานคร: บ็ุกส์เอเชนส์, 2527.
- พกา สัตยธรรม. การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ให้การอบรมเลี้ยงดูของบุคคล รักร่วมเพศกับบุคคลปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- พรรณี ช.เจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์ การพิมพ์, 2528.
- พัชรีวัลย์ กำเนิดเพชร. " รักร่วมเพศ." ม.ป.ท., 2530.
- พิรุฬ นิละภมร. การรักษาและฟื้นฟูจิตใจผู้ติดสุรา ทอ. เอกสารวิจัยส่วนบุคคล (2528/ 2529): 16-18.
- เพ็ญมาศ กำเนิดโทน. การยอมรับของครูต่อนักเรียนเกย์: ศึกษากรณีข้าราชการครู โรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียน. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยา และมนุษยวิทยา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.
- มลวิภา ทรงวุฒิศิลป์. จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: แสงจันทร์การพิมพ์, 2526.
- เขาวนุช อินทรเดโชกุล. ความรู้ทัศนคติ และการปฏิบัติตนในเรื่องเพศของสมาชิกสหภาพ แรงงานไทยดูราโบ. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.
- รังรอง งามศิริ. พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษาพฤติกรรม รักร่วมเพศ เขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.
- รัชนิกร เศรษฐโร. สังคมและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์, 2523.
- แรงงาน, กรม. การจัดประเภทมาตรฐานอาชีพ พ.ศ. 2512. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงมหาดไทย, 2512.
- รุ่งกานดา พงศ์ธกรกุลพานิช. ความคิดเห็นของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต่อพวก รักร่วมเพศชาย กรณีศึกษา: กลุ่มโรงเรียนที่ 1 ของกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- ลลิตา ชีระศิริ. เลี้ยงลูกอย่างไรไม่ให้เกย์. กรุงเทพมหานคร: สารมวลชน, 2530.

- ละเอียดย ชูประยุทธ. " การศึกษาทางจิตวิทยาในคนไข้ไฮโมเซ็กชวลส์." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 6 (พฤษภาคม 2518): 1-3
- ละเอียดย ชูประยุทธ และคณะ. " การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของรูปวาดคนกับเพศของผู้วาดคนในปกติและคนไข้ที่เป็นรักร่วมเพศ." วารสารจิตวิทยาคลินิก. 13 (ธันวาคม 2525): 37-46.
- วัชรวิ อัมจิตร. พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: การศึกษาพฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.
- วันทนี วาสิกะสิน. ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.
- วันเพ็ญ บุญประกอบ. " รักร่วมเพศในสังคมไทย." ชีวิตและสุขภาพ. 1 (มิถุนายน-กรกฎาคม 2524): 148-149, 189-193.
- _____. " ก่อนจะมาเป็นเลสเบี้ยน, เกย์." วารสารแนะแนว. 17 (สิงหาคม-กันยายน 2526): 59-64.
- วัลลภ ปิยะมโนธรรม. " ความเป็องเบนทางเพศ." ใน รายงานการประชุมสัมมนาระดับชาติครั้งที่ 1 เรื่อง "พัฒนาสังคมและชีวิตด้วยจิตวิทยา". ของสมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย หน้า 59-71. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท., 2531.
- _____. " ครอบครั้ว." นิตยสารผู้หญิง. 7 (มกราคม 2533): 75, 196.
- _____. " ทอม เกย์ ตู๊ด ดี." คุยกับนักจิตวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: บริษัทการพิมพ์จำกัด, 2532.
- วิทยา นาควัชระ. " เกย์." นิตยสารใกล้หมอ. 9 (มิถุนายน 2528): 79-81.
- ศรทรง ศุขสุเมธ. ทัศนคติของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- ศุภศรี เป็ยมสมบูรณ์. รายงานการวิจัยปัญหารักร่วมเพศชาย: การศึกษาเฉพาะกรณีกลุ่มเกย์นักแสดงในเมืองนันทา. คณะสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา. โลกทรรศน์ไทยภาคใต้. พิมพ์ครั้งที่ 2: กรุงเทพมหานคร, 2527.
- สิทธิโชค วรานุสันติกุล. การจัดการพฤติกรรมมนุษย์. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์, 2529.

- ลีดา สอนศรี. วรรณกรรมพื้นบ้านภาคใต้ โลกทรรศน์ทางระบบเครือญาติและครอบครัว
ทางการศึกษา ทางศาสนาและทางการเมือง. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2523.
- สุจิต สุวรรณชีพ. "ความต้องการพื้นฐานทางด้านจิตใจของวัยรุ่น." ใน สุขภาพจิต 9.
หน้า 1-8. คณะทำงานเพื่อพิจารณาบทความเผยแพร่. กองสุขภาพจิต, บรรณา
ธิการ. กรุงเทพมหานคร: บริษัทการพิมพ์จำกัด, 2529.
- สุชา จันทร์เอม. ปัญหาเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2521.
- สุชาติ นพภาคย์ และ ผกาพันธ์ วุฒิลักษณ์. "วิจัยการฆ่าตัวตายในสังคมไทย." วารสาร
สมาคมจิตแพทย์. 29 (กันยายน 2527): 163-182.
- สุชิน บุญญาภาน. พระไตรปิฎกกับประชาชน. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: มหาเมฆกุฎราช
วิทยาลัยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2525.
- สุนัตรา สุภาพ. สังคมและวัฒนธรรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนา
พานิช, 2523.
- สุภาพร ประดับสมุทร. พฤติกรรมทางเพศและเจตคติของนักเรียนวัยรุ่น: กรณีศึกษา
พฤติกรรมรักร่วมเพศ เขตการศึกษา 12. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทวิทยาศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาคลินิก. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2532.
- สุวิภา อาริพรศ. เรียนรู้เรื่องเพศ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- เสรี วงษ์มณฑา. อิทธิพลของความรุนแรงในโทรทัศน์ต่อเยาวชนไทย. กรุงเทพมหานคร:
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2533: 1.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ, สำนักงานয়กรฐมนตรี. สำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ. 2523
ที่ราชอาณาจักร. 2523.
- อติรัตน์ วัฒนไพลิน. การศึกษาเจตคติและพฤติกรรมทางเพศของนิสิตมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2527.
- อรุณ นิธิจรรารักษ์. การใช้เรื่องรักร่วมเพศในนวนิยายไทย พ.ศ. 2516-พ.ศ. 2525.
วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวรรณคดีเปรียบเทียบ. บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.
- อัมพร รัตนวิทย์. "ความมหัศจรรย์ของรอกซ์คาร์ภาพ 3 ในไฮโมเช็กล์ชวล." วารสาร
จิตวิทยาคลินิก. 1 (มิถุนายน 2525) 37-44.

- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม " รักร่วมเพศในสังคมไทย." ชีวิตและสุขภาพ. 1 (มีนาคม-กรกฎาคม 2524): 44, 189.
- _____. เพศ. กรุงเทพมหานคร: ป.สัมพันธ์พาณิชย์, 2525.
- _____. " Sexual Deviation." ใน คู่มือเวชศาสตร์. หน้า 266-267. สมภพ เรื่องตระกูล, บรรณาธิการ พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : หจก. ภาพพิมพ์ 2528.
- อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม และสมศรี สุกุมลันนท์. " ทำอย่างไรชีวิตคู่อឹងจะยืนยาวและมีความสุข." นิตยสารรักลูก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์การพิมพ์, 2529.
- โอกาส ชรามานิช. " รักร่วมเพศ...ประเทศเจริญ." วิวัฒน์. 1 (3 พฤศจิกายน 2527) : 39-40.
- เอนก อารีพรต และ สุวันทนา อารีพรต. เรียนรู้เรื่องเพศ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525: 214-218.
- Al-Issa, I. " Woman and Homosexuality." In The Psychopathology of Woman. pp. 207-223. U.S.A.: Prentice-Hall, Inc., 1980.
- American Psychiatric Association. Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders. 3rd ed. American Psychiatric Association, Washington, DC, 1984.
- Archer, J. & Lloyd, B. "The Significance of Sex Difference in Developmental Psychology." In J. Sants(Ed.), Developmental Psychology and Society. pp. 268-270. Great Britain: Unwin Brothers Limited, 1980.
- Bandura, A. Social Foundation of Thought and Action A Social Cognitive Theory. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1986.
- Bouton, R.A., et al. " Scales for Measuring Fear of AIDS and Homophobia." Journal of Personality Assessment. 51 (1987) : 606-614.
- Campbell, J.R. " Homosexuality." In Psychiatric Dictionary p. 284. 5 th. ed. New York: Oxford University Press, Inc., 1981.
- Cappon, D. " The Definition of the Homosexual Problem." In Toward and Understanding of Homosexuality. pp. 42-43. New Jersey: Prentice-Hall, Inc., 1965.

- Carlson, H.M., & Steuer, J. "Age, Sex-Role Categorization, and Psychological Health in American Homosexual and Heterosexual Men and Women." The Journal of Social Psychology. 125 (1985): 203-211.
- Carrier, J.M. "Childhood Cross-Gender Behavior and Adult Homosexuality," Archives of Sexual Behavior. 15 (1986): 89-93.
- Chesser, E. "Female Homosexuality." In Strange Loves. The Human Aspects of Sexual Deviation. p. 132. New York: William Morrow and Company, Inc., 1971.
- Collins, B.E. Social Psychology. Phillipines: Addison-Wesley Publishing Company, Inc., 1970.
- Collins, C. "Homosexual." In Collins Birmingham University International Language Database English Language Dictionary. p. 697. William Collins Sons & Co. Ltd., 1987
- Davenport, C.W." A Follow-up Study of Ten Feminine Boys." Archives of Sexual Behavior. 15 (1986): 511-517.
- Dewey, R. & Humber, W.J. An Introduction to Social Psychology. 2nd ed. London: Collier - Macmillan Limited, 1967.
- Ellis, L., Burke, D., & Ames, M.A. "Sexual Orientation as a Continuous Variable: A Comparison Between the Sexes." Archives of Sexual Behavior. 16 (1987): 524.
- Ernulf, K.L., Innala, S.M., & Whitam, F.L. "Biological Explanation, Psychological Explanation, and Tolerance of Homosexuals: A Cross - National Analysis of Beliefs and Attitudes." Psychological Reports. p. 65 (1989): 1007-1009.
- Francoeur, R.T. "Sexual Orientations and Affectional Preferences." In Becoming A Sexual Person. p. 92, 513-525. New York: John Wiley & Sons, Inc., 1982.
- Gelder, M., Gath, D., & Mayou, R. "Sexual Problems." In Oxford Textbook of Psychiatry. p. 471. New York: Oxford University Press, Inc., 1984.

- Gigl, L.J. "The Overt Mate Homosexual: Primary Description of A Self - Selected Population." Dissertation Abstracts. p.32 (1971): 174.
- Gonsiorek, J.C. "Results of Psychological Testing on Homosexual Populations." In W. Paul, J.D. Weinrich, J.C. Gonsiorek, & M.B. Hotvedt (Eds.), Homosexuality (Social, Psychological and Biological Issues). p. 75-79. Beverly Hills: Sage Publication, 1982.
- Green, R. "Gender Identity in Childhood and Later Sexual Orientation: Follow-up of 78 Males." American Journal Psychiatry. p. 142 (March 1985): 339-341.
- Guralnik, B.D. "Homosexual." In Webster's New World Dictionary of the American Language. p. 673. 2nd.ed. A Division of Simon & Schuster, Inc., 1984.
- Hockenberry, S.L., & Billingham, R.E. "Sexual Orientation and Boyhood Gender Conformity: Development of the Boyhood Gender Conformity Scale (BGCS)." Archives of Sexual Behavior. 16 (1987): 475-492.
- Hurlock, E.B. Developmental Psychology. 5th ed. U.S.A.: McGraw-Hill, Inc., 1980.
- Hyde, J.S. "Homosexuality and Bisexuality." In Understanding Human Sexuality. p. 327, 388. 2nd ed. New York: McGraw-Hill, Inc., 1982.
- Kaplan, H.I., & Sadock, B.J. "Psychosexual Disorders." IN Modern Synopsis of Comprehensive Textbook of Psychiatry. p. 552. 3rd ed. Maryland: The Williams & Wilkins Company, 1981.
- Larson, P.C. "Gay Male Relationships." In W. Paul, J.D. Weinrich, J.C. Gonsiorek, & M.B. Hotvedt (Eds.) Homosexuality (Social Psychological and Biological Issues). p. 227. Beverly Hills: Sage Publications, 1981-1982.

- Marmor, J. "Homosexuality and Sexual Orientation Disturbances." In B.J. Sadock, H.I. Kaplan, & A.M. Freedman (Eds.), The Sexual Experience pp. 375-379. U.S.A.: The Williams & Wilkins Company, 1976.
- . Homosexual Behavior: A Modern Reappraisal. New York: Basic Books, Inc., 1980.
- Meredith, R.L., & Riester, R.W. "Psychotherapy, Responsibility and Homosexuality: Clinical Examination of Socially Deviant Behavior." Professional Psychology. 11 (April 1980): 183-184.
- Meyer, J.K. "Ego-dystonic Homosexuality." In H.I. Kaplan & B.J. Sadock (Eds.), Comprehensive Textbook of Psychiatry/IV: Vol. 1. p. 1061. U.S.A.: Williams & Wilkins, 1985.
- Moses, A.E., & Hawkins, R.O. Counseling Lesbian Women and Gay Men: A Life-Issues Approach. U.S.A. The C.V. Mosby Company. 1982.
- Nault, W.H., et al. "Education." The World Book Encyclopedia. E (1974): 726.
- Pattaya Yaisoon. Family Dynamic in Child of Male Homosexuals. Master's Thesis in Public Health. Faculty of Graduate Studies, Mahidol University, 1984.
- Paul, W., Weinrich, J.D. "Whom and What We Study Definition and Scope of Sexual Orientations." In W. Paul, J.D. Weinrich, J.C. Gonsiorek, & M.B. Hotvedt (Eds.) Homosexuality Social, Psychological and Biological Issues. p. 24. Beverly Hills: Sage Publications, 1981-1982.
- Philip, S., & Vernon, D. "Homosexual." In Handbook of Psychiatry. pp. 285-286. Lange Medical Publication, 1974.
- Pollak, M. "Male Homosexuality or Happiness in the Ghetto." In P. Aries & A. Bejin (Eds.), Western Sexuality p. 44. Basil Blackwell Ltd., 1985.

- Pomeroy, W.B. "Parents and Homosexuality." In I. Rubin & L.A. Kirkendall (Eds.), Sex in the Adolescent Years: New Directions in Guiding and Teaching Youth pp. 173-185. New York: Association Press, 1968.
- Riess, B.F. "Psychological Tests in Homosexuality." In J. Marmor (Ed.), Homosexual Behavior: A Modern Reappraisal pp. 296-308. U.S.A.: Basic Books, Inc., 1980.
- Remafedi, G.J. "Adolescent Homosexuality (Issues for Pediatricians)." Clinical Pediatrics. 24 (September 1985): 481-485.
- Rosen, D.H. Lesbianism: A Study of Female Homosexuality. U.S.A.: Charles C Thomas: Publisher, 1974.
- Saghir, M.T., & Robins, E. Male & Female Homosexuality A Comprehensive Investigation. Baltimore: The Williams & Wilkins Company, 1973.
- . "Clinical Aspects of Female Homosexuality." In J. Marmor (Eds.), Homosexual Behavior: A Modern Reappraisal pp. 280-295. New York: Basic Books, Inc., 1980.
- Socarides, C.W. Homosexuality. 3rd ed. U.S.A., 1982.
- Sours, J.A. "Phallic-Oedipal Development: Deviation and Psychopathology of Sexual Behavior in Children," In B.J. Wolman (Ed.), Manual of Child Psychopathology pp. 159, 579. McGraw-Hill, Inc., 1972.
- Spitzer, R.L. "The Diagnostic Status of Homosexuality in D.S.M. III: A Reformulation of the Issues." American Journal of Psychiatry. 138 (February 1981): 210-215.
- Storms, M.D. "Theories of Sexual Orientation." Journal of Personality and Social Psychology. 38 (1980): 783-792.
- Whitam, F.L., & Zent, M. "A Cross-Cultural Assessment of Early Cross-Gender Behavior and Familial Factors in Male Homosexuality." Archives of Sexual Behavior. 13 (1984): 430-437.

World Health organization. Mental Disorders: Glossary and Guide to their Classification in Accordance with the Ninth Revision of Diseases. Geneva: World Health Organization, 1978.

Zuger, B. "Childhood Cross-Gender Behavior and Adult Homosexuality." Archives of Sexual Behavior. 16 (1987): 85-87.

เพศ อายุ ปี
 ชั้น

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับรักร่วมเพศ

คำชี้แจง ขอให้ท่านตอบคำถามทุกข้อโดยตอบคำถามให้ได้ใจความตามความเห็นของท่านเอง ท่านสามารถตอบได้โดยอิสระและความคิดเห็นของท่านจะได้รับการนำมาวิเคราะห์โดยส่วนรวม ดังนั้นจึงไม่มีผลต่อท่านเป็นการส่วนตัว

ขอขอบคุณที่ท่านกรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามชุดนี้

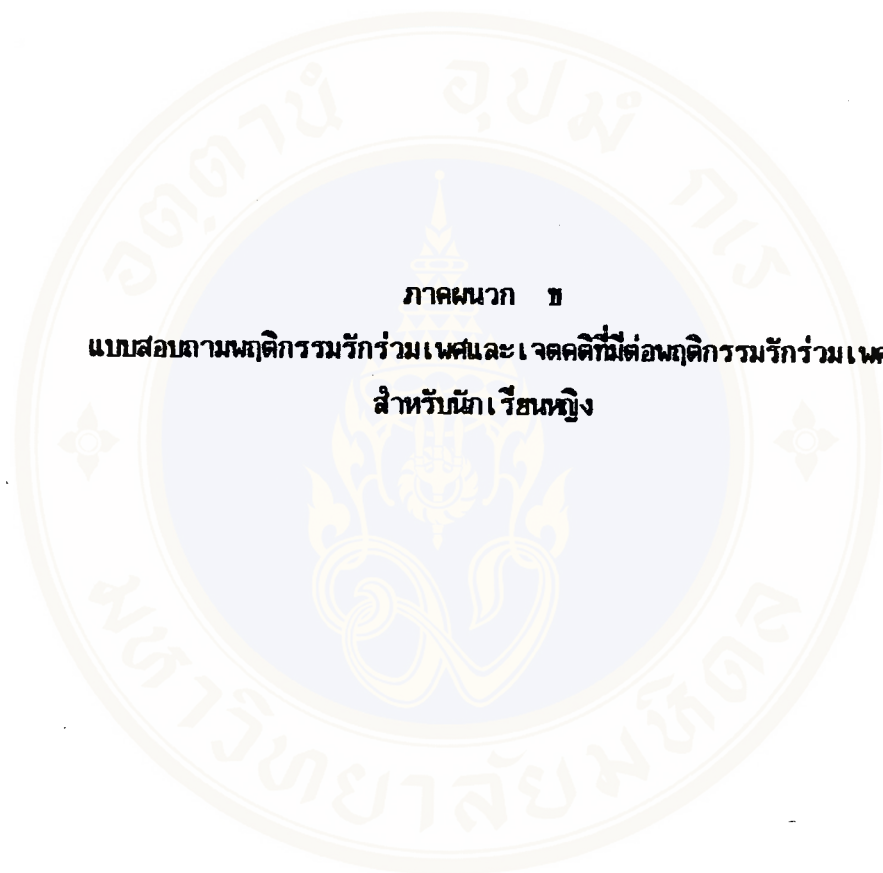
นักศึกษาปริญญาโทจิตวิทยาคลินิก
 มหาวิทยาลัยมหิดล

-
1. เมื่อได้ยินคำว่า " รักร่วมเพศ " ท่านนึกถึงอะไร

 2. ผู้หญิงที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ท่านคิดอย่างไรกับผู้หญิงที่มีพฤติกรรมเช่นนี้

 3. ผู้ชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ท่านคิดอย่างไรกับผู้ชายที่มีพฤติกรรมเช่นนี้

 4. คิดว่าสังคมทั่วไปมอง คนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศอย่างไร

ภาคผนวก ข
แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

โครงการบัณฑิตศึกษา สาขาจิตวิทยาคลินิก
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
มหาวิทยาลัยมหิดล

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้าพเจ้านักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาคลินิก กำลังทำการสำรวจความคิดเห็นของนักวิจัยที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถาม จึงขอให้ท่านตอบแบบสอบถามชุดนี้ตามความเป็นจริง คำตอบของท่านจะไม่มีผลใด ๆ ต่อตัวท่านเอง โดยผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลของท่านไว้เป็นความลับ และนำไปใช้ประโยชน์เฉพาะการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการถามความคิดเห็นของท่านที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
2. ลักษณะของแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 เป็นรายละเอียดส่วนตัวของท่าน
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของท่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ
 - 2.1 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศ
 - 2.2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ
 - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามทัศนคติของท่านเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในทางสังคม
3. ความคิดเห็นของท่านที่ตอบแบบสอบถามนี้ เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของท่านเอง ไม่จำเป็นต้องเหมือนหรือตรงกับความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ขอให้ท่านตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด
4. การตอบแบบสอบถามนี้ จะต้องตอบให้ครบทุกข้อ เพราะถ้าท่านตอบไม่ครบ ขาดไปแม้แต่เพียงข้อเดียวก็จะทำให้แบบสอบถามชุดนี้นำไปวิเคราะห์ผลไม่ได้

คำอธิบาย คำว่า " รักร่วมเพศ " ในแบบสอบถามนี้หมายถึงบุคคลที่มีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่ก็ได้ โดยที่สังคมมักเรียกบุคคลนี้ว่า กระเทย เกย์ ทอม ตุ๊ด ดี โยโม หรือ เลสเบี้ยน เป็นต้น

ตอนที่ 1 ให้ท่านเลือกตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] และ/หรือ เติมข้อความในช่องว่างให้สมบูรณ์

เฉพาะผู้วิจัย

1. อายุ ปี
2. ประเภทของโรงเรียน

☐ สหศึกษา	☐ ชายล้วน	☐ หญิงล้วน
----------------------------------	----------------------------------	-----------------------------------

เฉพาะผู้วิจัย

3. กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น
- มัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 6
- ปวช. ปีที่ 1 ปวช. ปีที่ 2 ปวช. ปีที่ 3
4. นับถือศาสนา
- พุทธ คริสต์ อิสลาม
- อื่น ๆ ระบุ
5. เป็นบุตรคนที่ ในจำนวนพี่น้อง คน (นับรวมตัวท่านด้วย)
- เป็นผู้ชาย คน เป็นผู้หญิง คน
6. อาชีพ ตำแหน่ง
7. อาชีพมารดา ตำแหน่ง
8. สถานภาพสมรสของบิดา มารดา
- อยู่ด้วยกัน
- แยกกันอยู่
- บิดาถึงแก่กรรม
- มารดาถึงแก่กรรม
- ทั้งบิดาและมารดาถึงแก่กรรม
9. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่กับ
- บิดามารดา เพื่อน
- บิดา หอพักโรงเรียน
- มารดา หอพักเอกชน
- ญาติ ระบุ อื่น ๆ ระบุ
10. ท่านเคยแยกจากครอบครัวหรือไม่
- ไม่เคย
- เคย อยู่โรงเรียนประจำ
- อยู่หอพัก
- อยู่ทั้งโรงเรียนประจำและหอพัก
- อื่น ๆ ระบุ

เฉพาะผู้วิจัย

11. ท่านรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลเป็นรักร่วมเพศหรือไม่

ไม่รู้จัก

เคย

ได้แก่

ญาติ ระบุ.....

เพื่อนสนิท

เพื่อนร่วมหอพัก และ/หรือเพื่อนร่วมห้องเรียน

คนรู้จักแต่ไม่สนิทนัก

อื่น ๆ ระบุ

12. ก. การแสดงออกของบิดาของท่านต่อบุตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

รักลูกเท่ากัน

รักลูกไม่เท่ากัน

รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

ไม่รักลูกคนใดเลย

อื่น ๆ ระบุ.....

ข. การแสดงออกของมารดาของท่านต่อบุตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

รักลูกเท่ากัน

รักลูกไม่เท่ากัน

รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

ไม่รักลูกคนใดเลย

อื่น ๆ ระบุ

13. ก. ลักษณะเด่นของบิดาของท่าน

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เป็นผู้นำ

ออบอู่่น

เจ้าระเบียบ

เขินช้ำ ห่างเหิน

แข็งกระด้าง

น่านับถือ

มีเสน่ห์

ไม่น่านับถือ

ไม่มีเหตุผล

ข. ลักษณะเด่นของมารดาของท่าน

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เป็นผู้นำ

ออบอู่่น

เจ้าระเบียบ

เขินช้ำ ห่างเหิน

แข็งกระด้าง

น่านับถือ

มีเสน่ห์

ไม่น่านับถือ

ไม่มีเหตุผล

เฉพาะผู้วิจัย

14. ก. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับท่าน (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- รักใคร่สนิทสนมกันดี
 - ให้โอกาสตัดสินใจในเรื่องต่างๆ
 - มีความขัดแย้งกันเสมอ
 - ชอบบังคับเข้มงวด
 - มีเวลาให้ลูก ๆ
 - ไม่ให้โอกาสในการคบหาบุคคลอื่นๆ
 - ห่วงเหินไม่เอาใจใส่
 - ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย
 - ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว
 - เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป
- ข. ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับท่าน (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- รักใคร่สนิทสนมกันดี
 - ให้โอกาสตัดสินใจในเรื่องต่างๆ
 - มีความขัดแย้งกันเสมอ
 - ชอบบังคับเข้มงวด
 - มีเวลาให้ลูก ๆ
 - ไม่ให้โอกาสในการคบหาบุคคลอื่นๆ
 - ห่วงเหินไม่เอาใจใส่
 - ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย
 - ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว
 - เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป
15. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับมารดาของท่าน (กรณีหย่าร้าง/แยกกันอยู่ หรือถึงแก่กรรมโปรดระบุความสัมพันธ์ขณะอยู่ด้วยกัน) (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ชีวิตสมรสราบรื่น
 - มารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว
 - ห่วงเหินเห็นชาต่อกัน
 - บิดาและมารดามีบทบาทเท่าเทียมกันในครอบครัว
 - ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน
 - ทั้งบิดาและมารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว
 - บิดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว
16. ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพี่น้อง (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง
 - ทะเลาะวิวาทกันเสมอ ๆ
 - แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง
 - สนิทกับพี่หรือน้องผู้ชาย
 - รู้สึกด้อยกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ
 - สนิทสนมกับพี่น้องผู้หญิง
17. ท่านได้รับรู้เรื่องเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนใดมากที่สุด
- โททอล์คโชว์
 - ละครเวที
 - วิทยุ
 - วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไป
 - ภาพยนตร์
 - วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ
18. ท่านรู้สึกว่าคุณเองถูกเข้มงวดในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ
- ใช่
 - ไม่ใช่

19. ท่านคิดว่าในการเป็นทอม ดีในผู้หญิง หรือเป็นเกย์ ดีในผู้ชาย สำหรับสังคมไทยปัจจุบัน ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องมาจาก (เลือกตอบเพียงข้อเดียว ที่คิดว่าสำคัญที่สุด)
- การชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน
 - การชักชวนของกลุ่มเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่
 - การถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น ญาติ อาจารย์
 - การมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ
 - การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น อยู่ในโรงเรียนประจำ โรงเรียนชายล้วนหรือหญิงล้วน
 - ต้องการหนีความคาดหวังของสังคมที่ผู้ชายต้องรับผิดชอบและเป็นผู้นำครอบครัว
 - ต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชาย
 - การเลียนแบบตามกันในกลุ่มวัยรุ่น
 - การเลียนแบบดาราภาพยนตร์ นักร้อง
 - อื่น ๆ ระบุ

ตอนที่ 2

2.1 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่ในระดับใด ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ แล้วจึงตอบว่าไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
1. ฉันพอใจรูปร่างที่เป็นหญิงของตนเอง	[]	[]	[]	[]	[]
2. ฉันรู้สึกเป็นเจ้าของในตัวผู้หญิงที่ฉันชอบและสนใจ	[]	[]	[]	[]	[]
3. ฉันมีบุคลิกนุ่มนวลสมเป็นกุลสตรี	[]	[]	[]	[]	[]
4. การมีเสน่ห์สำหรับเพศตรงข้ามเป็นสิ่งที่น่าภูมิใจ	[]	[]	[]	[]	[]
5. ฉันไม่ชอบการเป็นแม่	[]	[]	[]	[]	[]
6. ในวัยเด็กฉันมองว่าผู้ชายและกลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้ชายเป็นแบบอย่างทางเจตคติพฤติกรรมที่ฉันจะทำตาม	[]	[]	[]	[]	[]
7. ในวัยเด็กฉันพอใจและภูมิใจที่เกิดมาเป็นผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
8. ในวัยเด็กฉันมีท่าทางคล้ายเด็กชาย	[]	[]	[]	[]	[]
9. ฉันชอบตัดผมสั้นแบบเด็กชายมาตั้งแต่วัยเด็ก	[]	[]	[]	[]	[]
10. ฉันมีเพื่อนสนิทที่เป็นรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
11. ฉันชอบให้ผู้หญิงมาจีบ	[]	[]	[]	[]	[]
12. ผู้หญิงที่มีลักษณะเป็นกุลสตรีดึงดูดความรู้สึกทางเพศของฉัน	[]	[]	[]	[]	[]
13. ฉันรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้รับความสนใจจากผู้หญิงที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
14. ฉันอยากปกป้องและคุ้มครองผู้หญิง ที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	☐	☐	☐	☐	☐
15. ขณะดูภาพยนตร์ที่มีฉากรักระหว่าง ผู้ชายกับผู้หญิง ฉันรู้สึกราวกับว่า ฉันเป็นผู้ชายในฉากนั้น	☐	☐	☐	☐	☐
16. ฉันไม่อยากมีแฟนเป็นผู้ชาย	☐	☐	☐	☐	☐
17. การจินตนาการถึงการมีเพศสัมพันธ์ กับผู้หญิงด้วยกันทำให้ฉันรู้สึกตื่นเต้น	☐	☐	☐	☐	☐
18. ฉันอยากลองมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
19. ผู้ชายกระตุ้นความรู้สึกทางเพศของฉัน ได้ดีกว่าผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
20. ฉันพึงพอใจเมื่อมีผู้หญิงมาเล่าโลม	☐	☐	☐	☐	☐
21. ฉันอยากเข้าร่วมกลุ่มกับคนที่ชอบเพศ เดียวกัน	☐	☐	☐	☐	☐
22. ฉันอยากมีเพื่อนสนิทที่เป็นรักร่วมเพศหญิง	☐	☐	☐	☐	☐
23. เพื่อนปฏิบัติราวกับฉันเป็นผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
24. เมื่อต้องจากผู้หญิงที่ฉันชอบและสนใจ เป็นพิเศษ ฉันรู้สึกอาลังอวารถอย่างมาก	☐	☐	☐	☐	☐

2.2 ให้ทำพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินว่าท่านมีพฤติกรรมเช่นนั้นบ่อยมากน้อยเพียงใด แล้วประเมินว่าอยู่ในระดับใดตั้งแต่ บ่อยมาก บ่อย น้อย และไม่เคย หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ จึงตอบว่า ปานกลาง แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>บ่อยมาก</u>	<u>บ่อย</u>	<u>ปานกลาง</u>	<u>น้อย</u>	<u>ไม่เคย</u>
25. ฉันมีความสุขเมื่อได้อยู่ใกล้ชิดผู้ชายที่เอาใจใส่และดีต่อฉัน	[]	[]	[]	[]	[]
26. ฉันเลือกใช้เครื่องใช้ส่วนตัวและเครื่องประดับแบบผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]
27. ในวัยเด็กฉันใช้คำลงท้ายว่า "ฮะ" แทนคำว่า "คะ" เหมือนเด็กผู้หญิงทั่วไป	[]	[]	[]	[]	[]
28. ฉันจินตนาการถึงการใช้ชีวิตคู่กับผู้หญิงที่ฉันชอบ	[]	[]	[]	[]	[]
29. ฉันพอใจที่ได้ดื่มเหล้า สูบบุหรี่	[]	[]	[]	[]	[]
30. ในวัยเด็กฉันเคยถูกล้อเลียนว่าเป็นทอมบอย	[]	[]	[]	[]	[]
31. ฉันไปงานเลี้ยงที่จัดเฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
32. ฉันมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
33. ภาพเปลือยของผู้หญิงกระตุ้นให้ฉันเกิดความรู้สึกทางเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
34. ฉันและเพื่อนผู้หญิงเคยช่วยกันสำเร็จความใคร่	[]	[]	[]	[]	[]

ตอนที่ 3

3.1 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่ในระดับใด ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ แล้วจึงตอบว่าไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

เฉพาะผู้วิจัย

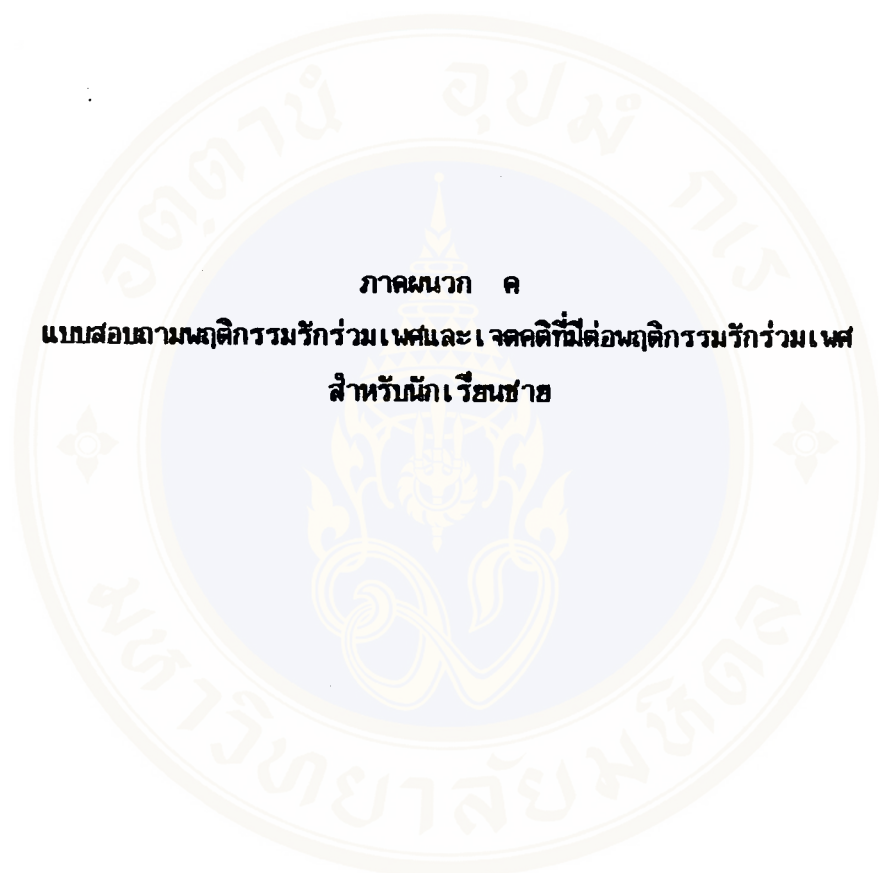
	<u>เห็นด้วย</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>
	<u>อย่างยิ่ง</u>				<u>อย่างยิ่ง</u>
1. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศก็มีศีลธรรมพอ ๆ กับกับผู้ที่ เป็นรักต่างเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
2. สังคมควรเปิดโอกาสให้ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศได้ก้าวหน้าในหน้าที่การงาน	[]	[]	[]	[]	[]
3. ถ้าฉันเป็นรักร่วมเพศฉันก็กล้าจะยอมรับ	[]	[]	[]	[]	[]
4. ฉันไม่ชอบผู้ที่แสดงท่าทางผิดเพศ เช่น ผู้ชายที่มีท่าทางกระตุงกระตัง หรือผู้หญิงที่มีท่าทางเป็นผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]
5. ฉันไม่อาสที่จะถูกมองถ้าไปไหนในที่สาธารณะกับพวกรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
6. โรคเอดส์ไม่ได้เกิดจากพวกรักร่วมเพศเท่านั้น	[]	[]	[]	[]	[]
7. การเป็นรักร่วมเพศไม่ก่อให้เกิดการเสื่อมเสี้ยวศรัทธา	[]	[]	[]	[]	[]
8. การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศก่อให้เกิดปัญหาในชีวิตแต่งงาน	[]	[]	[]	[]	[]
9. สังคมควรควบคุมและจำกัดบทบาทการแสดงออกทางเสื่อมวลชนของพวกรักร่วมเพศ เช่น ทางวิทยุ โทรทัศน์ การจัดรายการ การอภิปราย	[]	[]	[]	[]	[]
10. การเป็นรักร่วมเพศเป็นสิทธิส่วนบุคคล	[]	[]	[]	[]	[]

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
11. การเป็นริกร่วมเพศเป็นที่ชื่นชอบ ในกลุ่มวัยรุ่น	☐	☐	☐	☐	☐
12. ไม่ควรมีการตีพิมพ์หรือเผยแพร่นิตยสาร ที่เกี่ยวกับพวกริกร่วมเพศโดยเฉพาะ	☐	☐	☐	☐	☐
13. ฉันไม่ต้องการทำงานกับพวกริกร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐
14. ผู้ที่เป็นริกร่วมเพศเป็นผู้ที่ไม่มี ละอายใจ	☐	☐	☐	☐	☐
15. ฉันไม่ชอบผู้ชายที่ประพฤติตนแบบ "ผู้หญิง"	☐	☐	☐	☐	☐
16. สังคมไม่ควรประณามบุคคลเพียง เพราะเขาเป็นริกร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐
17. ครูที่เป็นริกร่วมเพศเป็นแบบอย่างที่ไม่ดี	☐	☐	☐	☐	☐
18. พฤติกรรมริกร่วมเพศก่อให้เกิดความ สับสนในการแสดงออกแบบชายจริง หญิงแท้ในสังคม	☐	☐	☐	☐	☐
19. ผู้ที่เป็นริกร่วมเพศก็เหมือนกับบุคคลอื่น โดยทั่วไป เพียงแต่เขามีรสนิยมทางเพศ ต่างจากคนทั่วไป	☐	☐	☐	☐	☐
20. ผู้ที่เป็นริกร่วมเพศสามารถเป็นพ่อ หรือแม่ที่ดีได้	☐	☐	☐	☐	☐
21. ฉันรังเกียจที่จะมีเพื่อนเป็นริกร่วมเพศ	☐	☐	☐	☐	☐
22. ผู้ที่เป็นริกร่วมเพศไม่ควรประกอบ อาชีพครู	☐	☐	☐	☐	☐
23. พฤติกรรมแบบริกร่วมเพศไม่ถือว่าเป็น สิ่งชั่วร้ายสำหรับเด็กและวัยรุ่น	☐	☐	☐	☐	☐
24. การแพร่ระบาดของโรคเอดส์ทำให้ฉัน รังเกียจพวกริกร่วมเพศมากขึ้น	☐	☐	☐	☐	☐

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>เห็นด้วย</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>
	<u>อย่างยิ่ง</u>				<u>อย่างยิ่ง</u>
25. ผู้ที่เป็นริกร่วมเพศถือว่าเป็นผู้ที่มีความ ผิดปกติทางจิต	[]	[]	[]	[]	[]
26. การเป็นริกร่วมเพศควรได้รับการ พิจารณาว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย	[]	[]	[]	[]	[]
27. ฉันไม่ชอบผู้หญิงที่ประพฤตินิยมแบบ " ทอมบอย "	[]	[]	[]	[]	[]

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามพฤติกรรมรักร่วมเพศและเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
สำหรับนักเรียนชาย

โครงการบัณฑิตศึกษา สาขาจิตวิทยาคลินิก
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
มหาวิทยาลัยมหิดล

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้าพเจ้านักศึกษาปริญญาโท สาขาจิตวิทยาคลินิก กำลังทำการสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมรุกร่วมเพศ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถาม จึงขอให้ท่านตอบแบบสอบถามชุดนี้ตามความเป็นจริง คำตอบของท่านจะไม่มีผลใด ๆ ต่อตัวท่านเอง โดยผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลของท่านไว้เป็นความลับ และนำไปใช้ประโยชน์เฉพาะการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

ขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการถามความคิดเห็นของท่านที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ
2. ลักษณะของแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 เป็นรายละเอียดส่วนตัวของท่าน
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศของท่าน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ
 - 2.1 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อพฤติกรรมทางเพศ
 - 2.2 เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ
 - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามทัศนคติของท่านเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศในทางสังคม
3. ความคิดเห็นของท่านที่ตอบแบบสอบถามนี้ เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของท่านเอง ไม่จำเป็นต้องเหมือนหรือตรงกับความคิดเห็นของคนอื่น ๆ ขอให้ท่านตอบให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านให้มากที่สุด
4. การตอบแบบสอบถามนี้ จะต้องตอบให้ครบทุกข้อ เพราะถ้าท่านตอบไม่ครบ ขาดไปแม้แต่เพียงข้อเดียวก็จะทำให้แบบสอบถามชุดนี้มาวิเคราะห์ผลไม่ได้

คำอธิบาย คำว่า " รักร่วมเพศ " ในแบบสอบถามนี้หมายถึงบุคคลที่มีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ซึ่งอาจมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่ก็ได้ โดยที่สังคมมักเรียกรวมกันว่า กระเทย เกย์ ทอม ตุ๊ด ดี ไฮโซ หรือ เลสเบี้ยน เป็นต้น

ตอนที่ 1 ให้ท่านเลือกตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] และ/หรือ เติมข้อความในช่องว่างให้สมบูรณ์

เฉพาะผู้วิจัย

1. อายุ ปี
2. ประเภทของโรงเรียน

☐ สหศึกษา	☐ ชายล้วน	☐ หญิงล้วน
----------------------------------	----------------------------------	-----------------------------------

เฉพาะผู้วิจัย

3. กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น
- มัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 6
- ปวช. ปีที่ 1 ปวช. ปีที่ 2 ปวช. ปีที่ 3
4. นับถือศาสนา
- พุทธ คริสต์ อิสลาม
- อื่น ๆ ระบุ
5. เป็นบุตรคนที่ ในจำนวนพี่น้อง คน (นับรวมตัวท่านด้วย)
- เป็นผู้ชาย คน เป็นผู้หญิงคน
6. อาชีพ ตำแหน่ง
7. อาชีพมารดา ตำแหน่ง
8. สถานภาพสมรสของบิดา มารดา
- อยู่ด้วยกัน
- แยกกันอยู่
- บิดาถึงแก่กรรม
- มารดาถึงแก่กรรม
- ทั้งบิดาและมารดาถึงแก่กรรม
9. ปัจจุบันท่านอาศัยอยู่กับ
- บิดามารดา เพื่อน
- บิดา หอพักโรงเรียน
- มารดา หอพักเอกชน
- ญาติ ระบุ อื่น ๆ ระบุ
10. ท่านเคยแยกจากครอบครัวหรือไม่
- ไม่เคย
- เคย
- อยู่โรงเรียนประจำ
- อยู่หอพัก
- อยู่ทั้งโรงเรียนประจำและหอพัก
- อื่น ๆ ระบุ

เฉพาะผู้วิจัย

11. ท่านรู้จักคุ้นเคยกับบุคคลเป็นรักร่วมเพศหรือไม่

ไม่รู้จัก

เคย

ได้แก่

ญาติ ระบุ.....

เพื่อนสนิท

เพื่อนร่วมหอพัก และ/หรือเพื่อนร่วมห้องเรียน

คนรู้จักแต่ไม่สนิทนัก

อื่น ๆ ระบุ

12. ก. การแสดงออกของบิดาของท่านต่อบุตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

รักลูกเท่ากัน

รักลูกไม่เท่ากัน

รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

ไม่รักลูกคนใดเลย

อื่น ๆ ระบุ.....

ข. การแสดงออกของมารดาของท่านต่อบุตร

(เลือกตอบได้เพียง 1 ข้อ)

รักลูกเท่ากัน

รักลูกไม่เท่ากัน

รักลูกชายมากกว่าลูกสาว

รักลูกสาวมากกว่าลูกชาย

ไม่รักลูกคนใดเลย

อื่น ๆ ระบุ

13. ก. ลักษณะเด่นของบิดาของท่าน

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เป็นผู้นำ

อบอุน

เจ้าระเบียบ

เย็นชา ห่างเหิน

แข็งกระด้าง

น่านับถือ

มีเสน่ห์

ไม่น่านับถือ

ไม่มีเหตุผล

ข. ลักษณะเด่นของมารดาของท่าน

(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เป็นผู้นำ

อบอุน

เจ้าระเบียบ

เย็นชา ห่างเหิน

แข็งกระด้าง

น่านับถือ

มีเสน่ห์

ไม่น่านับถือ

ไม่มีเหตุผล

เฉพาะผู้วิจัย

14. ก. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับท่าน (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ข. ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับท่าน (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ค. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับมารดาของท่าน (กรณีหย่าร้าง/แยกกันอยู่ หรือถึงแก่กรรม ไปรระบุความสัมพันธ์ขณะอยู่ด้วยกัน) (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
16. ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพี่น้อง (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
17. ท่านได้รับรู้เรื่องเกี่ยวกับรักร่วมเพศจากสื่อมวลชนใดมากที่สุด
18. ท่านรู้สึกว่าคุณเองถูก ฆังฆวด ในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ
- ค] ใช่
- ค] ไม่ใช่
- ค] รักใคร่สนิทสนมกันดี
- ค] ให้โอกาสตัดสินใจในเรื่องต่างๆ
- ค] มีความขัดแย้งกันเสมอ
- ค] ชอบบังคับ ฆังฆวด
- ค] มีเวลาให้ลูก ๆ
- ค] ไม่ให้โอกาสในการคบหาบุคคลอื่นๆ
- ค] ห่างเหินไม่เอาใจใส่
- ค] ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย
- ค] ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว
- ค] เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป
- ค] รักใคร่สนิทสนมกันดี
- ค] ให้โอกาสตัดสินใจในเรื่องต่างๆ
- ค] มีความขัดแย้งกันเสมอ
- ค] ชอบบังคับ ฆังฆวด
- ค] มีเวลาให้ลูก ๆ
- ค] ไม่ให้โอกาสในการคบหาบุคคลอื่นๆ
- ค] ห่างเหินไม่เอาใจใส่
- ค] ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกชาย
- ค] ปฏิบัติเหมือนฉันเป็นลูกสาว
- ค] เอาใจใส่ปกป้องมากเกินไป
- ค] ชีวิตสมรสราบรื่น
- ค] มารดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว
- ค] ห่างเหินเห็นชาตอกัน
- ค] บิดาและมารดามีบทบาทเท่าเทียมกัน ในครอบครัว
- ค] ขัดแย้งทะเลาะวิวาทกัน
- ค] ทั้งบิดาและมารดาไม่มีบทบาทในครอบครัว
- ค] บิดามีอำนาจในการตัดสินใจปัญหาในครอบครัว
- ค] ช่วยเหลือเกื้อกูลกันในหมู่พี่น้อง
- ค] ทะเลาะวิวาทกันเสมอ ๆ
- ค] แข่งขันชิงดีชิงเด่นกันในหมู่พี่น้อง
- ค] สนุกกับพี่น้องหรือน้องผู้ชาย
- ค] รู้สึกดีออกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ
- ค] สนุกสนมกับพี่น้องผู้หญิง
- ค] โทรทัศน์
- ค] ละครเวที
- ค] วิทยุ
- ค] วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์ทั่วไป
- ค] ภาพยนตร์
- ค] วารสาร นิตยสาร หนังสือพิมพ์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ

เฉพาะผู้วิจัย

19. ท่านคิดว่าในการเป็นทอม ดีในผู้หญิง หรือเป็นเกย์ ดีในผู้ชาย สำหรับสังคมไทยปัจจุบัน ส่วนใหญ่มีสาเหตุเนื่องมาจาก (เลือกตอบเพียงข้อเดียว ที่คิดว่าสำคัญที่สุด)
- การชักชวนของกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกัน
 - การชักชวนของกลุ่มเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่
 - การถูกชักชวนจากคนที่มีอิทธิพลต่อตนเอง เช่น ญาติ อาจารย์
 - การมีประสบการณ์ทางเพศกับคนเพศเดียวกันและได้รับความพึงพอใจ
 - การขาดประสบการณ์ในการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น อยู่ในโรงเรียนประจำ โรงเรียนชายล้วนหรือหญิงล้วน
 - ต้องการที่ความคาดหวังของสังคมที่ผู้ชายต้องรับผิดชอบและเป็นผู้นำครอบครัว
 - ต้องการแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกับผู้ชาย
 - การเลียนแบบตามกันในหมู่วัยรุ่น
 - การเลียนแบบดาราภาพยนตร์ นักร้อง
 - อื่น ๆ ระบุ

ตอนที่ 2

2.1 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่ในระดับใด ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ
แล้วจึงตอบว่าไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>เห็นด้วย</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>
	<u>อย่างยิ่ง</u>				<u>อย่างยิ่ง</u>
1. การมีเสน่ห์สำหรับเพศตรงข้ามเป็นสิ่ง ที่น่าภาคภูมิใจ	[]	[]	[]	[]	[]
2. ฉันอยากทำงานอาชีพทางด้านความ สวยงาม เช่น ช่างทำผม แต่งหน้า ช่างออกแบบเสื้อผ้าสตรี	[]	[]	[]	[]	[]
3. ฉันต้องการได้รับการปกป้องคุ้มครอง จากผู้ชายที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]
4. ในวัยเด็กฉันชอบเล่นหรือทำกิจกรรม แบบเด็กผู้หญิง เช่น เล่นตุ๊กตา เย็บปัก ทำอาหาร ฯลฯ	[]	[]	[]	[]	[]
5. ในวัยเด็กฉันเคยอยากเป็นผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
6. ในวัยเด็กฉันไม่ชอบเล่นภาคไหน หรือเล่นเกมที่รุนแรงแบบเด็กผู้ชาย เช่น ฟุตบอล	[]	[]	[]	[]	[]
7. ฉันมีท่าทางนุ่มนวลเหมือนผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
8. ในวัยเด็กฉันชอบคลุกคลีกับผู้ใหญ่ ที่เป็นผู้หญิง เช่น แม่ ญาติผู้หญิง ครูผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
9. ในวัยเด็กฉันรู้สึกคล้ายกับตัวเอง เป็นเด็กผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>เห็นด้วย</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>
	<u>อย่างยิ่ง</u>				<u>อย่างยิ่ง</u>
10. ในวัยเด็กฉันชอบแต่งกายด้วย เครื่องแต่งกายผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
11. ในวัยเด็กฉันชอบสะสมเครื่องใช้ ส่วนตัวหรือเครื่องประดับของผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
12. ฉันเข้าร่วมกลุ่มเพื่อผู้ชายที่ต่อเมื่อ มีคนที่น่าสนใจอยู่ด้วย	[]	[]	[]	[]	[]
13. ในวัยเด็กฉันมีท่าทางคล้ายเด็กผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
14. ในวัยเด็กฉันเคยรู้สึกเสียใจที่ไม่ได้ เกิดเป็นผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
15. ผู้ชายที่มีรูปร่างหน้าตาดีดึงดูดความ รู้สึกทางเพศของฉัน	[]	[]	[]	[]	[]
16. ฉันไม่ชอบเสียงหัวเราะแบบผู้ชายของ ตนเอง	[]	[]	[]	[]	[]
17. ฉันมีความสุขเมื่อได้อยู่ใกล้ผู้ชาย ที่เอาใจใส่และดีต่อฉัน	[]	[]	[]	[]	[]
18. ในวัยเด็กการแต่งกายด้วยเครื่อง แต่งกายของผู้หญิงทำให้ฉันตื่นเต้น	[]	[]	[]	[]	[]
19. ฉันไม่ชอบการมีหนวดหรือเคราแบบ ผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]
20. ผู้ชายมีเสน่ห์น่าสนใจกว่าผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
21. ฉันอยากมีเพื่อนสนิทเป็นพวกรัก- ร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
22. ฉันเป็นคนที่ไม่มีความสามารถใน การสร้างความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่ ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]
23. ฉันรู้สึกเป็นเจ้าของในตัวผู้ชาย ที่ฉันชอบและสนใจเป็นพิเศษ	[]	[]	[]	[]	[]

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
24. เพื่อนปฏิบัติต่อฉันราวกับว่าฉันเป็น ผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
25. มีคนพูดว่าฉันมีเสน่ห์ทางเพศสำหรับ ผู้ชาย	☐	☐	☐	☐	☐
26. เมื่อฉันต้องจากผู้ชายที่ฉันชอบ และสนใจเป็นพิเศษ ฉันรู้สึก อวารถ้อย่างมาก	☐	☐	☐	☐	☐
27. ฉันไม่พอใจอวัยวะเพศของฉัน	☐	☐	☐	☐	☐
28. ทัศนคติของคนที่ฉันรักระหว่าง ผู้ชายและผู้หญิง ฉันรู้สึกราวกับว่า ตนเองเป็นผู้หญิงในเวลานั้น	☐	☐	☐	☐	☐
29. ฉันฝังใจที่ถูกเล่า โลมจากผู้หญิง	☐	☐	☐	☐	☐
30. ในขณะที่สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ฉันจินตนาการว่ามีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย	☐	☐	☐	☐	☐
31. ฉันไม่ชอบการมีอวัยวะเพศชายมา ตั้งแต่เด็ก	☐	☐	☐	☐	☐
32. ฉันอยากลองมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย	☐	☐	☐	☐	☐

2.2 ให้ท่านพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าท่านมีพฤติกรรมเช่นนั้นบ่อยมากน้อยเพียงใด แล้วประเมินว่าอยู่ในระดับใดตั้งแต่ บ่อยมาก บ่อย น้อย และไม่เคย หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ จึงตอบว่า ปานกลาง แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

เฉพาะผู้วิจัย

บ่อยมาก บ่อย ปานกลาง น้อย ไม่เคย

33. ในวัยเด็กฉัน เข้ากลุ่มหรือเล่นกับเด็กหญิง	[]	[]	[]	[]	[]
34. ในวัยเด็กฉันมัก ได้รับเลือกให้แสดงเป็น
ผู้หญิง เช่น การแสดงในงานกีฬาสี
กิจกรรมของโรงเรียน	[]	[]	[]	[]	[]
35. ในวัยเด็กพ่อแม่เคยให้ฉันแต่งตัวแบบผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
36. ฉันอยากที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ
กับพวกกรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
37. ฉันใช้เครื่องใช้ส่วนตัวและเครื่องประดับ
แบบผู้หญิง	[]	[]	[]	[]	[]
38. ฉันหลีกเลี่ยงการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ
กับเพื่อนผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]
39. ฉันคลุกคลีกับพวกกรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
40. เพื่อนผู้ชายให้ฉัน เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ	[]	[]	[]	[]	[]
41. ในวัยเด็กฉันเคยแอบนำเครื่องแต่งกาย
ของแม่หรือญาติพี่น้องผู้หญิงมาใช้ เช่น
เสื้อผ้า เครื่องสำอางค์ เครื่องประดับ	[]	[]	[]	[]	[]
42. ฉันมีความสุขเมื่อจินตนาการว่ามีผู้ชายมากอด
และคลอเคลียอยู่ใกล้ ๆ	[]	[]	[]	[]	[]
43. ฉันจินตนาการถึงการมีชีวิตคู่ร่วมกับผู้ชาย
ที่ฉันชอบ	[]	[]	[]	[]	[]
44. ฉันรู้สึกไม่พอใจเมื่อรู้ว่าผู้ชายที่ฉันชอบ
และสนใจเป็นพิเศษ ไปใกล้ชิดกับคนอื่น	[]	[]	[]	[]	[]

เฉพาะผู้วิจัยบ่อยมาก บ่อย ปานกลาง น้อย ไม่เคย

45. ฉันคอยห่วงใยและเอาใจใส่ผู้ชายที่ฉันชอบ
- และสนใจเป็นพิเศษ
46. ฉันเคยจีบผู้ชายด้วยกัน
47. ฉันเคยเล่าโลมผู้หญิง

ตอนที่ 3

3.1 ให้ทำพิจารณาแต่ละข้อความ แล้วตัดสินใจว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น ประเมินความคิดเห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่ในระดับใด ตั้งแต่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หากไม่สามารถประเมินได้จริง ๆ แล้วจึงตอบว่าไม่แน่ใจ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง [] ที่ต้องการ

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
1. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศก็มีศีลธรรมพอ ๆ กันกับผู้ที่เป็นรักต่างเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
2. สังคมควรเปิดโอกาสให้ผู้ที่เป็น รักร่วมเพศได้ก้าวหน้าในหน้าที่การงาน	[]	[]	[]	[]	[]
3. ถ้าฉันเป็นรักร่วมเพศฉันก็กล้าจะยอมรับ	[]	[]	[]	[]	[]
4. ฉันไม่ชอบผู้ที่แสดงท่าทางผิดเพศ เช่น ผู้ชายที่มีท่าทางกระตุงกระตัง หรือผู้หญิง ที่มีท่าทางเป็นผู้ชาย	[]	[]	[]	[]	[]
5. ฉันไม่อายที่จะถูกมองถ้าไปไหนในที่ สาธารณะกับพวกรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
6. โรคเอดส์ไม่ได้เกิดจากพวกรักร่วมเพศ เท่านั้น	[]	[]	[]	[]	[]
7. การเป็นรักร่วมเพศไม่ก่อให้เกิดการ เสื่อมเสียวงศ์ตระกูล	[]	[]	[]	[]	[]
8. การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศก่อให้เกิด ปัญหาในชีวิตแต่งงาน	[]	[]	[]	[]	[]
9. สังคมควรควบคุมและจำกัดบทบาท การแสดงออกทางเสื่อมวลชนของพวก รักร่วมเพศ เช่น ทางวิทยุ โทรทัศน์ การจัดรายการ การอภิปราย	[]	[]	[]	[]	[]
10. การเป็นรักร่วมเพศเป็นสิทธิส่วนบุคคล	[]	[]	[]	[]	[]

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
11. การเป็นรักร่วมเพศ เป็นที่ชื่นชอบ ในกลุ่มวัยรุ่น	[]	[]	[]	[]	[]
12. ไม่ควรมีการตีพิมพ์หรือเผยแพร่โดยสาร ที่เกี่ยวกับพวกรักร่วมเพศโดยเฉพาะ	[]	[]	[]	[]	[]
13. ฉันไม่ต้องการทำงานกับพวกรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
14. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศเป็นผู้ที่ไม่มีความ ละเอียดใจ	[]	[]	[]	[]	[]
15. ฉันไม่ชอบผู้ชายที่ประพฤติตนแบบ "ผู้หญิง"	[]	[]	[]	[]	[]
16. สังคมไม่ควรประณามบุคคลเพียง เพราะเขาเป็นรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
17. ครูที่เป็นรักร่วมเพศเป็นแบบอย่างที่ไม่ดี	[]	[]	[]	[]	[]
18. พฤติกรรมรักร่วมเพศก่อให้เกิดความ สับสนในการแสดงออกแบบชายจริง หญิงแท้ในสังคม	[]	[]	[]	[]	[]
19. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศก็เหมือนกับบุคคลอื่น โดยทั่วไป เพียงแต่เขามีรสนิยมทางเพศ ต่างจากคนทั่วไป	[]	[]	[]	[]	[]
20. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศสามารถเป็นพ่อ หรือแม่ที่ดีได้	[]	[]	[]	[]	[]
21. ฉันรังเกียจที่จะมีเพื่อนเป็นรักร่วมเพศ	[]	[]	[]	[]	[]
22. ผู้ที่เป็นรักร่วมเพศไม่ควรประกอบ อาชีพครู	[]	[]	[]	[]	[]
23. พฤติกรรมแบบรักร่วมเพศไม่ถือว่าเป็น สิ่งชั่วร้ายสำหรับเด็กและวัยรุ่น	[]	[]	[]	[]	[]
24. การแพร่ระบาดของโรคเอดส์ทำให้ฉัน รังเกียจพวกรักร่วมเพศมากขึ้น	[]	[]	[]	[]	[]

เฉพาะผู้วิจัย

	<u>เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>	<u>เห็นด้วย</u>	<u>ไม่แน่ใจ</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u>	<u>ไม่เห็นด้วย</u> <u>อย่างยิ่ง</u>
25. ผู้ที่เป็นริกร่วมเพศถือว่าเป็นผู้ที่มีความ ผิดปกติทางจิต	[]	[]	[]	[]	[]
26. การเป็นริกร่วมเพศควรได้รับการ พิจารณาว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย	[]	[]	[]	[]	[]
27. ฉันไม่ชอบผู้หญิงที่ประพฤติตนแบบ " ทอมบอย "	[]	[]	[]	[]	[]

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและเชิงโครงสร้างของแบบสอบถาม

1. รศ. นพ. กวี สุวรรณกิจ
ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช
2. นายกิติกร มีทรัพย์
กองสุขภาพจิต กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข
3. นายณรงค์ศักดิ์ ตะละกัญ
ศูนย์สุขภาพจิต กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข
4. ผศ. ณัฐไชย ตันติสุข
หน่วยวางแผนครอบครัว โรงพยาบาลศิริราช
5. ศ.ดร.ดวงเดือน นันธมณาวิน
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
6. ผศ. ดร. สายฤดี วรกิจโกคาทร
สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล
7. รศ. พญ. อัมพร โอตระกูล
ภาควิชาอนามัยแม่และเด็ก คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

การแบ่งอาชีพ

ผู้วิจัยประยุกต์การจัดประเภทอาชีพมาตรฐาน พ.ศ. 2512 ของกรมแรงงาน กระทรวงมหาดไทย (2512: 479) โดยที่คำจำกัดความของ อาชีพ หมายถึง การประกอบกิจกรรมเพื่อสนองความต้องการทางเศรษฐกิจ ด้านจิตใจ และด้านสังคมทุกชนิด ดังนี้

1. งานที่ใช้วิชาการ ได้แก่ ผู้ที่ได้รับการศึกษาและการฝึกอบรมขั้นสูง หรือผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมทางเทคนิคต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพ รวมทั้งศิลปิน นักดนตรี นักประพันธ์ ซึ่งต้องใช้ความเฉลียวฉลาด ปราดเปรื่องเฉพาะงาน เช่น นักวิทยาศาสตร์ แพทย์ ครู วิศวกร นักการศึกษา เป็นต้น
2. งานบริหารและงานจัดการ ได้แก่ ผู้ออกกฎหมาย ผู้พิจารณากำหนดนโยบายทั้งของรัฐและเอกชน งานอำนวยการ และงานจัดการขององค์การ เช่น นักบริหารของหน่วยงานรัฐบาล ผู้จัดการองค์การรัฐบาลหรือเอกชน
3. งานเสมือนพนักงาน ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพในสำนักงาน ทำงานเกี่ยวกับการจัดและการเก็บรักษาบันทึกประวัติ และสถิติทุกชนิด ทำงานเกี่ยวกับการเงิน การธุรกิจ อุตสาหกรรมได้ตอบจดหมาย พนักงานเก็บตัว บุรุษไปรษณีย์ และเลขานุการ
4. งานเกี่ยวกับการค้า ทำงานเกี่ยวกับการซื้อขายสินค้า และบริการทุกชนิด ทั้งค้าส่งและค้าปลีก ผู้เร่ขาย นักโฆษณาสินค้า ผู้ให้คำปรึกษาแนะนำการใช้สินค้า ตัวแทน นายหน้าหาประกันและผู้รับจำนำ
5. งานด้านบริการ ได้แก่ การเสริมสวย การปรุงอาหาร ผู้ให้บริการความปลอดภัยตำรวจ เจ้าหน้าที่เรือนจำ และยาม รวมถึงกำนัน และผู้ใหญ่บ้าน
6. งานภสิกรรม ได้แก่ การเลี้ยงสัตว์ การประมง ทำไร่ ทำนา ทำสวน
7. งานการผลิตและการใช้อุปกรณ์ในการขนส่ง ได้แก่ การก่อสร้าง การบำรุงรักษาและซ่อมทางหลวง ผู้ใช้อุปกรณ์ และผู้ทำงานประเภทต่าง ๆ
8. งานทหาร ได้แก่ ผู้ที่รับราชการทหาร ผู้รับราชการประจำในกองทัพบก กองทัพอากาศ และกองกำลังเกี่ยวกับการรักษาความมั่นคง
9. อื่น ๆ ซึ่งเป็นงานที่มีอาจจัดประเภทได้ เช่น แม่บ้าน พระ ช่างการบ้านานู
10. ไม่มีอาชีพ หรือ ตาย

ข้อมูลสังเขปของเขตการศึกษา 4

เขตการศึกษา 4 (สำนักนโยบายและแผนมหาดไทย 2531: 457-536) ตั้งอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย ประกอบด้วย 5 จังหวัดต่อไปนี้ คือ ระนอง กูเก็ด พังงา กระบี่ และตรัง โดยมีรายละเอียดของแต่ละจังหวัดดังต่อไปนี้ คือ

จังหวัดระนอง

1. สภาพทางภูมิศาสตร์

จังหวัดระนอง ตั้งอยู่ภาคใต้ของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพฯ 564 กม. มีเนื้อที่ประมาณ 3,298.045 ตร.กม. หรือประมาณ 2,061,278 ไร่ เป็นเนื้อที่ทำการเกษตรประมาณ 139,141 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 6.75 ของพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัด ราษฎรมีพื้นที่ดินเป็นของตนเองประมาณ 134,478 ไร่ และพื้นที่คนอื่น ๆ 4,663 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 96.64 และร้อยละ 3.36 ของพื้นที่ทำการเกษตร

ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปเป็นป่าไม้ 3,077.39 ตร.กม. มีแม่น้ำกระบี่ไหลผ่านสภาพภูมิอากาศโดยทั่วไป ฝนตกชุก

2. การปกครองและประชากร

การปกครองแบ่งออกเป็น 4 อำเภอ 26 ตำบล 141 หมู่บ้าน 1 เทศบาล และ 5 สุขาภิบาล

อำเภอ/กิ่งอำเภอ ประกอบด้วย

อำเภอเมืองระนอง	มี 9 ตำบล	34 หมู่บ้าน	ประชากร	52,392 คน
อำเภอกระบี่	มี 5 ตำบล	48 หมู่บ้าน	ประชากร	26,607 คน
อำเภอละอุ่น	มี 5 ตำบล	24 หมู่บ้าน	ประชากร	7,810 คน
อำเภอกะเปอร์	มี 7 ตำบล	35 หมู่บ้าน	ประชากร	17,715 คน

เทศบาล ประกอบด้วย

เทศบาลเมืองระนอง

ความหนาแน่น 8,143 คนต่อ ตร.กม.

มีจำนวนประชากร ณ วันที่ 31 ธ.ค 30 รวมทั้งสิ้น 104,524 คน เป็นชาย 53,991 คน หญิง 50,533 คน ความหนาแน่น 32 คนต่อตร.กม. อัตราการเพิ่มประชากร 4.12 % อัตราการเกิด 10.12 คน (ต่อ 1,000 คน) อัตราการตาย 2.28 (ต่อ 1,000 คน) มีประชากรย้ายเข้า 5,417 คน ย้ายออก 3,963 คน

3. สภาพทางเศรษฐกิจ

สภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัด ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว 13,960 บาท ต่อปี (ประมาณการปี 2528) รายได้ขึ้นอยู่กับสาขาการผลิตด้านเกษตรกรรมถึงร้อยละ 57.39 คิดเป็นมูลค่า 793.2 ล้านบาท รองลงมาคือ การค้าส่งและการค้าปลีก และการบริหาร ผลผลิตที่สำคัญทางการเกษตรได้แก่ ข้าวนาปี เป็นหลัก

การเกษตรกรรม จังหวัดมีเนื้อที่การเกษตรทั้งหมด 139,141 ไร่ แบ่งเป็นเนื้อที่ทำนา 21,665 ไร่ เนื้อที่ผลไม้และไม้ยืนต้น 94,741 ไร่ เนื้อที่สวนผักและไม้ดอก 182 ไร่ เนื้อที่ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ 903 ไร่

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด ได้แก่ ข้าวนาปี มีเนื้อที่ปลูก 19,409 ไร่ การสหกรณ์ มีสหกรณ์การเกษตร 5 แห่ง สหกรณ์ออมทรัพย์ 3 แห่ง ชุมชนสหกรณ์ 1 แห่ง สหกรณ์ร้านค้า 1 แห่ง สหกรณ์บริการ 1 แห่ง การประมง มีลักษณะเป็นการประมงน้ำเค็ม การธนาคาร มีจำนวน 8 แห่ง การอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรม 393 แห่ง

4. สภาพทางสังคม

การศึกษา จังหวัดได้จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ถึงระดับมัธยมปลาย มีจำนวนโรงเรียน 102 แห่ง ครู 1,359 คน และนักเรียน 23,412 คน

การศาสนา มีวัดพุทธศาสนา 27 วัด สำนักสงฆ์ 8 สำนัก พระภิกษุ 280 รูป สามเณร 146 รูป วัดคริสต์ 3 วัด มัสยิด 16 แห่ง

การสาธารณสุข มีโรงพยาบาล 3 แห่ง โรงพยาบาลชุมชน 2 แห่ง สถานีอนามัย 33 แห่ง สำนักงานสาธารณสุขชุมชน 4 แห่ง

การสาธารณสุขการ มีประปา 1 แห่ง ไฟฟ้าที่สังกัดส่วนภูมิภาคเขต 1 ภาคใต้ จังหวัดเพชรบุรี การคมนาคมสามารถติดต่อคมนาคมกับจังหวัดอื่น ๆ ได้โดยทางรถยนต์ และการสื่อสารโดยทางไปรษณีย์โทรเลข โทรศัพท วิทยุสื่อสาร

จังหวัดภูเก็ต

1. สภาพทางภูมิศาสตร์

จังหวัดภูเก็ต ตั้งอยู่ภาคใต้ของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพฯ 867 กม. มีเนื้อที่ประมาณ 543.03.4 ตร.กม. หรือประมาณ 339,396 ไร่ เป็นพื้นที่ทำการเกษตร ประมาณ 114,136 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 33.63 ของพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัด ราษฎรมีพื้นที่ดินเป็นของตนเองประมาณ 113,203 ไร่ และพื้นที่คนอื่น ๆ 933 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 99.18 และร้อยละ 0.82 ของพื้นที่ทำการเกษตร

ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปตั้งอยู่เส้นรุ้งที่ 7 องศา 45 ลิปดาเหนือ และเส้นแวงที่ 98 องศา 40 ลิปดาตะวันออก มีลักษณะเป็นเกาะพื้นที่สูง ๆ ต่ำ ๆ คล้ายเนินเขา มีที่ราบลุ่มบางตอนมีลำธารหลายสายคือ คลองบ้านหิวด คลองน้มาหลวง คลองบางใหญ่ คลองท่าเรือ มีอากาศอบอุ่นและชุ่มชื้นตลอดปี

2. การปกครองและประชากร

การปกครองแบ่งออกเป็น 3 อำเภอ 17 ตำบล 106 หมู่บ้าน 1 เทศบาล และ 4 สุขาภิบาล

อำเภอ/กิ่งอำเภอ ประกอบด้วย

อำเภอเมืองภูเก็ต	มี 8 ตำบล	43 หมู่บ้าน	ประชากร	90,292 คน
อำเภอกลาง	มี 6 ตำบล	45 หมู่บ้าน	ประชากร	46,325 คน
อำเภอกระทุ่ม	มี 3 ตำบล	18 หมู่บ้าน	ประชากร	15,099 คน

เทศบาล ประกอบด้วย

เทศบาลเมืองภูเก็ต ความหนาแน่น 3,947 คนต่อ ตร.กม.

มีจำนวนประชากร ณ วันที่ 31 ธ.ค. 30 รวมทั้งสิ้น 151,716 คน เป็นชาย 75,047 คน หญิง 76,669 คน ความหนาแน่น 279 คนต่อตร.กม. อัตราการเพิ่มประชากร 2.10 % อัตราการเกิด 9.43 คน (ต่อ 1,000 คน) อัตราการตาย 2.90 คน (ต่อ 1,000 คน) มีประชากรย้ายเข้า 7,148 คน ย้ายออก 6,356 คน

3. สภาพทางเศรษฐกิจ

สภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัด ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว 9,621 บาทต่อปี (ประมาณการปี 2528) รายได้ขึ้นอยู่กับสาขาการผลิตด้านเกษตรกรรมถึงร้อยละ 17.57 คิดเป็นมูลค่า 258.6 ล้านบาท รองลงมาคือ การบริการ และการค้าส่งและการค้าปลีก ผลผลิตที่สำคัญทางการเกษตรได้แก่ ข้าวนาปี ข้าวนาปรัง เป็นหลัก

การเกษตรกรรม จังหวัดมีเนื้อที่การเกษตรทั้งหมด 144,136 ไร่ แบ่งเป็นเนื้อที่ทำนา 12,115 ไร่ เนื้อที่ผลไม้และไม้ยืนต้น 95,625 ไร่ เนื้อที่สวนผักและไม้ดอก 637 ไร่

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด ได้แก่ ข้าวนาปี ข้าวนาปรัง มีเนื้อที่ปลูก 6,750 ไร่ 16 ไร่ ตามลำดับ

การสหกรณ์ มีสหกรณ์การเกษตร 4 แห่ง สหกรณ์ออมทรัพย์ 8 แห่ง ชุมชนสหกรณ์ 4 แห่งสหกรณ์ร้านค้า 1 แห่ง

การประมง มีลักษณะเป็นการประมงน้ำเค็ม

การธนาคาร มีจำนวน 17 แห่ง

การอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรม 268 แห่ง

4. สภาพทางสังคม

การศึกษา จังหวัดได้จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับอุดมศึกษามีจำนวนโรงเรียน 86 แห่ง ครู 2,217 คน และนักเรียน 31,542 คน

การศาสนา มีวัดพุทธศาสนา 44 วัด สำนักสงฆ์ 16 สำนัก พระภิกษุ 457 รูป สามเณร 110 รูป วัดคริสต์ 1 วัด มัสยิด 29 แห่ง

การสาธารณสุข มีโรงพยาบาล 2 แห่ง โรงพยาบาลชุมชน 1 แห่ง สถานีอนามัย 17 แห่ง สำนักงานสาธารณสุขชุมชน 3 แห่ง

การสาธารณูปการ มีประปา 1 แห่ง ไฟฟ้าที่สังกัดส่วนภูมิภาคเขต 2 ภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช การคมนาคมสามารถติดต่อคมนาคมกับจังหวัดอื่น ๆ ได้โดยทางบก และทางน้ำ ทางอากาศ และการสื่อสารโดยทางไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ วิทยุ โทรทัศน์

จังหวัดนิงงา

1. สภาพทางภูมิศาสตร์

จังหวัดนิงงา ตั้งอยู่ภาคใต้ของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพฯ 854 กม. มีเนื้อที่ประมาณ 4,170.895 ตร.กม. หรือประมาณ 2,606,809 ไร่ เป็นพื้นที่ทำการเกษตรประมาณ 509,655 ไร่คิดเป็นร้อยละ 19.55 ของพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัด ราษฎรมีพื้นที่ดินเป็นของตนเองประมาณ 490,417 ไร่ และพื้นที่คนอื่น ๆ 19,476 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 96.23 และร้อยละ 3.77 ของพื้นที่ทำการเกษตร

ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปตั้งอยู่ชายฝั่งทะเลทิศตะวันตกของไทย ตัวจังหวัดตั้งยาวขนานไปตามทิศเหนือ-ใต้ ตั้งอยู่ระหว่างเส้นรุ้ง 08 องศา 27 ลิปดา 52.5 มิลิปดาเหนือและเส้นแวง 98 องศา 32 ลิปดาตะวันออก ใหญ่เป็นอันดับ 9 ของจังหวัดในภาคใต้ ลักษณะภูมิประเทศประกอบด้วยภูเขาสลับซับซ้อนมากมาย มีที่ราบตามชายฝั่งทะเลและที่ราบตามหุบเขามีแม่น้ำสำคัญ 2 สาย คือ แม่น้ำนิงงา และแม่น้ำตะกั่วป่า มีฝนตกชุกเกือบตลอดปี ช่วงที่มีฝนตกชุกที่สุดคือ ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคม อุณหภูมิของจังหวัดไม่แตกต่างกันมากนัก มีป่าไม้ที่เป็นทั้งป่าบกและป่าเลน คิดเป็นเนื้อที่ป่าประมาณ 2,993.49 ตร.กม.

2. การปกครองและประชากร

การปกครองแบ่งออกเป็น 7 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ 48 ตำบล 290 หมู่บ้าน 2 เทศบาล และ 7 สุขาภิบาล

อำเภอ/กิ่งอำเภอ ประกอบด้วย

อำเภอเมืองพังงา	มี 9 ตำบล	39 หมู่บ้าน	ประชากร	31,814 คน
อำเภอตะกั่วป่า	มี 7 ตำบล	45 หมู่บ้าน	ประชากร	38,197 คน
อำเภอกะปง	มี 5 ตำบล	21 หมู่บ้าน	ประชากร	11,176 คน
อำเภอตะกั่วทุ่ง	มี 7 ตำบล	63 หมู่บ้าน	ประชากร	34,664 คน
อำเภอทับปุด	มี 6 ตำบล	38 หมู่บ้าน	ประชากร	19,266 คน
อำเภอท้ายเหมือง	มี 6 ตำบล	41 หมู่บ้าน	ประชากร	37,172 คน
อำเภอกระบุรี	มี 5 ตำบล	28 หมู่บ้าน	ประชากร	18,968 คน
กิ่งอำเภอเกาะยาว	มี 3 ตำบล	15 หมู่บ้าน	ประชากร	10,810 คน

เทศบาล ประกอบด้วย

เทศบาลเมืองพังงา	ความหนาแน่น	1,291 คนต่อ ตร.กม.
เทศบาลเมืองตะกั่วป่า	ความหนาแน่น	3,080 คนต่อ ตร.กม.

มีจำนวนประชากร ณ วันที่ 31 ธ.ค. 30 รวมทั้งสิ้น 202,067 คน เป็นชาย 102,914 คน หญิง 99,153 คน ความหนาแน่น 48 คนต่อตร.กม. อัตราการเพิ่มประชากร 1.63 % อัตราการเกิด 7.50 คน (ต่อ 1,000 คน) อัตราการตาย 1.47 คน (ต่อ 1,000 คน) มีประชากรย้ายเข้า 5,253 คน ย้ายออก 5,231 คน

3. สภาพทางเศรษฐกิจ

สภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัด ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว 9,374 บาทต่อปี (ประมาณการปี 2528) รายได้ขึ้นอยู่กับสาขาการผลิตด้านเกษตรกรรมถึงร้อยละ 44.98 คิดเป็นมูลค่า 851.8 ล้านบาท รองลงมาคือ เหมืองแร่และข่อยหิน และการค้าส่งและการค้าปลีก ผลผลิตที่สำคัญทางการเกษตรได้แก่ ข้าวนาปี ถั่วลิสง เป็นหลัก

การเกษตรกรรม จังหวัดมีเนื้อที่การเกษตรทั้งหมด 509,655 ไร่ แบ่งเป็นเนื้อที่
ที่ทานา 50,328 ไร่ เนื้อที่ผลไม้และไม้ยืนต้น 402,833 ไร่ เนื้อที่สวนผักและไม้ดอก
1,121 ไร่ เนื้อที่ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ 1,325 ไร่

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด ได้แก่ ข้าวนาปี ถั่วลิสง มีเนื้อที่ปลูก 12,722
ไร่ 415 ไร่ ตามลำดับ

การสหกรณ์ มีสหกรณ์การเกษตร 9 แห่ง สหกรณ์ออมทรัพย์ 4 แห่ง ชุมชน
สหกรณ์ 1 แห่งสหกรณ์ร้านค้า 1 แห่ง สหกรณ์บริการ 1 แห่ง
การประมง มีลักษณะเป็นการประมงน้ำเค็ม
การอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรมจำนวนน้อยแห่ง

4. สภาพทางสังคม

การศึกษา จังหวัดได้จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับอุดมศึกษามีจำนวน
โรงเรียน 202 แห่ง ครู 2,407 คน และนักเรียน 40,657 คน

การศาสนา มีวัดพุทธศาสนา 64 วัด สำนักสงฆ์ 6 สำนัก พระภิกษุ 593 รูป
สามเณร 158 รูป วัดคริสต์ 1 วัด มีสยัค 65 แห่ง

การสาธารณสุข มีโรงพยาบาล 5 แห่ง โรงพยาบาลชุมชน 3 แห่ง สถานี-
อนามัย 60 แห่ง สำนักงานสาธารณสุขชุมชน 8 แห่ง

การสาธารณสุขการ มีประปา 3 แห่ง ไฟฟ้าที่สังกัดส่วนภูมิภาคเขต 2 ภาคใต้
จังหวัดนครศรีธรรมราช การคมนาคมสามารถติดต่อคมนาคมกับจังหวัดอื่น ๆ ได้โดยทางบก
และทางน้ำ การสื่อสารโดยทางไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์

จังหวัดกระบี่

1. สภาพทางภูมิศาสตร์

จังหวัดกระบี่ ตั้งอยู่ภาคใต้ของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพฯ 496 กม. มี
เนื้อที่ ประมาณ 4,708.512 ตร.กม. หรือประมาณ 2,942,820 ไร่ เป็นพื้นที่ทำการ

เกษตรประมาณ 861,651 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 29.27 ของพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัด ราษฎรมีพื้นที่ดินเป็นของตนเองประมาณ 853,433 ไร่ และพื้นที่คนอื่น ๆ 8,218 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 99.04 และร้อยละ 0.96 ของพื้นที่ทำการเกษตร

ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปเป็นป่าไม้ 2,702.92 ตร.กม. มีแม่น้ำกระบุรีไหลผ่านสภาพภูมิอากาศโดยทั่วไปร้อนและหนาว ฝนตกชุกตลอดปี

2. การปกครองและประชากร

การปกครองแบ่งออกเป็น 6 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ 50 ตำบล 328 หมู่บ้าน

1 เทศบาล และ 6 สุขาภิบาล

อำเภอ/กิ่งอำเภอ ประกอบด้วย

อำเภอเมืองกระบี่	มี 18 ตำบล	113 หมู่บ้าน	ประชากร	111,572 คน
อำเภออ่าวลึก	มี 9 ตำบล	45 หมู่บ้าน	ประชากร	40,407 คน
อำเภอปลายพระยา	มี 4 ตำบล	29 หมู่บ้าน	ประชากร	23,432 คน
อำเภอเขาพนม	มี 5 ตำบล	43 หมู่บ้าน	ประชากร	25,275 คน
อำเภอคลองท่อม	มี 7 ตำบล	55 หมู่บ้าน	ประชากร	42,746 คน
อำเภอเกาะลันตา	มี 5 ตำบล	28 หมู่บ้าน	ประชากร	18,550 คน
กิ่งอำเภอลำทับ	มี 2 ตำบล	15 หมู่บ้าน	ประชากร	10,383 คน

เทศบาล ประกอบด้วย

เทศบาลเมืองกระบี่ ความหนาแน่น 885 คนต่อ ตร.กม.

มีจำนวนประชากร ณ วันที่ 31 ธ.ค. 30 รวมทั้งสิ้น 272,365 คน เป็นชาย 139,510 คน หญิง 132,855 คน ความหนาแน่น 58 คนต่อตร.กม. อัตราการเพิ่มประชากร 3.01 % อัตราการเกิด 10.84 คน (ต่อ 1,000 คน) อัตราการตาย 1.74 คน (ต่อ 1,000 คน) มีประชากรย้ายเข้า 5,928 คน ย้ายออก 5,341 คน

3. สถานทางเศรษฐกิจ

สถานทางเศรษฐกิจของจังหวัด ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว 5,731 บาทต่อปี (ประมาณการปี 2528) รายได้ขึ้นอยู่กับสาขาการผลิตด้านเกษตรกรรมถึงร้อยละ 55.05 คิดเป็นมูลค่า 829.8 ล้านบาท รองลงมาคือ การค้าส่งและการค้าปลีก และการบริการ ผลผลิตที่สำคัญทางการเกษตรได้แก่ ข้าวนาปี ถั่วลิสง เป็นหลัก

การเกษตรกรรม จังหวัดมีเนื้อที่การเกษตรทั้งหมด 861,651 ไร่ แบ่งเป็นเนื้อที่ทำนา 205,465 ไร่ เนื้อที่ไม้ผลและไม้ยืนต้น 572,366 ไร่ เนื้อที่สวนผักและไม้ดอก 1,810 ไร่ เนื้อที่ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ 838 ไร่

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด ได้แก่ ข้าวนาปี ถั่วลิสง มีเนื้อที่ปลูก 138,276 ไร่ 930 ไร่ ตามลำดับ

การสหกรณ์ มีสหกรณ์การเกษตร 8 แห่ง สหกรณ์ออมทรัพย์ 4 แห่ง ชุมชมสหกรณ์ 1 แห่ง สหกรณ์ร้านค้า 1 แห่ง สหกรณ์บริการ 4 แห่ง
 การประมง มีลักษณะเป็นการประมงน้ำจืดและน้ำเค็ม
 การธนาคาร มีจำนวน 8 แห่ง
 การอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรม 509 แห่ง

4. สถานทางสังคม

การศึกษา จังหวัดได้จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับอุดมศึกษามีจำนวนโรงเรียน 257 แห่ง ครู 3,012 คน และนักเรียน 55,842 คน

การศาสนา มีวัดพุทธศาสนา 62 วัด สำนักสงฆ์ 1 สำนัก มีสยิด 134 แห่ง
 การสาธารณสุข มีโรงพยาบาล 4 แห่ง โรงพยาบาลชุมชน 3 แห่ง สถานีอนามัย 37 แห่ง สำนักงานสาธารณสุขชุมชน 7 แห่ง

การสาธารณสุขการ มีประปา 5 แห่ง ไฟฟ้าที่สังกัดส่วนภูมิภาคเขต 2 ภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช การสื่อสารโดยทาง ไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์

จังหวัดตรัง

1. สภาพทางภูมิศาสตร์

จังหวัดตรัง ตั้งอยู่ภาคใต้ของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพฯ 1,077 กม. มีเนื้อที่ ประมาณ 4,917.519 ตร.กม. หรือประมาณ 3,073,449 ไร่ เป็นพื้นที่ที่ทำการเกษตรประมาณ 1,295,817 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 42.16 ของพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัด ราษฎรมีพื้นที่ดินเป็นของตนเองประมาณ 1,223,341 ไร่ และพื้นที่คนอื่น ๆ 62,746 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 94.41 และร้อยละ 5.59 ของพื้นที่ทำการเกษตร

ลักษณะภูมิประเทศ โดยทั่วไปตั้งอยู่ที่เส้นรุ้งที่ 7 องศา 34 ลิปดาเหนือ และเส้นแวงที่ 99 องศา 73 ลิปดาตะวันออก พื้นที่ส่วนใหญ่จะเป็นเนินสูง ๆ ต่ำ สลับด้วยภูเขาเล็ก ๆ ลักษณะดินเป็นดินร่วนปนทราย มีฤดู 2 ฤดู คือ ฤดูร้อนกับฤดูฝน มีแม่น้ำสำคัญอยู่ 2 สายคือ แม่น้ำตรัง และแม่น้ำปะเหลียน มีทรัพยากรสำคัญคือ ป่าไม้ ยางพาราแร่ และสัตว์น้ำ มีป่า 65 ป่า มีเนื้อที่ 2,411,072 ตร.กม.

2. การปกครองและประชากร

การปกครองแบ่งออกเป็น 6 อำเภอ 1 กิ่งอำเภอ 87 ตำบล 594 หมู่บ้าน 2 เทศบาล และ 10 สุขาภิบาล

อำเภอ/กิ่งอำเภอ ประกอบด้วย

อำเภอเมืองตรัง	มี 18 ตำบล	157 หมู่บ้าน	ประชากร 157,196 คน
อำเภอห้วยยอด	มี 21 ตำบล	161 หมู่บ้าน	ประชากร 99,029 คน
อำเภอกันตัง	มี 14 ตำบล	73 หมู่บ้าน	ประชากร 65,662 คน
อำเภอย่านตาขาว	มี 8 ตำบล	60 หมู่บ้าน	ประชากร 50,522 คน
อำเภอปะเหลียน	มี 13 ตำบล	76 หมู่บ้าน	ประชากร 63,458 คน
อำเภอสิเกา	มี 5 ตำบล	31 หมู่บ้าน	ประชากร 22,705 คน
กิ่งอำเภอวังวิเศษ	มี 5 ตำบล	36 หมู่บ้าน	ประชากร 25,576 คน

เทศบาล ประกอบด้วย

เทศบาลเมืองตรัง	ความหนาแน่น	3,203 คนต่อ ตร.กม.
เทศบาลตำบลกันตัง	ความหนาแน่น	4,189 คนต่อ ตร.กม.
เทศบาลตำบลห้วยยอด	ความหนาแน่น	3,889 คนต่อ ตร.กม.

มีจำนวนประชากร ณ วันที่ 31 ธ.ค. 30 รวมทั้งสิ้น 484,148 คน เป็นชาย 245,348 คน หญิง 238,700 คน ความหนาแน่น 98 คนต่อตร.กม. อัตราการเพิ่มประชากร 1.75 % อัตราการเกิด 11.60 คน (ต่อ 1,000 คน) อัตราการตาย 2.02 คน (ต่อ 1,000 คน) มีประชากรย้ายเข้า 12,576 คน ย้ายออก 13,311 คน

3. สภาพทางเศรษฐกิจ

สภาพทางเศรษฐกิจของจังหวัด ประชากรมีรายได้เฉลี่ยต่อหัว 5,385 บาทต่อปี (ประมาณการปี 2528) รายได้ขึ้นอยู่กับสาขาการผลิตด้านเกษตรกรรมถึงร้อยละ 47.31 คิดเป็นมูลค่า 1,240.8 ล้านบาท รองลงมาคือ การค้าส่งและการค้าปลีก และการบริการ ผลผลิตที่สำคัญทางการเกษตรได้แก่ ข้าวนาปี ถั่วลิสง และข้าวนาปรัง เป็นหลัก

การเกษตรกรรม จังหวัดมีเนื้อที่การเกษตรทั้งหมด 1,295,817 ไร่ แบ่งเป็นเนื้อที่ทำนา 344,741 ไร่ เนื้อที่ไม้ผลและไม้ยืนต้น 875,497 ไร่ เนื้อที่สวนผักและไม้ดอก 1,824 ไร่ เนื้อที่ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ 1,604 ไร่

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัด ได้แก่ ข้าวนาปี ถั่วลิสง ข้าวนาปรัง มีเนื้อที่ปลูก 173,๘896276 ไร่ 167 ไร่ ตามลำดับ

การสหกรณ์ มีสหกรณ์การเกษตร 8 แห่ง สหกรณ์ออมทรัพย์ 4 แห่ง สหกรณ์ประมงการเกษตร 1 แห่ง สหกรณ์ร้านค้า 3 แห่ง ชุมชมสหกรณ์ 1 แห่ง สหกรณ์บริการ 4 แห่ง

การประมง มีลักษณะเป็นการประมงน้ำเค็ม

การอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรม 221 แห่ง

การอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรม 509 แห่ง

4. สถานทางสังคม

การศึกษา จังหวัดได้จัดการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับอุดมศึกษามีจำนวนโรงเรียน 338 แห่ง ครู 5,463 คน นักเรียน 103,326 คน

การศาสนา มีวัดพุทธศาสนา 149 วัด สำนักสงฆ์ 43 สำนัก พระภิกษุ 1,088 รูป สามเณร 642 รูป วัดคริสต์ 9 วัด มีสยิด 89 แห่ง

การสาธารณสุข มีโรงพยาบาล 6 แห่ง สถานีอนามัย 103 แห่ง สำนักงานสาธารณสุขชุมชน 7 แห่ง สถานบริการสาธารณสุขชุมชน 7 แห่ง

การสาธารณสุขการ มีไฟฟ้าที่สังกัดส่วนภูมิภาคเขต 2 ภาคใต้ จังหวัดนครศรีธรรมราช การคมนาคมสามารถติดต่อคมนาคมกับจังหวัดอื่น ๆ ได้โดยทางบก ทางน้ำ และอากาศ

ภาคผนวก ข
ความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลอาชีพต่าง ๆ
ที่มีต่อการกำหนดคำแปล sexual
orientation ในภาษาไทย

ความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลอาชีพต่าง ๆ ที่มีต่อการกำหนดคำแปล sexual orientation ในภาษาไทย

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสอบถามความคิดเห็นและความเข้าใจของบุคคลในอาชีพต่าง ๆ คือ จิตแพทย์ นักจิตวิทยาคลินิก ผู้เชี่ยวชาญงานข้าราชการบำนาญและนักวรรณศิลป์ของราชบัณฑิตยสถาน บุคคลรักร่วมเพศชายและบุคคลทั่วไป รวม 22 คน เกี่ยวกับความหมายของคำทั้ง 4 คำที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น คือ

- การกำหนดพฤติกรรมทางเพศ
- การกำหนดทิศทางการพฤติกรรมทางเพศ
- การโน้มนำทางเพศ
- ทำที่ทางเพศ

เพื่อกำหนดคำ "sexual orientation" เป็นคำแปลในภาษาไทยที่มีความเหมาะสมมากที่สุด โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับความคิดเห็นและความเข้าใจที่มีต่อคำทั้ง 4 คำ ของบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ดังกล่าว ดังนี้ :-

การกำหนดพฤติกรรมทางเพศ

เป็นการกำหนดพฤติกรรมทางเพศที่แยกให้เห็นว่าพฤติกรรมเช่นใดเป็นพฤติกรรมของเพศหญิงหรือเพศชาย โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ

- การอบรมเลี้ยงดูและความเชื่อของบิดามารดา
- เจตคติที่มีต่อเรื่องเพศ
- ประสบการณ์เรื่องเพศ
- ความพึงพอใจทางเพศ
- การเรียนรู้จากสื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ ภาพยนตร์ เป็นต้น

การใช้คำว่า "การกำหนดพฤติกรรมทางเพศ" ไม่ถูกต้องและไม่ตรงกับความหมายของคำในภาษาอังกฤษว่า "sexual orientation" เพราะคำว่า "กำหนด" ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า "determine" จึงคล้ายกับเป็น คำสั่ง เป็นตัววางหรือตัวกำหนดสถานการณ์ หรือเป็นตัวบังคับ ทำให้ต้องอยู่ในขอบเขตหรือขอบข่าย และหากเป็นสิ่งที่กำหนดแล้วมีก็จะตายตัวและทำให้ดูชัดเจนอย่างมาก ส่วนคำว่า "orientation" น่าจะหมายถึง ความเข้าใจ การบอกให้รับรู้

ดังนั้น คำว่า "sexual orientation" น่าจะเป็นการบ่งบอกให้รู้ว่าบุคคลนั้นมีท่าที หรือมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างไร ซึ่งจะเป็นไปในทางบวกหรือลบก็ได้จึงเป็นการที่บุคคลนั้นได้รับการสั่งสอนให้รู้ว่าตนจะมีบทบาททางเพศ เป็นเพศใด

การกำหนดทิศทางพฤติกรรมทางเพศ

เป็นการกำหนดจุดมุ่งหมายหรือการแสดงออกทางเพศของมนุษย์ คำว่า "ทิศทาง" อาจเป็นทั้งทางบวกหรือทางลบก็ได้ การกำหนดทิศทางพฤติกรรมทางเพศจึงคล้ายกับเป็นการบังคับให้บุคคลต้องอยู่ในลู่ทางที่กำหนดไว้ โดยให้บุคคลได้ เรียนรู้หรือ เข้าใจในเรื่องเพศ หรือบทบาททางเพศของตัวเอง ซึ่งต้องปฏิบัติ หรือแสดงออก หรือบังคับให้มีความรู้ไปในทิศทางที่ถูกต้อง โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

- ครอบครัวและเจตคติของบิดามารดา
- พื้นฐานทางจิตใจของบุคคล
- สังคมและค่านิยมในสังคม
- กลุ่มเพื่อน

การใช้คำว่า "กำหนด" ดูคล้ายกับเป็นคำสั่ง หรือตัวกำหนดสถานการณ์ และการใช้คำว่า "ทิศทาง" จะทำให้ความหมายของคำนี้ดูชัดเจนขึ้นว่า บุคคลนั้นจะมีพฤติกรรมทางเพศเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย

การโน้มนำทางเพศ

คำว่า "โน้มนำ" มาจาก โน้มนำว + ชี้นำ แปลว่า ชักจูง ชักชวนหรือชี้ชวน และหาวิธีการที่จะนำมาสู่แนวทางของบุคคลที่มีความต้องการทางเพศนั้นพึงประสงค์ จึงเป็นจุดสำคัญที่มีอิทธิพลในการชักจูงหรือชักนำให้บุคคลมีพฤติกรรมทางเพศเด่นไปในทางใดทางหนึ่ง โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญคือ

- ครอบครัวยุคใหม่โดยเฉพาะการเลี้ยงดูในวัยเด็ก
- การเรียนรู้และการเลียนแบบบทบาททางเพศจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว เช่น จากโรงเรียน กลุ่มเพื่อน
- ความคิดเรื่องเพศ
- การมีความพึงพอใจเฉพาะทางใดทางหนึ่งในเรื่องเพศ
- ประสบการณ์เรื่องเพศ
- ปัจจัยทางด้านชีวภาพหรือเคมี

การโน้มนำทางเพศจึงต้องมีองค์ประกอบสำคัญเหล่านี้ร่วมกัน เพื่อเสริมให้บุคคลมีพฤติกรรมทางเพศเป็นแบบใดแบบหนึ่ง นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญงานข้าราชการมหาดไทยบัณฑิตพิเศษสาขาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมว่า เมื่อพิจารณาถึงความหมายของคำทั้ง 4 คำ ดังกล่าวข้างต้น ร่วมกับคำนิยามศัพท์ในภาษาอังกฤษแล้ว คำว่า "ความโน้มนำพฤติกรรมทางเพศ" เป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า "sexual orientation" มากที่สุด ไม่ใช่เป็น "การกำหนดทิศทาง" แต่เป็น "ความโน้มเอียง" ในทางเพศมากกว่า และควรระบุคำว่า "พฤติกรรม" ทางเพศควบคู่ไปด้วย อีกประการหนึ่งควรใช้คำว่า "ความ" มากกว่า "การ" เนื่องจาก "ความ" เป็น "ภาวะ" เช่น ความตายเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และเป็นภาวะที่ทุกคนต้องประสบ ส่วนการตายของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันหากเป็นคำว่า "การปรับทิศทางทางเพศ" จะต้องใช้คำว่า "การ" มากกว่า "ความ"

อย่างไรก็ตาม ได้มีผู้เสนอความคิดเห็นอีกแนวหนึ่งว่า การโน้มนำทางเพศ เป็นคำที่กว้างและไม่ชัดเจน ว่าหมายถึง แนะนำ โน้มนำ หรืออื่น ๆ หากระบุเพิ่มเติมคำว่า "พฤติกรรมทางเพศ" เป็น "การโน้มนำพฤติกรรมทางเพศ" จะทำให้เข้าใจความหมายได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ทำดีทางแพศ

คำว่า "ทำดี" เป็นเรื่องของความคิด อารมณ์ การแสดงออกภายนอกถึงทำดีทางแพศและเจตคติที่มีต่อเรื่องแพศ หรือพฤติกรรมทางแพศว่าเป็นไปในทางบวกหรือทางลบ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้ :-

- การกล่อมเกลาทางสังคมและวัฒนธรรม
- การอบรมเลี้ยงดู โดยเฉพาะประสบการณ์ในวัยเด็กที่มีต่อเรื่องแพศ
- โอกาสในการติดต่อสื่อสารและการแสดงออกทางสังคม
- ความคิดเห็นในเรื่องแพศ
- การศึกษาอบรม

การใช้คำว่า "ทำดีทางแพศ" ไม่สามารถบ่งบอกความหมายได้อย่างชัดเจน เพราะทำดีเป็นสิ่งที่สังเกตได้ แต่ในเรื่องแพศจะไม่สามารถแสดงออกเป็นทำดีได้ จึงควรระบุให้ชัดเจนว่าเป็นทำดีทางแพศของบุคคลในวัยใดเพื่อให้เกิดความเข้าใจได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากข้อมูลที่เป็นความคิดเห็นและความเข้าใจของบุคคลอาชีพต่าง ๆ ดังกล่าวทั้งหมด เมื่อนำมาพิจารณาและวิเคราะห์ถึงความสอดคล้องที่ตรงกับความหมายและองค์ประกอบทั้ง 7 ลักษณะของคำว่า "sexual orientation" ได้อย่างเหมาะสมมากที่สุด เพื่อกำหนดเป็นคำแปลในภาษาไทย ในการวิจัยครั้งนี้ ก็คือ คำว่า "ความโน้มนำพฤติกรรมทางแพศ"